

အသစ် : ကြယ်လုံးပွင့်ဝေဠာ

ကြိတ်တူ

ဝင်္ကီတူ ဝင်္ကီပါ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၂၆၉၁၀၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၀၂၁၁၀၇
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄လမ်း၊
		ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်တိုင်း
အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ	-	ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)
		စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
		တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း

ဒဿနလက်ဆောင်

- ▶ လမ်းသစ်ဖောက်၍ လျှောက်သောသူသည် ပင်ပန်း၍ အခက်အခဲများနှင့် တော့ရသော်လည်း အသီးအပွင့်စားရသည်။ လမ်းမဖောက်ပဲ လျှောက်ချင်သည်ကြား စားသော်လည်း အကုမထင်၊ အကုမထင်သော်လည်း အကျုံးအမြတ် မရနိုင်ပေ။
- ▶ အချွန်ကို တန်ဖိုးမထားသူသည် တန်ဖိုးရှိသော အချွန်မျိုးကို အဘယ်သော အခါမှ မရနိုင်ပေ။
- ▶ မာနထောင်လွှားခြင်းသည် လူကိုမြင့်၍ အပေါ်ရောက်အောင် မှတ်တင် ပေးလေ့ရှိသော်လည်း ပြန်မကျအောင် ထောက်ကန် ပေးနိုင်စွမ်းတော့ မရှိပေ။
- ▶ လှပခြင်းကို ငွေဖြင့်တန်ဖိုးပြတ်မိပါက မေတ္တာစစ်နှင့် အကြင်ဖော်ပြစ်မည့်သူနှင့် မတွေ့နိုင်တော့ပေ။

ဒဿနလက်ဆောင်

★ အရွယ်ရှိစဉ်က မိမိအရည်အချင်း ဝါသနာနှင့် နီးစပ်သော အလုပ် ဒါမှမဟုတ် အတတ်ပညာတစ်ခုကို အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားအားထုတ်မှု ပြုသူသည် တစ်နေ့တွင် ထိုအတတ် ပညာ၌ ထူးချွန်မှုဖြစ်ကာ အကျိုးခံစားခွင့် ရလေသည်။

★ အချိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် လက်ထပ်ခင်အချိန်အထိ သား ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်အပြည့်အဝရှိသော်လည်း လက်ထပ်ပြီးပါက တစ်ခက် ပင်ပရိုင်းစတာပေ။

★ နှင်းဆီပန်းကို ဆူးဗျားသဖြင့် ဗူးဝံ့သောသူသည် ထိုနှင်းဆီ ပန်း၏ သင်းပျံ့သောရနံ့ကို ဘယ်သော အခါမှ ရှုဖွယ်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပေ။

ဒဿနလက်ဆောင်

★ အခြားသူက ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလျှင် ကိုယ်က ခြေတစ်လှမ်း ဆယ်လှမ်းရောက်အောင် လှမ်းမည် ဟူသော လုံ့လဝီရိယရှိသူအတွက် မအောင်မြင် သောအရာ မရှိနိုင်ပေ။

★ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးသူသည် မိမိကိုယ်မှ စွမ်း အားနှင့် စိတ်ကို အသုံးချရန် ပျင်းရိသူဖြစ် သည်။ ထိုပျင်းရိခြင်းသည် သစ်သားကို တက်သောမို့၊ သံကိုတက်သော သံချေးထက် ပင် ပြောက်စရာ ကောင်းလေ၏။

★ ချစ်သူတစ်ယောက်ပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း မှု မပြုမိပါက လက်ထပ်ပြီးသောအချိန်တွင် မခွေခွဲ လင့်ခသာ အခက် အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်သည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

ရဲရင့်သော လူတစ်ယောက်အတွက် ရန်သူအင်အား တယ် လောက်များသလဲဟု သိဖို့မလို၊ ရန်သူတစ် မှာလဲဟူသော သိရန်လိုသည်။

အောင်မြင်ကြီးပွားလိုသူသည် ချောင်း တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် ပြီးပါက တံတား ကိုဖျက်၍ မေ့ပစ်ရာ၏။ မဟုတ်ပါက မအောင် မြင်သောအခါ ထိုတံတားကို ပြန် သတိရပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်တတ် သည်။

အကြောင်းမဲ့ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးမိခဲ့သော လူသည် တစ်ချိန် ကျလျှင် အချိန်ကပင် လူကို ပန်တီးစေမည်။

(ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ)

- အခန်း (၁) မင်းဘုရင်၏ ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းများ။
- အခန်း (၂) ပေစာထုပ်နှင့် အန္တရာယ်များ။
- အခန်း (၃) ပေစာထုပ်များ ရောက်ရှိလာခြင်း။
- အခန်း (၄) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် အန္တရာယ်ကွန်ရက်။
- အခန်း (၅) အန္တရာယ်ကွန်ရက်သို့ သက်ဆင်းရပြီ။
- အခန်း (၆) အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှအလွန်။
- အခန်း (၇) သဲလွန်စများ၏ သံလွန်စ။
- အခန်း (၈) ဆရာဂျိုးဇက်၏ အကြံအစည်။
- အခန်း (၉) ဒေါက်တာ ဒီဗွာယ်သူလည်း။
- အခန်း (၁၀) မြောက်ဖျားဘက်သို့ ခရီးထွက်ကြခြင်း။
- အခန်း (၁၂) ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံရခြင်း။
- အခန်း (၁၃) ရန်သူလက်သို့ ရောက်ကြရခြင်း။
- အခန်း (၁၄) အညွှန်းသဲလွန်စအမှန်ကို တွေ့ကြရပြီ။
- အခန်း (၁၅) မရဏနိဒါန်း။
- အခန်း (၁၆) မရဏကွန်ရက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း။
- အခန်း (၁၇) နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ။
- အခန်း (၁၈) ဝက်နွှဲ ဝက်ပါ။

အခန်း (၁)

ဖင်းဘုရင်၏ ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းများ

ယိုးဒယားနိုင်ငံသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက် အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အချိန်ချင်း ၁၀၇၂ ခုကြီးချေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုဂံကို ဗဟိုပြု၍ ပထမ မြန်မာနိုင်ငံတော် တည်ထောင်ချိန်တွင် ယခုယိုးဒယားဟုခေါ်သော ဒေသ၌ ယိုးဒယားလူမျိုးများသည် မြို့ပြများကိုသာ တည်ထောင် နိုင်သေးသည်။ ယိုးဒယားတို့သည် မြန်မာတို့ထက် နှစ်ပေါင်း (၂၀၀) ခန့် နောက်ကျပြီးမှ နိုင်ငံကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယိုးဒယားလူမျိုးများ၏ ပင်မလူမျိုးစုဖြစ်သော တိုင် Tai လူမျိုး များသည် ခရစ်သက္ကရာဇ်အစပိုင်းလောက်တွင် ယူနန်နယ်၌ နေထိုင် ကြသည်။ တရုတ်အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ဖော်ပြကြသည်။ အေဒီ ၁၁ ရာစုနှစ်တွင် ရေးထိုးသည့် စမ္ပ (Champa) ကျောက်စာတို့တွင်

င်းတို့ကို သျှမ်ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံ အတ် ကျောက်စာတို့တွင်လည်း ၎င်းတို့ကို သျှမ်ဟူ၍ ရေးသားဖော် ပြသည်။

ရှေးယိုးဒယားနိုင်ငံသားတို့ကလည်း မိမိတို့ကိုယ်ကို သျှမ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသျှမ်ကို ရောမအက္ခရာဖြင့် ဖလှယ်လျှင် Siam သို့မဟုတ် Siam ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ယိုးဒယားသို့ ဆက်ရှိခဲ့ကြသော ဥရောပတိုက်သားတို့က ယိုးဒယားနိုင်ငံကို Siam ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်သားတို့ သည် ယိုးဒယားကို ဆိုင်းယမ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရေးသားခဲ့ကြသည်မှာ အတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးကာလအထိပင် ဖြစ်သည်။

တိုင်လူမျိုးစုတို့သည် ယူနန်တွင် အနေကြာလာသောအခါ လူဦး ဆုတိုးပွား၍ တန်ခိုးအင်အားလည်း ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အေဒီ ၆ ရာစုခန့်တွင် နန်ကျောင်မည်သော နိုင်ငံကို တည်ထောင် ကြသည်။ နန်ကျောင်တို့၏ မြို့တော်မှာ တာလီဖြစ်သည်။

နန်ကျောင်တို့သည် စစ်ပွဲများကို အဆက်မပြတ် ဆင်နွှဲသဖြင့် ဤသော တန်ခိုးအင်အား လျော့ပါးလာခဲ့သည်။ အေဒီ ၉ ရာစုနှစ်ကုန် ညှင် နန်ကျောင်တို့ တန်ခိုးဩဇာကျဆင်းစပြုခဲ့သည်။ အေဒီ ၁၁ ရာစုတွင် အာဂျ ဥရောပနိုင်ငံများစွာကို သိမ်းယူနိုင်သော မွန်ဂိုတို့

က နန်ကျောင်တို့၏ မြို့တော်တာလီကို သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ နန်ကျောင်တို့သည် ပြိုကွဲပြီး ဘေးကင်းရာ တောင်အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း ခဲ့ကြရသည်။ နန်ကျောင်အချို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ၍ အချို့မှာ ယခု လောနိုင်ငံ၊ ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်းနှင့် ယိုးဒယား နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသူတို့ကို မြန်မာတို့က မောရှမ်းဟုခေါ်ကြသည်။ မောရှမ်းတို့သည် ယခင်က ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံဟောင်း နန်ကျောင်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ မွန်ဂိုတို့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ယခုရှမ်း ပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မိုးနဲ မိုးညှင်း၊ မိုးကောင်းစသော မြို့ပြများကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းဒေသတို့ကို မွန်ဂိုတို့က ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ပြန်သောအခါ မောရှမ်းအချို့သည် ကလေး၊ ခန္တီးနှင့် အထက်ချင်းတွင်းနယ်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေကြရပြန်သည်။ ထိုမှ အနောက်ဘက်အာသံသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူတို့သည် အဟုန် (Ahom) မင်းဆက်ကို ထူထောင် အုပ်စိုးခဲ့ကြသည်။

ယခု လောနိုင်ငံနှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ သော နန်ကျောင်တို့သည် မဲနမ်နှင့် မဲခေါင်မြစ်ဖျားဒေသတို့တွင် မြို့ ပြများကို တည်ထောင်၍ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျိုင်းသေဉ်၊ ကျိုင်းရဲ

နှင့် သောက္ကတဲ (Sukhotai) တို့မှာ နန်ကျောင် သို့မဟုတ် တိုင်လူ မျိုးစုတို့၏ အစောဆုံးသော မြို့ပြပြည်ထောင်စုများ ဖြစ်ကြသည်။

တိုင်မြို့ပြ ပြည်ထောင်တို့တွင် ဦးစွာတန်ခိုးထွားခဲ့သော ပြည် ထောင်မှာ သောက္ကတဲဖြစ်သည်။ သောက္ကတဲမင်း ရာမခန်ဟန် (Ramkhamhaeng) လက်ထက်တွင် သောက္ကတဲ ပြည်ထောင်သည် များစွာစည်ပင်တိုးတက်ခဲ့သည်။ ရာမခန်ဟန်သည် မဲနမ်မြစ်ဝှမ်း အောက်ပိုင်းနှင့် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းအလယ်ပိုင်းကို သိမ်းသွင်းနိုင်သဖြင့် ထိုဒေသနေ မွန်ခမာတို့နှင့် ဆက်သွယ်မိခဲ့ကြသည်။ မွန်နှင့် ခမာတို့ မှာ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော လူမျိုးစုတို့ ဖြစ်သည်။ မွန်တို့နှင့် ဆက်သွယ်မိရာမှ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး ပညာတို့ကို ရရှိခဲ့ သည်။ ထိုသို့ ရရှိခဲ့သောကြောင့်လည်း သောက္ကတဲသည် ယိုးဒယား ယဉ်ကျေးမှု စတင်ပျိုးထောင်ရာ ဒေသတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခေတ်သစ် ယိုးဒယားလူမျိုးတို့က သောက္ကတဲသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံကို မွေးဖွား ရာဒေသ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

ကျောက်စာအထောက်အထားများအရ ရာမခန်ဟန်ပိုင်ဆိုင် သော နယ်ပယ်သည် အရှေ့ဘက်တွင် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း အလယ်ပိုင်း အထိ အနောက်ဘက်တွင် ဟံသာဝတီပြည်ထောင်၏ နယ်စပ်အထိ မြောက်ဘက်တွင် လင်းစင်း (လွမ်ပရာဗန်) အထိ တောင်ဘက်တွင်

လိင်ပြည်ထောင်အထိ ကျယ်ဝန်းကြောင်း သိရသည်။ ရာမခန်ဟန် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သောက္ခတပြည်ထောင်၏ သြဇာအာဏာ ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ မဲနမ်အောက်ပိုင်းတွင် ထက်မြက်သော တိုင်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုခေါင်းဆောင်သည် ရောင်ဖရားမြစ်ဝှမ်းရှိ မွန်တို့ကို စည်းရုံးကာ 'လဝပူရ'ကို ဦးစွာ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် မူ လဝပူရကို စွန့်ခွာ၍ တောင်ဘက် မိုင် (၅၀)ခန့်အကွာတွင် အယုဒ္ဓယဟူသော မြို့တော်ကို တည်ထောင်ကာ 'ရာမာဓိပတိ'ဘွဲ့ကို ခံယူ၍ မင်းပြုခဲ့သည်။ အယုဒ္ဓယကို တည်ထောင်အုပ်စိုးသော 'ရာမာဓိပတိ'အား ယိုးဒယားတို့က မိမိတို့နိုင်ငံ၏ ရှေးဦးမင်းဟု မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။

ရာမာဓိပတိတည်ထောင်ခဲ့သော အယုဒ္ဓယသည် မဲနမ်မြစ်ဝှမ်း အလယ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းတစ်ခွင်လုံးကို အစိုးရသော ပြည်ထောင်ဖြစ်သည်။ ဟောင်ဘက်တွင် မလေးကျွန်းဆွယ်သို့တိုင်အောင်ပင် အယုဒ္ဓယ၏ အာဏာစက်ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အယုဒ္ဓယသည် ယိုးဒယားတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းစွာ ထွန်းကားခဲ့သော ပြည်ထောင်မဟုတ်ပေ။ မဲနမ်မြစ်ဖျားတွင် ဇင်းမယ်သည်လည်းကောင်း၊ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း အလယ်ပိုင်းတွင် လင်းဇင်းသည်လည်းကောင်း အယုဒ္ဓယ၏ ပြိုင်ဘက်ပြည်ထောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဤသုံးပြည်ထောင်တို့သည်

ဦးလုံးညီညွတ်မှုမရှိပေ။ တစ်ပြည်ထောင်နှင့် တစ်ပြည်ထောင်ကြော့ခဏ စစ်ခင်းနေကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်တွင် ရာမာဓိပတိ ကွယ်လွန်သည်။ ရာမဓိပတိကို ဆက်ခံသော မင်းတို့လက်ထက်တွင် နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်သဖြင့် အယုဒ္ဓယ၏ နယ်နိမိတ်သည်ပို၍ ကျယ်ဝန်းလာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခရစ်နှစ် ၁၃၅၀ ပြည့်တွင်တွင် ရာမာဓိပတိ ဇင်းက အယုဒ္ဓယကို တည်ထောင်ကာ ယိုးဒယားလူမျိုးအားလုံးကို သိမ်းသွင်းနိုင်သည့်အခါမှသာ ယိုးဒယားနိုင်ငံဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယုဒ္ဓယသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံ၏ မြို့တော်အဖြစ် ခရစ်နှစ် ၁၇၅၇ ခုနှစ်အထိ လေးရာစုခန့် တည်တံ့ခဲ့သည်။ အယုဒ္ဓယ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'စစ်တိုး၍မရနိုင်သောနိုင်ငံ'ဟု ဆိုလိုသည်။ သို့ရာတွင် စစ်တိုး၍ ရသောနိုင်ငံအဖြစ် ယုဒ္ဓယဟု ခေါ်ရာမှ နောင်အခါ ယိုးဒယားဟု တွင်ခဲ့သည်။

အယုဒ္ဓယသည် တရုတ်နိုင်ငံမှ လာသောကုန်ပစ္စည်းများနှင့် အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်လာသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဖလှယ်ရာနေရာသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အေဒီ ၁၅ ရာစု အကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ဥရောပတိုက်သားကုန်သည်များ အရှေ့ပိုင်းသို့ အရောက်အပေါက်များလာသည်နှင့်အမျှ အယုဒ္ဓယနှင့် တနင်္သာရီကမ်းခြေတစ်

ရှိ ဆိပ်ကမ်းမြို့များမှာ ပိုမိုစည်ကားလာသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့တည်နေရာသည် လာရောက်တိုက်ခိုက်သူများ ဘက်မှ ချဉ်းကပ်ရန် ခက်ခဲသည်နှင့်အမျှ မြို့တွင်းမှ စုခံသူတို့အရေး သာအောင် စီမံထားလေသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့၏ မြောက်ဘက်တွင် ချောင်းဖရား (Chaw Paya) မြစ်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် စပ်မြစ်နီး ဆင်းနေရာမြို့ဟောင်းတစ်ခုကို ကျုံးသဖွယ်ဝန်းရံထားလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ဘန်ကောက်ကို မြို့တော်အဖြစ်သတ်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

အယုဒ္ဓယနှင့် ဘန်ကောက်မြို့ကြားတွင် ရှိသော ကားလမ်းနံဘေး တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုခြံဝန်းကြီး၏ အတွင်း၌ အရိပ်ရသစ်ပင်များနှင့် ပန်းအလှပင်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ လှပစွာစိုက်ပျိုးထားလေသည်။ ခြံဝန်းထဲရှိ အလယ်ကုန်းမြင့်နေရာလောက်တွင် ရှေးဟောင်းပုံစံဖြင့် ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်လုံးရှိလေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ကြီး ဦးအောင်ထင်ကျော်နေသော အဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး ၎င်း၏သုတေသနပြုသော အလုပ်ခန်းဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ ကြေးနီရောင်တံခါးချပ်ကြီးများ၊ ကျွန်း

ခါးကြီးများ၊ ရှေးလက်ရာ ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်များနှင့် ဘေးထည်ဝါစွာရှိနေသလို အိမ်အတွင်း၌လည်း ကျောက်စာချပ်များ၊ ချပ်ကြီးများ၊ ပေစာများ၊ ရှေးဟောင်းကျမ်းစာအုပ်များဖြင့် ပြည့်နေသလို ရှေးဟောင်းရုပ်တုများ၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အရုပ်များ၊ ပစ္စည်းများကလည်း အများအပြားရှိနေလေသည်။ စာအုပ်များ၊ ပေစာထပ်များ၊ ပုရပိုက်များက နံရံ၌ ကပ်ထောင်ထားသော စာအုပ်စင်ကြီးများပေါ်၌ သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ရှိနေသလို ရုပ်တုများနှင့် အခြားရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကလည်း အခန်းအတွင်းအပြင် နေရာအနှံ့အပြား၌ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြလေသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ မြန်မာအမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အရွယ်ခန့် နှစ်သက်သည်။ သူ့တွင် ဒေါ်မင်းသူအမည်ရှိသော ဇနီးနှင့် သားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သား၏ အမည်မှာ မင်းထင်ကျော်ဖြစ်ပြီး မိန်းမတော်တာဘွဲ့အတွက် လန်ဒန် တက္ကသိုလ်၌ သွားရောက်ပညာကြွေးလျက်ရှိပြီး သမီးအမည်မှာ ခင်အေးကျော် ဖြစ်လေသည်။ ဦးအောင်ထင်ကျော်သည် အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းများ၊ ဘုရင်အဆက်ဆက်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော

ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် မှတ်တမ်းများကို အထူးပြုကာ လေ့လာခဲ့လေသည်။

သူ့တွင် ရှေးဘုရင်များ ရေးသားမှတ်တမ်းပြုခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက် အတော်များများလည်း စုဆောင်းရရှိထားလေပြီ။ ထိုအထဲတွင် (၁၈) ရာစုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဘုရင်တာစင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

ထို့ထက် (၁၇၇၀) ခုနှစ်တွင် ဘုရင်တာစင် ချီတက်လုပ်ကြံခဲ့သော စစ်ပွဲများအကြောင်းသည် အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံးရှိလေသည်။

တစ်ချိန်က အယုဒ္ဓယ၌ မင်းဆိုးမင်းညစ်တစ်ပါးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သော ဖင်းဘုရင်သည် ဘုရင်တာစင်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် နန်းတွင်းမှ ရွှေစင်ရတနာပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သော မှတ်တမ်းများပင် သူ့ထံ၌ ရှိလေသည်။

သို့စေကာမူ အချို့မှတ်တမ်းများမှာ သက္ကတဘာသာ၊ ဒူးဂဏန်းကြေးဂဏန်း၊ လျှို့ဝှက်စွာ ရေးနည်းများဖြင့် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရေးထားသော ပေစာ၊ ပုရပိုက်များ၏ အဓိပ္ပာယ်များကို သိနိုင်ရန်အတွက် ထိုလျှို့ဝှက်စွာ ရေးနည်းများကိုလည်း ရှာဖွေလေ့လာရလေသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကို သိနိုင်ရန်အတွက် လောကီသုတေသနကိရကျမ်းနှင့် နာနာနယ ဝိစိတြာလင်္ကာကိရကျမ်း နှစ်ဆောင်တို့ လေ့လာဖတ်ရှုရလေသည်။

ထိုကျမ်းစာအုပ်များထဲ၌ လျှို့ဝှက်စာရေးနည်း (၁၂)ပါးကို ပြဆိုထားပေသည်။ ၎င်းကျမ်းများမှာ မူရင်းရေးထုံးနှင့် သတ်ပုံအတိုင်း နှိပ်လည်ရေးသားရလျှင်....

“ယခုလောက၌ အရေးထူးဆန်းသော ဂဏန်းမျိုး ဆယ့်နှစ်မျိုးတို့ကို မှတ်သားရန် ရွေးကောက်၍ ခရာစောက်လင်္ကာ ဖြင့်တကွ ပေးအံ့။

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	ဂဏန်းအစဉ်
																	X	

အထက်ကပြပြီးသော ဒူးဂဏန်းခရေစောက်ကို အောက်၌ ကောက်ဖြင့် ပြဆိုပေးအံ့။

လောကကွယ်ရာ လူတို့ရွာ၌ မှတ်ပါထူးဆန်း ဒူးဂဏန်းကို ရေးသောချာ နိဒါန်းဖြာပိမ့် အစ်မှာကားက ဒူးကိုခတည့် အကိုတြိန်း ချာကိုန်းချ ဇေယျစဟု ဆမူပဉ္စ သောကိုညတည့် သက္ကတယုဒ္ဓိမှကားထ နောက်နတည့် ပကိုအစ်ဖေါ နှစ်ခုမြေပိ၏။ ဒူးဘော်

နှစ်ခု ဖက်ယူလော့ သုံးခုနှစ်ပါး မကိုထားမှ ယကားဇယျ နှစ်ထပ်ခြား
 ၏။ ပဉ္စဒွေးဘော် ရလျှင်ခေါ်၏။ လသော်တမူ သောရှင်တူတည်း
 ဝမူသတ္တ တူကွမကွာ သမှာရှစ်ကို နှစ်ထပ်ဆို၏။ ကိုးကိုနှစ်ထပ်
 ဟကိုထားမှ အကားကြက်ခြေရေးလေမှန်ငြား လေးပါးအစွန်း ဝန်း
 ဝန်းထပ်လျှောက် သေးသေးပေါက်လော့ အံလောက်ထူးဆန်း ဒူးဂဏန်း
 ကို ဝမ်း၌ထားလျှင် ကျေးဇူးမြင်သည် ဂုဏ်အင်ကဲမြင့် လွန်ထူး
 တည်း။

ဒူးဂဏန်းရေးနည်း လင်္ကာပြီး၏။

(ဒူးဂဏန်း ပိုက်ခုံရေးနည်း ခရေစောက်လင်္ကာကို ပြဆိုပေအံ့)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	ဂဏန်းအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	x
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	

အံလောက်မြတ်ကျော် မဟော်သဓာ ပညာထူးဆန်း ဒူးဂဏန်း
 ပိုက်စုံ ရေးနည်းပုံကို စေ့စုံမကျန် လင်္ကာပြန်ပိမ့်၊ မှတ်ရန်အစ
 ကကိုတွယ်ရာ ရေးတည်မှာကား အစ်သာရှင်းနှင့် သုံးဆင့်ရေးလေ
 ဒွေးနေသုံးထပ် ခဟုမှတ်လော့ ထပ်ဆင့်နည်းသူ သုံးမူပင် လေးလျှင်
 ကားစ ငါးကိုဆက်ည့် ညမှာခြောက်ဟူး တမူခွန်ကာ လကိုထား

အကားအဋ္ဌ နောက်နုတည့် မှတ်ကြကုန်ရာ လေးဖြာအစ်ပင် ဆင့်
 သျက်မြင်သော် ပဟုခေါ်ရှင် လေးဘော်ဒွယ ဖတ်ရှုကြလော့ ဆင့်ရ
 သည်သာ နောင်သချာတွင် နည်းတူပင်တည့် ခြင်သည်သုံးကို မဟု
 ခိုမှ လေးကားယတည့် ပဉ္စမှာမူ ရကောက်ယူလော့ ခြောက်မူတစ်
 သာ လမှတ်လေရှင် တသွေသတ္တ ဝကိုပြု၍ အဋ္ဌသဆို ကိုးကိုကားပါ
 တွင်ကြက်ခြေ ရေးလေထက်နည်း နီးသျည်းကျော် မဟော်သဓာ
 သချာထူးဆန်း ဒူးဂဏန်းပိုက်စုံ လင်္ကာမြို့သည် မှတ်ပုံမှတ်ရန်
 ခေတည်း။

ဒူးဂဏန်း ပိုက်စုံလင်္ကာရေးနည်းပြီး၏။

(ကျေးဂဏန်းရေးနည်း ခရေစောက်လင်္ကာနှင့်တကွ ပြဆိုပေအံ့)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	ဂဏန်းအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	

တစ်နည်းရေးရာ မှတ်သားနာလော့ သေချာတစ်ခန်း ကျေး
 ဂဏန်းမှာ ဧကအစ နစမအဆုံး ရေးနည်းထုံးလာ စဉ်တိုင်းသာတည့်
 မှတ်ရာကွန်မြူး ထူးသည်အရ ရှေ့ဝစွနှင့် ပေါ်ကလုံးကြီးတင်စီးမြ
 ဆတ် တရပ်ပက ဟအက္ခရာ တိုင်အောင်သာလျှင် သချာဧက အာဒိ
 နှစ် နစသို့ရောက် ဒွေးပေါ် ရောက်၍ အံလောက်လုံးကြီး ပေါ်ကစီး

သည် စည်တိုင်းစီးမှ တသီးဝစွာ ရှေးနည်းပြု၍ ရေးကြအပ်ရာ (အမှကေ သုံးဆင့်ချ၍ ဝစွလုံးကြီး ပေါ်ကစီးသည် တသီးမှတ်ရန် မှတ်ခန်းတည်း။

ကျေးဂဏန်း ရေးနည်းလင်္ကာပြီး၏။

(ဗြူးဂဏန်းရေးနည်း ခရေစောက်လင်္ကာနှင့်တကွ ပြဆိုပေအံ့)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၂	၁	၂	၁	၅	၈	၃	၃	၃	၅	၆	၇	၈	၉	၆	၇	၈	၉	၅
																		ဂဏန်းအစဉ်

လောကီလူများ သတို့သားတို့၊ တွေ့ငြားခဲလှ၊ ဝိသေသမာဏ ဗြူးစာရေးနည်း နိဿျည်းကား၊ ကကြီးနှစ်ကျ၊ တစ်ကိုခတည်း၊ နှစ်ကို ဆရာဆို၏။ စကိုရချ သုံးယူကြငြား ငါးကိုကားဆ၊ ရှစ်ညတည့် တကိုတထွေ သုံးရေးလေလော့ ဆင့်နေကြန်၊ ထရေးကံတည့်၊ ကြိန်းပေါ်တွင် လုံးကြီးတင်မှ၊ နလျှင်ယူလော့၊ ငါးပူလုံးကြီးပေါ်ကစီးသော် ပလျင်ခေါ်၏။ သောမူကားဖ တူကွမသွေ၊ သတ္တမမှ၊ မလျင်ဟူပေ၊ ရှစ်နေမူလ၊ ကိုးကိုရတည့်။ ဆကားတထွေ၊ ဆင့်ရှ်နေမှ၊ ကလျှင်ဟူ၍၊ ဝမူသတ္တ၊ ဒွေးဖော်ပြရှင် ထိုမှတလှစ် ရှစ်ဆဆင်မှာ သမှတ်ရာ၏။ ဟဖြာထပ်လျှောက်၊ နောအောက်တက်ပွဲဆင့်လျက်ထားလေ၊ ဟမှတ်ပေရှင် ဂနေမပျက် အလယ်ချက်တွင်

ဗိနူမြင်သော်၊ အလျင်ခေါ်ဟု၊ ရေးသော်မပျက်၊ အချက်ကျကျ၊ ကြံယူဆလော့၊ ဘတ်ကြစေရာ စီကုံးဖြာသည်။ ဗြူးမှာရေးနည်း ပုံစံတည်း။

ဗြူးဂဏန်းရေးနည်း လင်္ကာပြီး၏။

(ဗြူးကြီးဂဏန်းရေးနည်း ခရေစောက်လင်္ကာနှင့်တကွ ပြဆိုပေအံ့)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁
																		ဂဏန်းအစဉ်

တနည်းမှတ်ရာ၊ ရေးနည်းနာကို၊ လင်္ကာသံချို၊ ကြူးရင်ဆိုပိန်၊ ယကိုယပင့်၊ ပြီးတုံလင့်မှ၊ ကိုးသို့ကျအောင်၊ စဉ်တိုင်းမြှောင်၍၊ ရှေ့ဆောင်နည်းနာ၊ အက္ခရာကို၊ မှန်စွာသတိ၊ ဉာဏ်ဖြင့်သိမှ၊ ဧကဒ္ဒယ၊ တြာစထုငါးခုဆသတ်၊ အဋ္ဌနှင့်နဝ၊ အောက်ကမသွေ၊ ဆွယ်တို့လေလော့၊ တထွေပက၊ တကိုကျအောင်၊ ဧကဓမ္မာ၊ ရာဇာဇယ၊ ပဉ္စဆသတ်၊ အဋ္ဌနဝနှင့် ဒွေးဖော်ဆင့်၍၊ သုံးဆင့်ဧကက အဘတ်ရာသည်၊ မှန်စွာဗြူးကြီး ဂဏန်းတည်း။

ဗြူးကြီး ဂဏန်းရေးနည်းလင်္ကာပြီး၏။

ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့ သော ဗြူးငယ်ဂဏန်းရေးနည်းမှာ အထက်၍ ခရေစောက်လင်္ကာကို သာပြဆိုလိုက်ပေအံ့။

တနည်းရှာဖွေရာ၊ မှတ်ကုန်ပါလော့၊ မှန်စွာက-က၊ အာဒိဇာ
နာမအဆုံး၊ စာကိုးလုံးကို၊ က ထုံးမှတ်ပါ၊ ပမှာ ဖမ၊ ယရလလှ
ဝသဟဆုံး၊ တထုံးအမှာ၊ အဆုံးသာတည်း၊ ကမှာအစ၊ ဧကအောင်
မှာ၊ ယပင့်ပါလော့၊ ထက်မှာမသတ်၊ စဉ်သင့်တတ်လော့၊ မြဲမှတ်လှ
တို့ သိစေဘို့။

၎င်းဖြူးငယ် ဂဏန်းရေးနည်းမှာ အပေ၊ ကမသတ်၍ ဆင့်
သည်သာထူးတော့သည်။

ဖြူးငယ်ဂဏန်းရေးလင်္ကာပြီး၏။

သကဋ္ဌရေးနည်း ခရေစောက်နှင့်တကွ လင်္ကာကိုပြအံ့

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	လ	ဝ	သ	ဟ	ဋ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	ဂဏန်းအစဉ်

လောကီသိပ္ပ၊ ဝိသေသကို၊ ဆန္ဒရှိသူ၊ မှတ်ယူနှုတ်ရ၊ သကဋ္ဌ
ရေးနည်း၊ နိဿည်းကို၊ ကမ္မည်းထုတ်ပြက ကားကြက်ခြေ၊ ခနေဝက်
ခေါင်း၊ တကြောင်းဒွေးမှာ ဂ မှတ်ပါလော့၊ ဆမှာတရပ်၊ ဝိန္ဒုဓပ်က
စမှတ်အဆိုသတ်ကိုတမူ၊ ဆလိန်ဟူလော့၊ ညမူနောတွင်း၊ တချောင်း
ငင်၍၊ ထိုပြင်တစ်မှာ၊ တမှတ်ပါဟု၊ သုံးမှာဝိန္ဒု၊ ခပ်မူဆတ်ဆတ်၊
ထဟမှတ်ကိန်း၊ ဩန်းနယု၊ ပမူဇယျ၊ ယူကြတုံပေ၊ မသွေပဉ္စ၊ ဖမှတ်

ရ၏။ မ ကားခြောက်ခု၊ ရှစ်ခုဟဆွဲ၊ ယယုမြဲတည်း၊ တလွဲရှစ်မှန်၊
ရယုပြန်ရှင့်၊ ရှစ်မှန်နောက်ပြစ်၊ လဟုလှစ်လော့၊ ရစ်သည်ဂုရု၊ ပ
လျှင်ပြု၍၊ ရှစ်ခုဆံခပ်၊ သဟုမှတ်ပြီး၊ ဆံခပ်ပတွင် ဟမှတ်ထင်၍၊
နောလျှင်ကားဋ္ဌ၊ တစ်မှာအဟု၊ သကဋ္ဌရေးနည်း၊ နိဿည်းကို၊
ကမ္မည်းသေချာ မိန့်ခဲ့မှာသည်၊ ပညာကဝိညဏ်စွမ်းတည်း။

သကဋ္ဌရေးနည်းလင်္ကာပြီး၏။

သသံကရိင်္ဂရေးနည်း၊ ခရေစောက်နှင့်တကွ လင်္ကာကိုပြဆိုပေအံ့

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	လ	ဝ	သ	ဟ	ဋ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	ဂဏန်းအစဉ်

ဗဟုသုတ၊ ရှိကြလိုသူ၊ မှတ်နာယူ စိမ်း၊ လှိုင်ကြူခဲခက်၊ နက်နဲ
လှစွာ၊ စာသင်ကရိင်္ဂ၊ ဖော်ပြလိုက်အံ့၊ ရှေ့၌ကြက်ခြေ၊ ခပ်၍နေမူ၊
ကလျှင်ယူလေ၊ ဝမူတစ်စီး၊ ထိပ်ဆီးပေါ်တွင်၊ သေးသေးတင်သော်၊
လျှင်ခေါ်၏။ တဘော်ထိုမူ ၃ ကိုချသော်၊ င ဟုခေါ်မူ၊ စ၊ ဆ၊ ညကို
ရေးလိုစာညှင်း၊ မှတ်တုံလျှင်းရှင့်၊ မယွင်းတမှာ၊ တစ်မှတ်ပါလော့၊
နှစ်မှာကားထ၊ သုံးကိုနတည်း၊ ဇယုပနေ၊ စဉ်တိုင်းပေမူ၊ လသို့ က
အောင်၊ ဂဏန်းဆောင်၍၊ တိုနောင်မဆွဲ၊ ဝမှာဝလျှင်၊ စာညှင်းပင်
တည်း၊ ရှစ်မြင်သဝေ၊ ငရေးလေမူ၊ ဟပင့်ယူတော့၊ ရှေ့မူဋ္ဌ၊ သုံးခု

ခနောက်၊ ရေးလေမြောက်လျှင် မဘောက်မယွင်း၊ အဖြစ်ခြင်းသာ သတင်းကြေငြာ ဤလင်္ကာဖြင့်၊ စာသင်ကရိုက်၊ ရေးနည်းပိုဒ်ကို နှစ်ချိုက်သေချာ၊ နောင်လာတို့အား၊ အကျိုးပွားအောင်၊ ရေးသာ သိုက်မြိုက်၊ စက်တင်ရိုက်သည်၊ မြန်တိုက်အလုံးနှံ့စေသော။

သသ်ကရိုင်းရေးနည်း လင်္ကာပြီး၏။

(သကဋဘာသာ၊ သသ်ကရိုင်းရေးနည်းကွဲကို ခရေစောက်နှင့် တကွလင်္ကာကို ပြဆိုလေအံ့။)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	ဂဏန်းအစဉ်

သကဋသဒ္ဒါ အရာမကာ၊ လွန်စွာများစွာသာ၊ မှတ်ကြလေ၏ စာသသ်ရိုင်း၊ ရေးထိုက်သမျှ၊ ပုံညွှန်းပြအံ့၊ ကကိုရေးလို၊ တစ်ပင်ဆို ၏။ နှစ်ကိုကားခ၊ စဉ်တိုင်းပြ၏။ ကိုးကိုနာယု သဘောဖြူလော့ မှတ်ယူတလေ၊ တစ်ပေါ်စီးတင်၊ လုံးကြီးတင်ပြ၊ ရှေ့ကနှစ်ဆီး၊ ရေး ပြီးလေသော်၊ ပလျှင်ခေါ်၏။ နှစ်ဖော်နှစ်ရှေ့၊ စီး၍လည်းကောင်း၊ မြင်တုံရှောင်မူ၊ ဖလျှင်မူ၏။ ထိုမူမယိုင်း၊ ဉာဏ်ယူနှိုင်းဆ၊ ဟ သို့ ကျအောင်၊ စဉ်ပြဂဏန်း၊ ဒွေးဖော်မှန်း၍၊ တခန်းလုံးကြီး၊ တင်ပြီးအခါ ရှေ့မှာနှစ်ဆီး၊ တသီးအမှာ၊ နောနှစ်ဖြာကို၊ ဆင့်ကာထားပြီး၊ လုံးကြီး

တင်ပြ၊ နှစ်ကရှေးတူ၊ ဆီးလေမူကား၊ ယုလော့မှချ၊ အ အက္ခရာ၊ မလွဲ ပါသည်။ ပညာဉာဏ်ရှိမခဲတည်း။

လောကီသကဋဘာသာ၊ စာသသ်ကရိုက်ရေးနည်း လင်္ကာပြီး ၏။

(ကျေးဂဏန်းကြက်ခြေရေးနည်း၊ ခရေစောက်နှင့်တကွ လင်္ကာပြဆိုပေအံ့။)

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	ဂဏန်းအစဉ်

တထွေမှတ်ရန်၊ တနည်းပြပိမ့်၊ မှတ်ဉာဏ်တရေး၊ ကျေးဂဏန်း ကြက်ခြေ နည်းအထွေကား၊ မသွေအစ်မှာ၊ ယပင့်ပါ၍၊ ရှေ့မှာမှချ၊ ကြက်ချေပြသော်၊ ကပင်ခေါ်၏။ မှတ်လျော်မခွ၊ နုငယ်ကျအောင်၊ ရေးကအသင့်၊ ယပင့်သည်သာ၊ ထူးလေပါ၏။ အစ်မှာဒွေးဘော်၊ ပင့် သော်မရွေ၊ ရှေ့ကြက်ခြေခပ်၊ ဗဟုမှတ်လော့၊ ကျန်လတ်အက္ခရာ ရှစ်လုံးရှာလျှင်၊ ထိုနည်းဆင်၍၊ ဉာဏ်ရွှင်သသူ၊ ရေးနည်းယုလော့ တမူ (အ)မှာ ခတ်ပါကြက်ခြေ၊ ရေးလေအစွန်း၊ ဝန်းဝန်းထပ် လျှောက်၊ သေးသေးပေါက်လေ၊ ရှေ့ကြက်ခြေငယ်၊ ရေးလိုက်ဆွယ်ကာ တသွယ် မှချ၊ (အ) ခေါ်ရသည်၊ မှတ်ကြနောင်လာစီးပွားတည်း။

ကျေးဂဏန်းကြက်ခြေရေးနည်းလင်္ကာပြီး၏။
မျောက်ဂဏန်းရေးနည်း၊ ခရေစောက်နှင့်တကွလင်္ကာကို ပြဆို

ပေအံ့။

က	ခ	စ	ဆ	ည	တ	ထ	န	ပ	ဖ	မ	ယ	လ	ဝ	သ	ဟ	အ	အက္ခရာအစဉ်
								၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	ဂဏန်းအစဉ်
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉ X
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉ X
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉ X

လောကီလူများ အမျိုးသားတို့ တိုးပွားမှတ်ခန်း၊ မျောက်ဂဏန်းကို၊ ရေးလမ်းလျှော်လှ၊ လင်္ကာပြပိမ့်၊ က-ကနထိ၊ တစ်နှစ်သိကြာနသို့အရောက်၊ သုံးဆင့်လျှောက်၍ ရေးမြောက်ပြနည်း၊ ထိုမှတဖြာအက္ခရာပ၊ အာဒိစ၍၊ ဟသို့အရောက်၊ တစ်နှစ်ကောက်၍၊ ထိုနောက်အောက်မှာ ဆင့်ပါဂဏန်း၊ ၄ ဆင့်တန်း၍ ရေးလမ်းပြပါ၊ အင်္ဂုမှာကား ထားကြက်ခြေ၍ ဆင့်နှစ်ခုပေ၊ အစွန်းနေတွင်း၊ ရေးလေဝစွ၊ ပုံရွဲဆ၍ သိကြအပ်ရာ၊ စီကုံးမှာသည်၊ လင်္ကာမကျဉ်းမကျယ်တည်း။

မျောက်ဂဏန်းရေးနည်းလင်္ကာပြီး၏။

ကျောက်စာဂဏန်းရေးနည်းလင်္ကာကို ပြဆိုပေအံ့

ယခုပြဆိုလတံ့သော ကျောက်စာရေးနည်းမှာ၊ ဗျည်းသုံးဆယ်တွင် တချောင်းငင်၊ လုံးကြီးတင်၊ အသတ်အရစ်စသည်သာ ထူးသောကြောင့် အက္ခရာအစဉ် ဂဏန်းအစဉ်တို့ကို မပြဘဲ လင်္ကာသက်သက်ကိုသာ ရေးပြလိုက်ပေအံ့။

ကျောင်းဂူဘုရား၊ တည်ထားကျောက်စာ၊ စဉ်လာသုံးစွဲ၊ ရေးကွဲအက္ခရာ၊ ကမ္မည်းစာကို၊ သိသာလွယ်ကူ၊ မှတ်စိမ့်ဟူလော့၊ နည်းယူဖော်ငင်၊ လင်္ကာဆင့်ပိမ့်၊ ချလျှင်တစ်စီး၊ လုံးကြီးနှစ်တင်၊ သုံးလျှင်ဆံခမ်း ထရပ်ထိုးပြင်၊ တချောင်းငင်မှု၊ လေးယူအမြဲ အောက်ကဆွဲလော့၊ တနဲနှစ်ချောင်း ငင်တံ့ရှောင်းမှု၊ ငါးဆွဲဟူ၏။ ခြောက်မူသဝေ၊ သတ်လေသမျှ၊ အောက်ကအမြဲ ခုနစ်ဆွဲလော့၊ ပင့်မြဲအမောက်၊ ရစ်ထလိမ်ကွေးအောက်ပင်စတည်း၊ တရေးဝတွဲ၊ နောက်ပြစ်လွဲလော့၊ ဝဆွဲနောက်ထိုး၊ ခေါ်ရိုးစည်ပင်၊ တအင်ရေးကွဲ၊ ပဆွဲလုံးကြီး၊ တင်တံ့ပြီးမှ၊ လုံးကြီးဝဆဲ၊ သုံးစွဲစဉ်လာ၊ ကိုးတို့မှာကား၊ ဝစွထားလော့၊ ထင်ရှားမှန်စွာ၊ အက္ခရာဟု၊ ကျောက်စာရေးနည်း၊ နိဿသျှည်းကို၊ သိပ်သည်းသေရျာ၊ ပညာသုတ၊ ဆန္ဒရှိသူ၊ မှတ်စိမ့်ဟူ၍ မူအရင်းမှ ထုတ်ဘော်ပြသည်၊ လောကပကညာလွန်ထူးတည်း။

ကျောက်စာရေးနည်း လင်္ကာပြီး၏။

ဦးအောင်ထင်ကျော်သည် သက္ကတဘာသာ၊ ခူးဂဏန်း၊ ကျေး

ဂဏန်း၊ ဗြူးဂဏန်းသင်္ကေတများဖြင့် ရေးသားထားသော ဖင်း ဘုရင်၏ ပေစာပုရပိုဒ်မှတ်တမ်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုသော်လည်း ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။

၎င်းပေစာထုပ်များကို ဆီစိမ်စက္ကူများဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်ထားပြီး မနီလာကြိုးများဖြင့် ထုပ်ချည်ထားလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ထိုပေစာများကို လေ့လာကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရသဖြင့် မူလအတိုင်း ပြန်ထုပ်ကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂)

ပေစာထုပ်နှင့်အန္တရာယ်

တစ်နေ့သ၌ ဦးအောင်ထင်ကျော်၏ သုတေသနအလုပ်ခန်းရှိရာ နေအိမ်သို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ရောက်လာကြလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လူကြီးလူကောင်းများကဲ့သို့ သွင်ပြင်ဟန်ပန်များရှိကြပြီး အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံများကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် လင့်ရိုဘာ ကားတစ်စင်းနှင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ဦးအောင်ထင်ကျော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောသဖြင့် ဦးအောင်ထင်ကျော်က အလုပ်ခန်းလည်းဖြစ် နေအိမ်လည်းဖြစ်သော ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းချပေးပြီးနောက်....

“ကျွန်တော်က ဦးအောင်ထင်ကျော်ပါ”

ဟု စတင်မိတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်

အနက်တစ်ယောက်က...

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဒိဗ္ဗပါ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်က ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရပ်နဲ့ ဒေါက်တာဘွဲ့ရထားတာပါ။ သူကတော့ ကျွန်တော့ရဲ့လက်ထောက်ပါ နာမည်က အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အခု ကျုပ်ဆီကို လာတဲ့ကိစ္စက”

“ကျွန်တော်တို့ ဦးဆီမှာ အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုအကူအညီများပါလိမ့်”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အယုဒ္ဓယနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေထဲမှာ ဘုရင်တာစင်ရဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေ အကြောင်းလည်းပါပါတယ်။ ဘုရင်တာစင်ရဲ့ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေကြောင့် အယုဒ္ဓယရဲ့ အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့ရတယ်လို့ တွေ့ရပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

ဦးအောင်ထင်ကျော်က ဆေးတံထဲသို့ လင်ကွန်းတံဆိပ်ဆေးတံသောက် ဆေးဖွဲ့များကို စိမ်ပြေနေပြေ သိပ်ထည့်နေရင်း နားထောင်နေလေသည်။

“ဘုရင်တာစင်ရဲ့ ထိုးစစ်တွေကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ပြည်

ပြည်သားတွေအပေါ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တဲ့ ဖင်းဘုရင်က ထွက်ပြေးနေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့လာတာ အဲဒီအချက်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်လို့ပါ”

ဦးအောင်ထင်ကျော်က ဆေးတံကို မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖြုတ်လိုက်ရာ သင်းပျံသော မီးခိုးငွေ့များက အခန်းထဲ၌ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

“ရပါတယ် ကျုပ်ဆီမှာ ဘုရင်တာစင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပေစာထုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ လေ့လာချင်ရင် ယူပေးပါမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ အခန်းတွင်းရှိ နံရံကပ်စင်ပေါ်၌ တင်ထားသော ပေစာထုပ်များကို ယူပေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗနှင့် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်တို့ နှစ်ယောက် မှာ ပေစာထုပ်များကို ပတ်ထားသည့် ဆီစိမ်စက္ကူများကို ခွာ၍ ပေစာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်းတစ်ခုချင်း အသေးစိတ် လေ့လာကြည့်ရှုကြလေသည်။

ထိုပေစာမှတ်တမ်းများမှာ ယိုးဒယားမြို့တော် အယုဒ္ဓယ ကျဆုံးသွားပြီးနောက် ဂိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဘုရင်တာစင်၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် စစ်ပွဲများအကြောင်းနှင့် ဖင်းဘုရင်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်း အနည်းငယ်လောက်သာ ပါဝင်ပြီး အခြားထူးထူးခြားခြား အကြောင်းအရာများ မပါပေ။

ဒေါက်တာ ဒိဗ္ဗတို့နှစ်ယောက်သည် ပေစာများကို တစ်နေ့က
လှေလာကြည့်ရှုကြသော်လည်း ၎င်းတို့သိလိုသော အကြောင်းအရာ
များ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဆရာကြီး ဒီပေစာထုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခဏယူသွားလို့ မလား”

ဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။ ထိုအခါ ဦးအောင်ထင်ကျော်က
“အဲသည်လိုတော့ ငှားပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး ဒေါက်တာတို့ စိတ်တိုင်း
ကျ လှေလာချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာလာပြီး အချိန်မရွေး လှေလာနိုင်
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုစကားကြားသောအခါ ဧည့်သည်နှစ်
ယောက်တို့မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေသည်။

“ဒီရှေးဟောင်း သုတေသနမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘယ်သူဆီ
လှေလာလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“လှေလာလို့ရပါတယ် အပြင်ကိုတော့ အခုလို ငှားပိုင်ခွင့်မရှိ
ဘူး”

ထိုအခါ စောစောက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်ရှိသော ဒေါက်တာ
ဒိဗ္ဗဆိုသူမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဒေါသဖြစ်လာဟန် ရှိလာသဖြင့် အဖော်ပြု
သူက သတိပေးရလေသည်။

ထို့နောက် ဧည့်သည်နှစ်ဦးတို့သည် ပေစာထုပ်များကို စားပွဲဆီ
ပြန်ချထားပြီးနောက် ဦးအောင်ထင်ကျော်ကိုပင် နှုတ်မဆက်ပဲ ပြန်

ထွက်သွားကြလေသည်။

ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်၏ အပြုအမူကို
ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေလေသည်။ သူတို့ပြန်သွားသောအခါ ပေစာထုပ်
များကို အစအဆုံး ပြန်ကြည့်သော်လည်း ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာ
မတွေ့ရသောကြောင့် ဆီစိမ်စက္ကူများဖြင့် ပြန်ပတ်ကာ ကြိုးဖြင့်
ဧည့်နေစဉ် အစောင့်အလုပ်သမားဖြစ်သော ထွန်းခံဆိုသူက အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်လာလေသည်။

“ဘာလဲထွန်းခံ”

“စောစောက ခြံထဲက ထွက်သွားတဲ့လူနှစ်ယောက်က ဘယ်
သူတွေလဲ ဧည့်သည်တွေလား ဆရာကြီး”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတာတောင်
မစောင့်ပဲ အတင်းမောင်းထွက်သွားကြတယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ငါ့ဆီက ပေစာထုပ်တွေငှားတာ မရလို့ ဒေါပွသွားကြတာ
နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သတိဝီရိယထားမှ ဖြစ်မယ်ဆရာကြီး သူတို့
ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးဟန်ပုံမရဘူး”

ဟုပြောရင်း ထွန်းခံကပြန်ထွက်သွားလေသည်။ သို့ကြောင့်
ဦးအောင်ထင်ကျော်က စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါ်ပြီး ပေစာထုပ်များကို
မူလနေရာ၌ လွယ်လင့်တကူ မထားတော့ဘဲ လျှို့ဝှက်သောနေရာ

တစ်ခုတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်များကို သတိပိရိယထာ၍ စောင့်ကြပ်ကြရန် မှာကြားထားလေသည်။ ဦးအောင်ထင်ကျော်ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မဖြောင့်သောကြောင့် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ဘူး။

ညညီနက်ပိုင်းရောက်လာသောအခါ အိမ်အောက်ထပ်ထူးခြားသော အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးဆေးနတ်ကိုယူ၍ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါပေစာပုရိုက်များထားသော အခန်းထဲတွင် မသင်္ကာစရာလူရိပ်အချို့တွေ့ရသဖြင့် သေနတ်ထိအဆင်သင့်ပြင်၍ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ စာအုပ်စင်တစ်ခုနောက်ကွယ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ပေစာပုရိုက်တင်သည် စင်များပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သင်္ကြံမဲကြီး ရှာဖွေနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

၎င်းတို့သည် လက်နှိပ်မီးအသေးစားကလေးများကို အသုံးပြု၍ ပေစာထုပ်များကို မွှေနှောသက်ရှာဖွေနေကြလေသည်။

“ဟေ့ ရုပ်လိုက်စမ်း”

ဦးအောင်ထင်ကျော်က သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သူ့အသံကြားသည်နှင့် လူနှစ်ယောက်မှာ စာအုပ်စင်များနောက်သို့ လှစ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

“ဟေ့ မပြေးနဲ့ မပြေးနဲ့”

သူ့အော်သံကြားသော်လည်း လူနှစ်ယောက်က အိမ်ပေါက်ဝဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။ အမှောင်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန်လည်း မလွယ်ကူပေ။ အိမ်ထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားသဖြင့် ခြံထဲမှာရှိနေကြသော ကွန်းစံတို့တစ်တွေမှာလည်း ဓားလှံလက်နက်များကိုင်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြရာ အိမ်ပေါက်မှောပင် ရန်သူများနှင့်တွေ့ကာ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်ဟန် ရှိကြသဖြင့် ဝင်လာသောအစောင့်များမှာ ဒဏ်ရာများရပြီး လဲကျန်နေခဲ့ကြတော့သည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်ကတော့ အမှောင်ထဲမှာဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ မီးများဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းပေါက်ဝ၌ ဒဏ်ရာများဖြင့် အတုံးအရုံး လဲကျနေသည့် ခြံစောင့်များကို တွေ့ကြရလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ထွန်းစံမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် နေရာမှာပင် သေဆုံးနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ထင်ကျော်လည်း ဂါတ်တံစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ပုလိပ်များ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

ပုလိပ်များက လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး သေဆုံးသူအလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မှစ၍

သုတေသနပြုလုပ်နေသော ဦးအောင်ထင်ကျော်နေအိမ်သို့ ပုလိပ်နှစ်ယောက် အစောင့်ချထားပေးလေသည်။

ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်သောအခါ တစ်နေ့ကရောက်လာသည့် ဒေါက်တာဒီဗွနှင့် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်တို့နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။

အကယ်၍သာ ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်နေသည် အမှန်ဖြစ်လျှင် သူလျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော ပေစာထုပ်များနှင့်လည်း မုချပတ်သက်မှုရှိရမည်ဟု တွေးမိလေသည်။

“ဒီပေစာထုပ်တွေကို ငါလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ အထဲမှာ ဘာမှထူးခြားတာလဲ မတွေ့ရဘူး ဘုရင်တာစင်ရဲ့ စစ်ခွဲတွေအကြောင်းကို ရေးထားတာတွေက ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကြောင့်တော့ ဒီလောက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အခုဒီကိစ္စနဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း သေခဲ့ပြီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အနေနဲ့ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု တွေးကာ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားသော ပေစာထုပ်များကို ပြန်ထုတ်ယူ၍ အသေအချာပြန်ကြည့်လေသည်။ အစအဆုံးပေစာတစ်ရွက်မကျန် ဖတ်ရှုလေ့လာသော်လည်း သာမန်အကြောင်းအရာများကိုသာ တွေ့ရပြီး အခြားမည်သည့် ထူးခြားမှုမျိုးမှ မတွေ့ရပေ

ဤသို့ဖြင့် လအတန်ကြာသည်အထိ နောက်ထပ်ထူးခြားမှုမတွေ့ဘဲဖြင့် အစောင့်ချထားသော ပုလိပ်များလည်း ပြန်သွားကြလေသည်။ ပုလိပ်များပြန်သွားပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ တွင်းသို့ဝင်ရန်ကြိုးစားနေသော သူခိုးနှစ်ယောက်မှ ခြံစောင့်များမတွေ့ကာ အကြံအစည်မအောင်မြင်ပဲ ပြန်သွားကြရလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ စောထုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ပူလာမိတော့သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်လာသောအခါ သူသာမက ဇနီးနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ပါ ကြောက်ရွံ့လာကြလေသည်။

“ကိုထင်ကျော် ရှင်သိမ်းထားတဲ့ ပေစာထုပ်တွေကြောင့်ပဲ ဝင်ပါရဲ့ တလောကလည်း ခြံစောင့်တစ်ယောက်သေသွားခဲ့ရတယ် အခု နောက်ပိုင်းမှာလည်း အိမ်ကို သူခိုးတွေ မကြာခဏလာကပ်တယ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းသူက စိုးရိမ်သောအသံဖြင့်မေးသည်။
“ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားတာပဲကွာ”

“တကယ်လို့သာ ဒီပေစာထုပ်တွေကြောင့်သာမှန်ရင်တော့ အဲဒါတွေကို အိမ်မှာမထားသင့်တော့ဘူး ကြာရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ

ဖျက်ဆီးလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အန္တရာယ်ကင်းအောင် ရှင်တစ်ခုခုထားလုပ်မှ သင့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲ ပြောပါဦး”

“ဒီပေစာထုပ်တွေကို ဒီမှာမထားပဲ တစ်နေရာရွှေ့ထားရင် ကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဒီလို ထားလို့ စိတ်ချရပါ့မလား ဒီလိုထားမှန်းသိရင် ဒီပေစာထုပ်ကို လိုချင်တဲ့လူတွေက အလွယ်တကူ ယူသွားမှ ခက်မှာပေါ့ ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်မင်းသူမှာ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုထင်ကျော်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ သားဆီကို ပို့ထားလိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

သားဖြစ်သူ မင်းထင်ကျော်က ဒေါက်တာဘွဲ့ ယူရန် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်တွင် တက်နေသဖြင့် ဒေါ်မင်းသူ၏အကြံပေးစကားကြားသောအခါ ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“အင်း ဒီအကြံတော့ သိပ်မဆိုးလှဘူး ဒါပေမဲ့ လန်ဒန်နဲ့ ယိုးဒယားက လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားရင် ခရီးဝေးလှတာမှ မဟုတ်တာ သားဆီမှာ ပေစာထုပ်တွေ ရောက်နေမှန်းသိရင် ရန်သူတွေက လိုက်သွားမှဖြင့်

ဘားအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ”

ဟု စိတ်ပူစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“တော်ကလည်း ဒီလောက်တွေးပူနေပါနဲ့ သားလည်းငယ်တော့ ဘဲအရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်ရင် သူလည်းစီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်မှာပေါ့”

“အင်း ဒီအကြံအစည်ကတော့ မဆိုးလှဘူး လန်ဒန်မှာ ပါရီအသိမိတ်ဆွေ စုံထောက်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းရင် မဆိုးလှဘူး၊ မင်း အကြံပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ပေစာထုပ်ကို သားရှိတဲ့ လန်ဒန်ကို ပို့လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ပေစာထုပ်ကို လန်ဒန်ရှိ မင်းထင်ကျော်ထံသို့ ပို့ရန်စီစဉ်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

ပေစာထုပ်များရောက်ရှိလာခြင်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဘူမိဗေဒဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါက်တာဘွဲ့ ယူရန် လန်ဒန်သို့ ရောက်နေလေသည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ပန်းခြံတစ်ခုနားတွင် အခန်း တစ်ခန်းငှားကာတစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်လေသည်။ တက္ကသိုလ်တက် နေစဉ် တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ဆရာကျိုးဇော်နှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ဆရာကျိုးဇော်သည် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မြန်မာစကား ကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းပြီး မြန်မာလူမျိုးများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ လည်းဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ပိုမိုရင်းနှီး ခင်မင်လေသည်။

ဆရာကျိုးဇော်ထံတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဇင်မာဝေဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ မြန်မာကပြားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်မှ တက္ကသိုလ်

တက်နေရင်း တစ်ဖက်မှ ဝင်ငွေရရန် ဆရာကျိုးဇော်ထံ၌ အလုပ်ဝင် လုပ်နေသူဖြစ်၏။

ဆရာကျိုးဇော်သည် ရှေးဟောင်းလျှို့ဝှက်ပညာရပ်များကို စိတ် ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး ထိုပညာရပ်များကို အထူးပြုလေ့လာနေသူလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် စွန့်စွန့်စားစား သွားလာရသော ခရီးများကို စိတ် ဝင်စားသူဖြစ်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဝါသနာတူလှပေသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့သည် မကြာခဏ ဆိုသလို ခရီးဝေးများသွား ကြလေသည်။ ထိုသို့ သွားရာတွင် အချို့ခရီးများတွင် ဇင်မာဝေပါ လိုက်ပါလေ့ရှိရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြ လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်များလည်း လန်ဒန်မြို့လို နေရာမျိုး တွင် အသိအကျွမ်းများများစားစားမရှိသောကြောင့် ဆရာကျိုးဇော်နှင့် ဇင်မာဝေတို့ကိုသာ အဖော်ပြု၍ နေရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသွားရန်မရှိသောကြောင့် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်နေစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကို တွေ့ရလေသည်။

သူ့နောက်မှာလည်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဝတ် ဆင်ထားပြီး မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် လူတစ်ယောက်ရပ်နေလေသည်။ ဆိုသူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို မြင်သောအခါ မသိမသာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူလက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကြောက် ထိုလူရွယ်ကို အခန်းထဲခေါ်သွားပြီး အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

စဉ်အခန်းသို့ရောက်သောအခါ ထိုလူက လက်ထဲမှအထုပ်တစ်စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲမှ စာအိတ်အညှိတစ်ခုကိုလည်း ထုတ်လူလိုက်သည်။

“ကိုမင်းထင်ကျော် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်နာမည် မင်းထင်ကျော်ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မစ္စတာစမစ်ဖြစ်ပါတယ် ကျွန်တော်က နေထောက်အင်စပက်တော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အခု ဖာဂတ်စင်နဲ့ မော့ရစ်စုံထောက်ကိုယ်စားလှယ်ဌာနမှာ အမှုထမ်းပါတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိအမှတ်ပြု ကဒ်ပြားနဲ့ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာပြော၍ သူ့အိတ်ထဲမှ အသိအမှတ်ပြု ကဒ်ပြားကို ထုတ်၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုပြသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကဒ်ပြားကိုယူကြည့်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဂမ်းသာပါတယ် မစ္စတာစမစ်၊ ကျွန်တော်ဘာများ အကူအညီပေးနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အယုဒ္ဓယက ခင်ဗျားရဲ့အဖေ ပေးပို့လိုက်တဲ့ စာနဲ့ ပစ္စည်းတစ်ထုပ်ပါလာပါတယ် ဒီမှာစာ”

“ဟင်”

မိမိဖခင်ဆီမှ စာကို မိမိထံသို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့နိုင်ပါလျက်နှင့် ခုနကဲ့သို့ စုံထောက်ဌာနမှတစ်ဆင့် ပေးပို့လာသဖြင့် အံ့ဩနေမိသည်။

ထို့နောက် မစ္စတာစမစ်ပေးသော စာကို လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သား”

ဖေဖေ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ယခုရေးလိုက်တဲ့ စာကို ကော်ဆာဖာဂတ်ဆင်နဲ့ ဖောရစ်တို့မှ တဆင့်ဖတ်ရသည့်အတွက် များစွာ အံ့ဩနေလိမ့်လို့ ထင်ပါတယ်။

အကြောင်းကတော့ အရေးကြီးလို့ ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေဆီမှာ ဘုရင်တာစင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ပေစာတစ်ထုပ်ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ကို ဒေါက်တာဒီဗွဲ့နဲ့ အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်ဆိုတဲ့လူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အဲဒီပေစာကို ကြည့်ဖို့ခွင့်တောင်းကြတာနဲ့ ဖေဖေလည်း ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ကုန် ပေစာထုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပြန်ကာနီးတော့ ပေစာထုပ်ကို ဝဏယုသွားဖို့ပြောတယ်။ ဖေဖေက ခွင့်မပြုတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ နောက်ညဘက်ရောက်တော့ အိမ်ထဲကို သူ့ခိုးဝင်တာ သိကြတာနဲ့ ခြံခေတ်အလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းဖမ်းဖို့ကြိုးစားရင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်

အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။

ဒီကိစ္စတွေဟာ ဖေဖေဆီကို ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ယောက်ျား ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းအမေနဲ့ ညီမလေးကလည်း စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့တယ်။

အခုစာနဲ့အတူ အဲဒီပေစာထုပ်တွေကို သားဆီကိုပေးပို့လိုက်တယ်။ ဒီပေစာထုပ်တွေကို ဖေဖေလည်း အသေအချာလေ့လာကြည့်တော့လည်း ထူးခြားမှုသိပ်မတွေ့ရပါ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ဆရာတို့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လေ့လာစေချင်တယ်။

တကယ်လို့ ဒီပေစာထုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုရင် သားအတွက် လုံခြုံမှုရှိစေရန် သက်တော်စောင့်ကာ ယောက်ျားပါ စီမံပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်တယ်။ အကြောင်းထူးပါက စေတံစာရေးအကြောင်းကြားစေလိုပါသည်။

ဖေဖေ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နှစ်ကြိမ်လောက်ဖတ်ပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မစ္စတာစမစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေဆီက တခြားညွှန်ကြားချက်တွေများ ပါသလား”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဒီအထဲမှာပါတဲ့ လူနှစ်ယောက်အင်္ဂုလန်အထိ လိုက်လာပြီးတော့ ခင်ဗျားဆီက ပေစာထုပ်ကို နည်း

အမျိုးမျိုးနဲ့ ရအောင်ယူရလိမ့်မယ်လို့ သူကစိုးရိမ်နေတယ်”
ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက်ထိဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

စုံထောက် အင်စပက်တော် မစ္စတာစမစ်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးညှိ၍ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ်မှာတော့ မူတည်တာပဲ”

“ဘယ်လို မူတည်တာလဲ”

“ဒီပစ္စည်းဟာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့တစ်တွေ သတင်းမရအရ စုံစမ်းပြီး ဒီလိုလိုက်လာကြမှာပဲ တကယ်လို့ သာမန်ကိစ္စဆိုရင်တော့ သူတို့လိုက်လာကြမယ် မထင်ဘူး”

ဟု မစ္စတာစမစ်က သူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ အခုခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်ကဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ တာဝန်က ခင်ဗျားအဖေရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်စေဖို့ အကောင်းဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပဲ ဒီအတွက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အ

နောင်အယုက်မဖြစ်တန်ပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးဘူးဗျာ တစ်နည်းပြောရရင် စိတ်ရဲ့ လုံခြုံမှုတော့ ဖြစ်မိပါသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်တော်ကားထဲက စောင့်ကြည့်နေမယ် ကျွန်တော်ရဲ့ ကားက ဒီအိမ်နဲ့ကိုက်ငါးဆယ်အကွာမှာရှိတဲ့ ထင်းရူးပင်အောက်မှာ ရပ်ထားပါ့မယ် အကြောင်းထူးရှိရင် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

ဟုပြောဆိုမှာကြားကာ စုံထောက်အင်စပက်တော် မစုတားစမစ်က အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ သူတင်ထားခဲ့သော ပေစာထုပ်က သည်အတိုင်းကျန်နေခဲ့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ပေစာထုပ်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်နေမိလေသည်။

“မင်း ဖေဖေရဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီပေစာထုပ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ ရှေ့ထိုဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရဦးမယ် မသိဘူး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စမျိုးတွေက ဆရာကျိုးစက်ကပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တယ် သူ့ထံအသိပေးပြီး သူနဲ့ တိုင်ပင်တာ ပိုကောင်းမယ်”

ဟု စဉ်းစားမိကာ ဆရာကျိုးစက်ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ တစ်လီဖုန်းဖြည့်သံကြားရပြီး ဆရာကျိုးစက်၏ အသံပေါ်လာသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် မင်းထင်ကျော်ပါ”

“ပြောပါ မင်းထင်ကျော်”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဖေဖေဆီက ပေစာထုပ်တစ်ထုပ်ရောက်လာမယ် အဲဒါ ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေရှိလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့လို့ ရမလား”

“လာခဲ့လေ မင်းထင်ကျော် ညနေခြောက်နာရီလောက်ဆိုရင် အလုပ်အားပါပြီ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲဆရာ ကျွန်တော်ညနေ ခြောက်နာရီ အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟုပြောကာ ထွယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် လမ်းမဘက်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပန်းခြံထောင့်နားတွင် ထင်းရူးပင်များ အောက်၌ ရပ်ထားသော ကားအနက်တစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခုတားစမစ်၏ ကားဖြစ်ပေသည်။

လန်ဒန်မြို့လယ်ခေါင်လို နေရာမျိုးတွင် ကျောင်းတက်နေသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ နောက်မှ စုံထောက်တစ်ယောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကာ စောင့်ရှောင့်ပေးနေရသည့်အဖြစ်မှာ အခြားသူများသိလျှင် ရယ်စရာကောင်းသော အဖြစ်မျိုးဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။ ညနေ ငါးနာရီကျော်သည်နှင့် ဆရာကျိုးစက်နှင့်တွေ့ရန် ပြင်ဆင်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် အန္တရာယ်ကွန်ရက်

ဆရာဂျိုးဇက်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူနှင့် ခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်၌ ယိုးဒယားစာပေများကို အထူးထား၍ လေ့လာသင်ယူ၍ ထူးချွန်သောဘွဲ့ဒီဂရီများရရှိခဲ့ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်၌ ကထိက ရာထူးကို ရရှိကာ ဆက်လက်၍ အလုပ်အကိုင် နေသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့်အတူ ထက်မြက်သော အသွေးများကြောင့် ၎င်း၏ဂုဏ်သတင်းမှာ တက္ကသိုလ်လောက၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။

သူသည် ပညာရပ်တစ်ခုကို ထူးချွန်ပေါက်မြောက်အောင် ထုတ်ရင်းနှင့် တစ်ဖက်မှလည်း လေ့လာသင်ယူမှုများကို အားထုတ်

ငြိတ် ကြိုးစားဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်သည် ကျောင်းသားဘဝက ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ကာ ကထိကဘဝရောက်ပြီး လစာပေးရလာသောအခါ ထိုအခန်းနှင့် စပ်လျက်နောက်ထပ်တစ်ခန်းကိုပါ ငှားရမ်းကာ အလုပ်ခန်းအတွက် အသုံးပြုလျက်ရှိလေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်သည် ကျောင်းသားဘဝက ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ကာ ကထိကဘဝရောက်ပြီး လစာပေးရလာသောအခါ ထိုအခန်းနှင့် စပ်လျက် နောက်ထပ်တစ်ခန်းကို ငှားရမ်းကာ အလုပ်ခန်းအတွက် အသုံးပြုလျက်ရှိလေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်ထံ၌ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဇင်မာဝေမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လှပချောမောသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက် ဇင်မာဝေ၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော လုပ်ရည်နှင့် နိုင်ရည်များကို သဘောကျသဖြင့် သူထံတွင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဇင်မာဝေက တစ်ဖက်မှ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ရသဖြင့် အခြားရိတ်အတွက် မပူပန်ရပဲ ပညာကိုကြိုးစား၍ သင်ယူနိုင်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ညနေခြောက်နာရီထိုးကာမှ အချိန်တွင် ဆရာဂျိုးဇက်နေသော တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။ စုံထောက် အင်စပက်တော် စမစ်၏ ကလေးကတော့ လူသူ

ကင်းရှင်းသော နေရာတစ်ခုတွင် ရပ်တန့်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ

ဇင်မာဝေကို အရင်တွေ့ရလေသည်။ သူမက ဒေါက်တာမင်း

ကျော်ကို မြင်သောအခါ အပြုံးကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကလေးကြာသွားပြီ

အစ်ကို”

“ကိုယ်လည်း ကျောင်းကိစ္စတွေတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်များ

ဒီဘက်ကို မရောက်ဖြစ်တာပါ ဇင်မာရော ကျောင်းစာတွေ လို

ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဆရာ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ ဆရာက ကျွန်မကို အစစအရာ

အကူအညီပေးပါတယ်”

“ဇင်မာလိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ကိုယ့်ကိုပြော

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ဒါထက် ဆရာရော ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာအစ်ကိုကို စောင့်နေတယ် အစ်ကို

သွားနှင့် ကျွန်မစားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးမှလာခဲ့မယ်”

ဆရာဂျိုးဇက်စောင့်နေသော အခန်းမှာ သူနေသော

မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ခန်းအဖြစ် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်း

သည်။ သူဝင်လာတာမြင်တော့ ဆရာဂျိုးဇက်က စာဖတ်နေရာ

စာအုပ်ကိုချကာ ထလာသည်။

“လာဟေ့ မောင်ထင်ကျော် ဘယ်လိုကိစ္စများ အရေးပေါ်လာ

လဲ”

ဟုမေးကာ နှစ်ယောက်သား ကုလားထိုင်များပေါ်မှာ ထိုင်

တက်ကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပေစာထုပ်ကို စားပွဲ

တင်ရင်း သူ့ဖခင်ထံမှ စာနှင့် ပေစာထုပ်ရောက်လာသည်မှဟူ၍

သိသမျှ အကြောင်းများကို ဆရာဂျိုးဇက်အား ပြောပြလိုက်လေ

သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စကားဆုံးသောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က

“အင်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ ကိုင်း

မင်းယူလာတဲ့ ပေစာထုပ်ကို ဖြေကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောကာ ပေစာထုပ်ပေါ်မှာ ပတ်ချည်ထားသော ကြိုးများ

ခွဲခွဲစိတ်စိတ်များကို အသာဖြေ၍ ပေစာရွက်များကို ထုတ်ယူကာ

စစ်ရွက်ချင်း ဖတ်ရှုလေ့လာကြလေသည်။

ပေစာရွက်များပေါ်၌ ရေးထားသောလက်ရေးများမှာ ရှေးလက်

ရေးများဖြစ်ပြီး သက္ကဋတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဆရာဂျိုးဇက်တို့ နှစ်ဦးသည် ပေစာ

ရွက်များအား တစ်ရွက်ချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြလေသည်။

နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး လေ့လာ

သော ပေစာများ၌ အဖိုးတန်အကြောင်းအရာများ မပါနိုင်ကြောင်း

သဘောတူကြလေသည်။

အကယ်၍ ထိုပေစောများသည် အဖိုးတန်ခဲ့ပါက ၎င်းတို့သည် သော အချက်အလက်များကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပထမတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ပေရွက်များအား တစ်ချပ်ချပ် ကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထက်ပိုနိုင်သော စာကြောင်းများအား ကူးယူမှတ်သားကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပေစာတစ်ရွက်ချင်းပေါ်ရှိ ရေးသားထားသော စာများအားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကြောင်း သဘောတူကြ လေသည်။ ထို့ပြင် ထိုပေစာထုပ်များမှာ မူရင်းပေစာ ဟုတ် မဟုတ် နှင့် အသစ်တစ်ဖန်ပြုပြင်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးကြည့်ကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပေစာရေးသားဟန်များကိုလည်းကောင်း အသုံးပြုသောမင်အားလည်းကောင်း ရှေ့ကပေရွက်၊ နောက်က ပေရွက် လက်ရှိပေရွက်တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကြသည်။

ထိုသို့ပြုရခြင်းမှာ ပေစာမူများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်တည်း က ရေးသားထားခြင်းဟုတ်မဟုတ် သေချာစွာ သိရှိစေရန်ဖြစ် သည်။

* တစ်နာရီခန့်မျှကြာပြီး ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက် မျှ မတွေ့ရချေ။ ပေမူ၏ စာသားများမှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ရာဇဝင်မှတ်တမ်းဖြစ်၏။ (၁၇၆၇) ခုနှစ် အယုဒ္ဓယမြို့ကျသည့်နှစ်မှ ဘုရင်တာစင်၏ ပေစာများစသည်အထိ ရေးသားထားသည်။ ၎င်းရ

စင်သည် ယိုးဒယားပြည်၏ နေရာအနံ့အပြားတွင် ဖြစ်ပေါ်ပုံကို အိတ်အပိုင်းများခွဲလျက် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် အခန်း နှစ်ခန်း၏ အဆုံးဝယ် ဖင်းဘုရင်သည် မည်သို့မည်ပုံ နက်ခွန်စဝမ်း ပိဿနလောက်မြို့များတွင် ပထမဦးစွာ ဘုရင်ခံအဖြစ်နှင့် နောက် တွင် ဘုရင်အဖြစ်သို့ အဓမ္မသိမ်းပိုက်ပုံများကို ဖော်ပြထားကြောင်း တို့တွေ့ကြရသည်။

ထိုအချက်များသည် ထူးခြားသော အချက်များမဟုတ်ပေ။ ၎င်းဘုရင်၏ ကောက်ကျစ်မှုများ၊ ရက်စက်မှုများကြောင့် လူအ သင်းကလည်း အလွန်အမင်း မုန်းတီးကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၇၇၀ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်တာစင်သည် ဖင်းဘုရင်အားချီတက်လုပ်ကြံသော အခါ ပြည်သူများသည် မင်းဆိုးမင်းညစ်တစ်ဦး၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြသည်သာဖြစ်၍ ဖင်းဘုရင်သည် အသက်ဘေးမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေးသွားရကား နောက်ထပ် ဖင်းဘုရင်၏ သတင်းကို မကြားရတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ဖင်းဘုရင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို ရေးသားထားသည့် နောက်ဆုံးစာရွက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ပထမစာကြောင်း ခြောက်ကြောင်းတွင် ဖင်းဘုရင်ထွက်ပြေးခဲ့စဉ်က ဘုန်းရစ်ခဲ့သည့် ရတနာပစ္စည်းများအကြောင်းကို ဖော်ပြထားလေ သည်။ ထိုစာပိုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ...

(သမီးအငယ်ကလေး သူ့အမေ၏ညီမ (မိထွေး)နှင့် အနီးဆုံး

သို့ ကပ်၍ လာသောနေရာတွင်) ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ကြောင်းဖြစ်သည်။

ထိုစာကြောင်းကို တွေ့သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဆရာဂျိုးဇက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

နောက်ဆက်ဖတ်ကြည့်သောအခါမှာလည်း အခြားစာကြောင်းများနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဆက်စပ်မှုကင်းသော စာကြောင်း ခုနစ်ကြောင်းကို တွေ့ကြရပြန်သည်။

“ဒီစာတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာတွေလဲဆရာ”

“ငါတော့ သေသေချာချာ မသိရသေးဘူး ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ ဒီပေစာတွေနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ စာတွေဖြစ်ပေမယ့် အဖြေတစ်ခုသိရရင်တော့ ဒီလက်ရေး ပေစာတွေတစ်ခုလုံးရဲ့ အနိတန်အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်ပါဦး”

ဟုပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပေစာရွက်များကို မီးရောင်အနီးသို့ ကပ်ကာအသေအချာကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဆရာပြောတာမှန်တယ် ဒီနေရာက ပေစာတစ်ခုလုံးနဲ့ နောက်ဆုံးနေရာဖြစ်သလို အရေးအကြီးဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်တယ် ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီနောက်ဆုံးပေရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးတွေက ပထမရေးထားတဲ့ လက်ရေးတွေနဲ့ မတူဘူး နောက်

တစ်စုံတစ်ယောက် လက်ရေးပုံစံတူနဲ့ ဖြည့်ရေးထားတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ဆရာဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များဖြင့် တက်ကြွလာလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇင်မာဝေက အခန်းထဲဝင်လာပြီး ညစာစားရန် ဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် ပေစာရွက်များကို ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သယ်ယူလာကြသည်။

ညစာကိုပင် စိတ်ပါလက်ပါမစားနိုင်ကြဘဲ ပေစာရွက်များကို အလုပ်ခန်းထဲသို့ ယူလာကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ဇင်မာဝေကပါ လိုက်လာသည်။ ဆရာဂျိုးဇက်၏ အလုပ်ခန်းမှာ ၎င်း၏သုတေသနပြုရာ အခန်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

“ငါတို့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းထဲယူသွားပြီး အသေအချာ စစ်ဆေးကြတာပေါ့ ဒါမှ ရှေ့လက်ရေးနဲ့ နောက်လက်ရေး တူမတူ အဖြေသိရမယ်”

သုတေသနအခန်းထဲရောက်သောအခါ ဇင်မာဝေကပါ ထိုပေရွက်များကိုယူကြည့်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ကျွန်မအထင်ပြောရရင်တော့ ပေစာတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရေးထားတဲ့စာကြောင်းတွေဟာ သာမန်အကြောင်းမဲ့လိုက်ဖြစ်ထားတာလို့တော့ မထင်မိဘူး။ ရှေ့ကပေစာလက်ရေးတွေနဲ့ ပုံစံတူရေးခဲ့တဲ့လူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလို့ပဲ ထင်တယ် ကျွန်မ လေ့လာမိသလောက် ပြောရရင် သူဟာမူလစာရေးသူ

နဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူအောင် သတိထားပြီး အတော်ကို ကြိုးစားနေ ထားတာဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောလေသည်။ ဇင်မာဝေ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို နှစ် ယောက်စလုံးက လက်ခံကြလေသည်။ ထို့နောက်...

သူတို့သည် ဇင်မာဝေစီစဉ်ပေးသည့် ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း ပေစာများကို ဆက်လက်လေ့လာကြလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အဓိပ္ပာယ်မသိသေးသော ခုနစ်ကြောင်းမြောက် စာကြောင်းကိုကျော် ရှိ ရှစ်ကြောင်းမြောက်စာကြောင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုကာ အဓိပ္ပာယ် ရှာကြပြန်သည်။

ထိုသို့ စိတ်ဝင်တစား ရှာဖွေနေကြစဉ်မှာ အောက်ထပ်အခန်း ဘက်မှ တယောထိုးသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အသံတို့၏ သဘာဝ အတိုင်း အောက်မှအပေါ်သို့ တက်လာလေ့ရှိရာ အောက်ထပ်မှ ပုံ မှန်ထိုးနေသည့် တယောသံမှာ အပေါ်ထပ်အခန်းဆီမှအတော်ကျယ် ကျယ် လောင်လောင် ကြားရလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မှာ ပေစာများ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန် ကြိုးစားနေကြချိန်မှာ ထိုကဲ့သို့ သံစဉ်မည်၍ နားကြားပြင်းကပ်လောက်စရာ ကောင်းလှသည့် တ ယောသံကို ကြားရသဖြင့် များစွာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ကြရ လေသည်။

သူ့အမူအရာကို အက်ခတ်မိသော ဆရာဂျိုးဇက်က ပေစာများ ကိုလေ့လာနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို၍ သောက်

စာ ပြုံးနေလေသည်။

“အောက်ဖက်က တယောသံကို ကြားရလို့ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေ တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဆရာရယ် ဒီအချိန်လောက်ကျမှ ဒီလောက်နားကြား ပြင်းကပ်လောက်စရာကောင်းတဲ့ တယောသံကို ဘယ်သူကများ စိတ်ပါလက်ပါ ထိုးနေတာပါလိမ့်”

“အောက်ထပ်မှာ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက ညတိုင်း ဒီအချိန်ရောက်ရင် တယောထိုးလေ့ကျင့်လေ့ရှိတယ် ဒီပေမဲ့ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်သည်းခံလိုက်ရင် အဲဒီတယောသံ ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက ဒီအိမ်ထဲမှာ ညကိုးနာရီလောက်အထိပဲ လေ့ကျင့်တယ် ကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ကိုသွားပြီး လေ့ ကျင့်မှာဆိုတော့ ကိုးနာရီထိုးပြီးတာနဲ့ သူ့တယောသံကို ကြားရ တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာဂျိုးဇက်ပြောသည့်အတိုင်းပင် နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာပြီး ကိုးနာရီထိုးသောအခါ တယောသံရပ်သွားပြီး အိမ်ရှေ့က ခါးဖွင့်သံပိတ်သံများကိုပါ တဆက်တည်းကြားလိုက်ရသည်။

ရစ်ချတ်၏ တယောလက်သံကို ကြားနေရစဉ် ကာလအတွင်း ခိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းကြောင့်

ပင် အန္တရာယ်အခက်အခဲတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေသည်။
တယောသံတိတ်သွားသောအခါ ပေစာရွက်များကို ဆက်လက်
လှေလာကြပြန်လေသည်။ သို့သော်လည်း ထူးခြားသော အဓိပ္ပာယ်
များကို ထပ်မံမတွေ့ရတော့ပေ။

အချိန်ကလည်း ည (၁၀) နာရီကျော်ပြီမို့ အောက်ဖက်၌ စောင့်
နေသော စုံထောက်အင်စပက်တော် စမစ်ကို သတိရလိုက်သဖြင့်
ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်ဆရာ အောက်မှာတစ်ယောက်က
စောင့်နေရတော့ သူ့ကိုအားနာဖို့ကောင်းတယ် ဒီနေ့အဖြေမရတော့
လည်း နောက်နေ့မှာ ဆက်ပြီးလှေလာကြသေးတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ တို့နားတဲ့အချိန်မှာ ဇင်မာဝေကို ဆက်ပြီး
လှေလာခိုင်းရမယ် ဒါမှ တို့နှစ်ယောက်သတိမထားမိတဲ့ အချက်တွေ
ကို သူတွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့”

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ဆရာဂျိုးဇက်နှင့်
ဇင်မာဝေတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
အပြင်ဘက်တွင် လမ်းမီးရောင်များရှိသော်လည်း အမှောင်ရိပ်များ
က နေရာအနှံ့အပြား ကွက်တိကွက်ကြားရှိနေလေ၏။ မစ္စတာစမစ်
၏ ကားကလေးသည် လမ်းအတွင်းသို့ ကိုက် (၅၀) ခန့်အကွာ ဓာတ်
တိုင်နှစ်ခုကြား၌ ရပ်ထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားစဉ်

အန္တရာယ်မရှိကြောင်း ကားဟွန်းသံကိုများ ကြားရလေမလားဟု
နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း မကြားရပေ။ လူသွားလမ်းဘက်ရှိ ကား
တံခါးသည် ပိတ်လျက်ရှိသော်လည်း မစ္စတာစမစ်အား ကားလက်
ကိုင်နောက်တွင် ခတ်မတ်မတ် ထိုင်နေဟန်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။
အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က.....

“မစ္စတာစမစ် ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း မစ္စတာစမစ်ကား မလှုပ်ပေ။ ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲတွင်....

“ဟင်း အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာတောင်
ဒီလိုစိတ်ချလက်ချ အိပ်နေမယ်ဆိုရင် အားကိုးရမယ့် စုံထောက်တစ်
ယောက်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟုတွေးကာ နောက်ဘက်ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်ထိုင်
လိုက်ကာ ကားတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ သို့
တိုင်အောင် မစ္စတာစမစ်က မလှုပ်သေးပေ။

“မစ္စတာစမစ် ခင်ဗျားအိပ်ပျော်နေတာလား”

ဟုမေးရင်း နောက်ဘက်မှ ကျောကို လှမ်းကိုင်ရင်း မေးလိုက်
သည်။ ထိုသို့ လှမ်းကိုင်လိုက်တော့မှ မစ္စတာစမစ်ကျောပြင်တစ်ခု
လုံး ခဲစေးထန်းထန်း အရည်များ စီးကျနေသည်ကို သတိပြုမိတော့
သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိတ်လန့်တကြား လက်ကို
ပြန်ရပ် လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မစ္စတာစမစ်မှာ စတီရာတိုင်နံဘေးသို့ တအိအိ လဲကျ
သွားလေတော့သည်။ ထိုသို့ လဲကျသွားတော့မှ မစ္စတာစမစ်ထောင့်
၌ စိုက်နေသော ဓားတစ်လက်ကို လမ်းမီးရှောင်နှင့် လက်ခနဲ လှမ်း
မြင်လိုက်ရလေသည်။ မစ္စတာစမစ်ကား သေဆုံးသွားလေပြီ။

★ ★ ★

အခန်း (၅)

အန္တရာယ်ကွန်ရက်သို့ သက်ဆင်းရပြီ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် အထိတ်တလန့်နှင့် ကားထဲမှ
အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ
အသင့်စောင့်နေဟန်တူသော လူမည်းကြီးသုံးယောက်ကထွက်လာ
ပြီး သူ့ကို ဝန်းရံထားလိုက်ကြသည်။

“အသံမထွက်နဲ့ တစ်ချက်ကလေး အသံထွက်တာနဲ့ အသက်
ပျောက်သွားမယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေသံနှင့် အမိန့်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“တို့ ဘယ်သူဆိုတာ သိဖို့မလိုဘူး အခုလောလောဆယ် တို့
အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့ ဟိုဘက် ကိုက်နှစ်ဆယ်
အကွာလောက်မှာ ကားအနက်ကြီးတစ်စင်း ရပ်ထားတာမြင်ရဲ့ မဟုတ်
လား။ အဲဒီကားဆီကို ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်သွားပါ။ စိတ်မရှည်
အောင် လုပ်ရင်တော့ ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောပြင်ကို ချွန်ထက်သော အရာထူး တစ်ခုနှင့် ဖိထောက်လိုက်သဖြင့် နာကျင်သွားလေသည်။ လောလော ဆယ် အခြေအနေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း လူသွားလာ ပြတ်နေချိန်မို့ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာရုံသာရှိသည်။

ကားနက်ကြီးမှာ လူသွားလမ်းနံဘေးကျောက်ပြားများ အနံ့ရုပ်တန်ထားလေသည်။ သူတို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ စတုရန်း ပြီးရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလာသည်။ လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ သွားကာ ကားတံခါးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကားအတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဦးခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ် ပြင်းထန်သော လင်း ဝါးစောင်းတစ်ခုက လည်ဂုတ်ပေါ်သို့ ဒုတ်ခဲနဲ ကျလာလေရာ မှုန်တံ ပြီး ကားအတွင်းသို့ လဲကျသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဘက် ဆရာကျိုးဇက်၏ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို နားထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းထင်ကျော် မင်းထင်ကျော် မင်းဘယ်မှာလဲဟေ့”

ထိုအချိန်မှာ ကားကအရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လာစဉ် ဒေါက်ကား မင်းထင်ကျော်လည်း သတိမေ့သွားတော့သည်။

သူသတိပြန်ရလာသောအခါတွင် လည်ပင်းနှင့် ကျောရိုးတစ်ဝိုက် မှာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး ဦးခေါင်းမှာလည်း မူးဝေလျက် ရှိနေသည်။ ပါးစပ်ကိုလည်း ပလာစတာနှင့် ကပ်ထားသည်။

ပလာစတာက ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ရှိ ဆံပင်များကိုပါ သိမ်း

ပစ်ထားရုံမက ခြေနှင့်လက်များကိုလည်း ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင် ထားလေသည်။

ကားသွားနေသည်ကို သတိရပြီး မည်သည့်နေရာရောက်နေမှန်း မသိရပေ။ အတန်ကြာတော့ ကားကအရှိန်အနည်းငယ် လျော့ တာ တစ်နေရာသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က သူ့မျက်လုံးကို အဝတ်နက်တစ်ခု ခြုံပိတ်စည်းလိုက်သောကြောင့် ဘာမှ မမြင်ရတော့ပေ။ ထို့နောက် ကားရပ်သံ ခြိတ်ခါးဖွင့်သံ၊ ကားမောင်းဝင်သွားသံများကို ဆက်တိုက် ကြားရပြီး အတန်ကြာတော့ ကားကရပ်သွားသည်။ လူတစ်ယောက် က ခြေထောက်မှကြိုးများကို ဖြေပေးသည်။

“ကားပေါ်ကဆင်း”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် မှန်း၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အချိန် အတော်ကြာအောင် ကြိုးဖြင့်ပတ်ချည်ခြင်းခံထားရသဖြင့် ခြေထောက် တစ်ခုလုံး ထုံကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိနေသည်။

လူတစ်ယောက်က သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ဟို ဆုပ်ကိုင်၍ ကားမှ သွားသည်။

“နှစ်ဆင့်တက်”

ဟုပြောသဖြင့်စမ်း၍ တက်လိုက်သည်။ လှေကားနှစ်ဆင့် ရောက်သောအခါ အိမ်ကြမ်းပြင်တစ်ခုပုဟ်ထင်ရသော နေရာသို့ ရောက် သွားသည်။

အနည်းငယ် လျှောက်သွားပြီး အပေါ်သို့တက်သော လျှောက်သွားသို့ ရောက်သွားသဖြင့် အပေါ်သို့ စမ်းတက်ရပြန်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ လက်ကိုလည်းကြိုးနှင့်တုပ်၊ မျက်နှာလည်း အဝတ်စည်းထားသောကြောင့် အတော့်ကို သတိနှင့် ရသည်။

ဦးခေါင်းကို အရိုက်ခံထားရသဖြင့်လည်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဝေနေောက်ကျိလျက်ရှိနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး အခန်းတစ်ခုတည်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်နေထိုင်သို့ ထိုင်ပြီးသောအခါ ခြေနှင့်လက်တို့အား ကုလားထိုင်နှင့်ချည်နှောင်လိုက်ပြန်သဖြင့် မလှုပ်သာတော့ပေ။ ထို့နောက် အခန်းမှာ လူနှစ်ယောက် ထွက်သွားသော ခြေသံနှင့် တဆက်တည်း သံများကိုပါ ကြားရသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

“ဦးအောင်ထင်ကျော်ရဲ့ သား မင်းထင်ကျော်ကို ဒီလိုဖမ်းလာခဲ့ပြီ။ သူ့ရဲ့ ဘော်ဒီဂါတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ မရှောင်သာလို့ သတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်”

“မင်း အတော်ကလေး ညံ့ဖျင်းပါလား အကံစံ ကိုယ့်နေရာကို ပုလိပ်တွေက အရိပ်မည်းတစ်ခုလို တကောက်ကောက်လိုက်အောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်သော လေသံဖြင့် ပြောသံကို ကြားနေရသည်။ “မင်းထင်ကျော်ကို ဖမ်းဖို့ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မရဘူး ဒေါက်တာ

“

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ခေါင်းစားကြီးသွားလေသည်။ သူ့ဖခင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာဒီဖွနှင့် အကံစံထွန်းအောင်ခိုင်တို့ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေကြပါကောလား။ ဒီလိုဆိုရင် စုံထောက်အင်စပက်တော်စမစ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာလဲ သူတို့အဖွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာတွေးနေစဉ် စကားသံများကို ဆက်ကြားရသည်။

“မင်း သူ့ကိုဖမ်းခေါ်လာတော့ ပေစာထုပ်တွေရော ရခဲ့ရဲ့လား အကံစံ”

“ပေစာထုပ်တွေတော့ မရခဲ့သေးဘူး ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုစစ်မေးလိုက်ရင် အဖြေသိရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“သူက မင်းလိုချင်တဲ့ အဖြေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလိမ့်မယ်ဆိုရော ထင်သလား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ သေချာရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေသော ကိစ္စအတွက် အပြေးအလွှားစဉ်းစားရလေသည်။

၎င်းတို့သံကြီးမဲကြီး အလိုရှိနေသော ပေစာထုပ်များက ဆရာ

ဂျိုးဇက်ထံ၌ ကျန်နေခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုသာသိလျှင် ဖြစ်သည့် နည်းနှင့်ရအောင်ယူမှာ သေချာလှသည်။

နောက်ဆုံး ဆရာဂျိုးဇက်၏ အသက်ကိုပင် ရန်ရှာကောင်မဲ့ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ သူသည် ရရှိသော အချိန်ကလေးမှာပင် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားရလေသည်။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ ကိုမင်းထင်ကျော်”

ဟု နှုတ်ဆက်သံကို စတင်ကြားရသည်။

“ခင်ဗျားကို အက်စစ်က အခုလိုဒုက္ခပေးပြီး ခေါ်လာတာ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် အခုခင်ဗျားပါးစပ်က ပိတ်ထားတာတွေ ဖယ်ပေးပါမယ် ဒါပေမဲ့ အော်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးလိုက်ပါနဲ့ ကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီနေရာက အနီးဆုံးကားလမ်းနဲ့တောင် နှစ်မိုင် လောက်ဝေးတဲ့နေရာပဲဗျ ကဲ သူပါးစပ်က ပလာစတာတွေ ခွာပေးလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သောအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် တစ်ယောက်က သူပါးစပ်ပေါ်မှာ ပိတ်ထားသော ပလာစတာများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခွာပေးရာ နာကျင်လှသော်လည်း ကြိတ်မှိတ်သည်းခံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလည်း ခင်ဗျားအဖေလိုပဲ သတ္တိရှိပြီး စိတ်ဓာတ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိပါတယ် ကျုပ်တို့

ဘာက ခင်ဗျားအဖေ အယုဒ္ဓယက ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပေစာထုပ်ထုပ်ပဲ ခင်ဗျားဆုတ်မေ့နေတုန်းက ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးဟု အဖေက ပြောခဲ့တာကို အမှတ်မထင်ဘဲ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာ ဂျိုးဇက်က ကျန်နေခဲ့မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ် ကျုပ်ထင်တာ မမှားဘူး ဆိုတဲ့လား မင်းထင်ကျော်”

ဒေါက်တာ ဒီဗွက အထက်စီးလေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဒီပေစာတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖေဖေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး ဘာကြောင့် မတရားယူချင်နေတာလဲ”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အိပ်တွင်းမှ သွေးများကျလာသည်။”

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ အဖြေက ကျုပ်လိုချင်တဲ့အဖြေမျိုး မဟုတ်ဘူး တယ်လို့ ခင်ဗျားဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သည်းခံမယ် မထင်ဘူး ပေစာထုပ်တွေရှိတဲ့ နေရာကိုသိထားရုံမကဘူး သိလိုနည်းနဲ့မဆိုရအောင် ယူနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိထားပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ချက်ချင်းစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ဒီပေစာတွေရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြတာရင် ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီစကားက အတော့်ကို လက်ခံနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျားကသာ

ကျုပ်တို့လိုချင်တာကို အလွယ်တကူ ပြောပြမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ညလောက်ပဲ ဆက်ထားပြီး လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတာ ရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဂျိုးဇက်နဲ့ သူ့ရဲ့ စက္ကထေရီမလေးကို အန္တရာယ် မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတာ နောက်ဆုံးအယူဒွယမှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစုတွေဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။

“ဒီလိုဆိုရင် အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြပါမယ် အဖေက ကျွန်တော့် ဆီကို ပေစာထုပ်ပို့လိုက်ပါတယ် ညက ဆရာဂျိုးဇက်တို့ အခန်းမှာ အဲဒီပေစာထုပ်ပို့လိုက်ပါတယ် ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့ရဘူး။ ပေစာ ထုပ်တွေပို့တုန်းက အဖေက ပေစာထုပ်တွေကို ခိုးယူမယ့်သူရှိနေလို့ ဖတ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ဆီပြန်ပို့ပေးပါလို့ မှာလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် စာတိုက် ကပြန်ပို့ပေးလိုက်ပြီ။ မနက်ဖြန်မှာ ဖေဖေဆီကို ပြန်ရောက်သွားလိမ့် မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာဒီဗွမှာ ဒေါသတကြီးနှင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားဟန်ရှိလေသည်။

“ဒီစကားက အမှန်မဖြစ်နိုင်ဘူး ကျုပ်လူတွေပြောပြချက်အရ ခင်ဗျားတို့ ဆရာဂျိုးဇက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေကြတာပဲ ဘယ်သူမှ အပြင်ထွက်တာ မတွေ့ရဘူးတဲ့”

ဒေါက်တာဒီဗွအသံမှာ ဒေါသဖြင့် အတော်ကျယ်လာလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူဆင်ထားသည့်အကွက်ထဲသို့ ဝင်လာ ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျေနပ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားတွေေးတာ လွဲနေပြီ ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ ပေစာ ထုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်တိုင်သွားပို့ပါမလား မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့ တယောအိတ်ထဲထည့်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ မယုံ ခင်ဗျားလူတွေမေးကြည့်ပါ ကျွန်တော်တို့ အပြင်မထွက်ပေမယ့် ဘေးယာအိတ်ဆွဲထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်မှာပါ”

ထိုအခါ ဒေါက်တာဒီဗွက မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေဟန်တူသော လူများကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သူပြောတဲ့အတိုင်း အိမ်ထဲက တယောအိတ်ဆွဲထားတဲ့ လူ တစ်ယောက်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

အခန်းထဲမှာ အသံများက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ အမှန် တော့ ညကအောက်ထပ်မှ တယောထိုးနေသော ရစ်ချတ်ဆိုသော လူက အပြင်ထွက်သွားမသွား အသေအချာမသိရသော်လည်း အရဲစွန့် တာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေစဉ် ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ထွက်လာ သေး မလဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ညက အိမ်ထဲက တယောအိတ်တစ်လုံးကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ထွက်သွားတာ တော့ မြင်လိုက်တယ် အရေးကြီးတယ်မထင်လို့ ကြည့်နေလိုက်တာ” ဟု ပြန်ပြောသံကြားရသည်။ ဒီတော့မှ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျ

သွားလေသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကိုမယုံရင် အိမ်ထဲ
သွားကြည့်ပါ အိမ်ထဲမှာ ပေစာထုပ်တဲ့ စက္ကူရွက်တွေအပြင် ငါ
တွေပါတဲ့ နောက်ဆုံးစက္ကူရွက်တွေတောင် တွေ့ချင်တွေ့နိုင်
တယ်”

“ဟင် ဒီစကားအမှန်ပဲလား ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့မျှော်လင့်ချင်
တွေ မဆုံးရှုံးသေးဖူးပေါ့ ဒီစာရွက်တွေရရင်တောင် သဲလွန်စတာ
ဝက်တော့ ရနိုင်သေးတယ်”

ဟု နေရာမှထသံကို ကြားရလေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်သိသမျှ ပြောပြီးပြီ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးဖြေ
ပါတော့”

“ဖြေးဖြေးပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဂျိုးဇက်ရဲ့ အခန်းကို
သွားကြည့်ရဦးမယ် တကယ်လို့ မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက်
အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေရမှာပေါ့ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့စိတ်ကျေနပ်
အောင် ဖြစ်မလာခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကံကြမ္မာလည်းတစ်မျိုး
ပြောင်းသွားနိုင်တယ်၊ ဟေ့...ဒေးဗစ်”

“ဗျာ ဆရာကြီး”

“ငါတို့ ထွက်သွားတာနဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အဝတ်တွေကို ဖယ်
ပေးလိုက် ကြိုးတွေကိုမဖြေခဲဦးနော် သူလွတ်မသွားအောင် ဂရုစိုက်
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

ခဏကြာတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသံ အောက်ဖက်သို့
သွားသော ခြေသံများကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကားတစ်
မောင်းထွက်သွားသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါမှ
အည်းငယ် သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

အခန်း (၆)

အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှအလွန်

အပြင်သို့ မောင်းထွက်သွားသော မော်တော်ကားစက်သံ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မိမိအတွက် လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

ယခုအချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ လက်နက်ဟူ၍ အင်္ကျီအိတ်အတွင်း၌ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်တစ်လုံးသာပါသည်။

အကယ်၍သာ ခြေနှင့်လက်တို့ကိုသာ ကြိုးတုတ်မခံထားရပါက ရန်သူနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခိုက်ရလည်း သူ့အနေနှင့် နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ယခုတော့...

ဒါပေမဲ့ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းတော့ မဖြစ်မိပေ။ ရန်သူလက်၌ ရောက်နေသော အခိုက်အတန့်တွင် ယခုအခြေအနေသည် ထွက်ပေါက်ရဖို့ ကြိုးစားရန် အကောင်းဆုံး အခြေအနေမျိုးပင် ဖြစ်၏။

ခဏကြာတော့ စောင့်ကျန်ခဲ့သူက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စည်းထားသော အဝတ်စက် လာဖြေပေးသည်။ အဝတ်စပြေသွားသော်

ည်း မျက်စိများက ကျိန်းစပ်နေသည်မို့ အတော်နှင့် ကြည့်မရချေ။

အတော်ကြီးကြာမှ ဖြေးဖြေးချင်း ဖွင့်ကြည့်ရသည်။ အချိန်မှာ အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာရှိသော ညအချိန်သို့ ရောက်နေသည်။

သူ့လူဆိုးများလက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၂၄) နာရီခန့်ရှိရောမည်။ သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ အပေါ်ထပ်တစ်နေထပ်ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ လူအမြဲနေသည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ လုပ်ငန်းအတွက် တစ်ခါတရံမှသာ အသုံးပြုဟန်ရှိပေသည်။ အသုံးအဆောင်အနည်း များများစားစားမရှိဘဲ စားပွဲကုလားထိုင်အချို့သာ ရှိလေသည်။

သူ့ကို အဝတ်လာဖြေပေးသူမှာ ကုလားကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အရပ်အမောင်းကောင်းလှသူဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပေါက်စားအချို့ရှိပြီး နံရံပေါ်မှ ပစ်မှတ်ကို လှမ်းပစ်နေလေသည်။

သူ၏ ဓားပစ်ကျွမ်းကျင်လှသည်ကို နံရံပေါ်ရှိ ပစ်မှတ်၌ စိုက်ဝင်နေသော ပစ်မှတ်များက သက်သေခံနေလေသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ချင်လို့ လက်ကချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို တစ်ဆိတ်လောက် ဖြေပေးပါ”

သူ့အသံကြားတော့ အစောင့်ကုလားက အနားလျှောက်လာသည်။

“တာပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ချင်လို့ပါ အိတ်ထဲမှာ စီးကရက် ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ပါပါတယ် ခင်ဗျားလည်းသောက်ပေါ့ ကျွန်တော့်လက်မှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ခဏဖြေပေးလို့များရမလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“မင်းသောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆေးလိပ်မီးညှို့ပြီး တိုက်ပေးမယ် လက်ကကြိုးတော့ ဖြေပေးလို့မရဘူး”

ဟု လေသံမာမာနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ရသလိုသာလုပ်ပေးပါ”

အစောင့်က အနားလျှောက်လာပြီး သူ့အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲ၌ ရှိသော စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှို့ပြီး ပါးစပ်မှာတပ်ပေးသည်။

အစောင့်က သူလည်းစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး စီးကရက် ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားသည်။

“ကျွန်တော် မနေညကတည်းက အခုအချိန်ထိ ဘာမှမစားရ သေးလို့ စားစရာလေးများရှိရင် တစ်ခုခုကျွေးပါ”

“ဒီမှာ ဘာစားစရာမှမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ရေတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ပါရစေ”

သူ့စကားကြားတော့ အစောင့်ကုလားက စီးကရက်ဖွာရင်း စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ....

“အိမ်ပေါ်မှာတော့ ဘာမှမရှိဘူး နေဦးအောက်ထပ်မှာတော့

သောက်ရေရှိချင်ရှိမယ် ငါသွားကြည့်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ခဏကြာတော့ ကုလားက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး အောက် သို့ဆင်းသွားသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထိုအခြေအနေသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကုလားထိုင်ကို မရှု မီးခြစ်တင်ထားသော စားပွဲနားရောက်အောင် ရွှေ့သည်။ အနားရောက်သည်နှင့် ကျောဖြင့် တပ်၍ ကြိုးတုပ်ထားသော လက်ဖြင့်မီးခြစ်ကို ရအောင်ယူသည်။

မီးခြစ်ရသောအခါ အဖုံးကိုဖွင့်၍ မီးခြစ်သည်။ မီးခြစ်မှာ ဧစ်ပို အမျိုးအစားဖြစ်သောကြောင့် မီးခြစ်လိုက်သည်နှင့် မီးတောက်လာပြီး လက်ကိုလောင်သည်။ စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သော်လည်း မီး တောက်က မသေဘဲ တောက်မြဲတောက်နေသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံ၍ မရတော့။ လက်၌ချည်ထား သောကြိုးကို မီးတောက်နှင့်မြှိုက်သည်။ မီးတောက်ကို မမြင်ရဘဲ လက်နောက်ပြန် မီးမြှိုက်ရသဖြင့် ကြိုးကိုလောင်အလို အသားကို လောင်မြှိုက်သည်အခါလည်းရှိပေသည်။

သို့သော်လည်း ကြိတ်မှိတ်အနာခံကာ ချည်ထားသော ကြိုးကို ပြတ်အောင်မြှိုက်ရာ အတန်ကြာသောအခါ ကြိုးစေ့များ ဖြတ်ထွက် သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်သို့တက်လာသော အစောင့်ကုလားအစ် ခြေ

သံကို ကြားရသည်။ သို့ကြောင့် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ခြေထောက်မှ ကြိုးများကို အလျင်အမြန်ဖြေကာ တံခါးပေါက်နားသို့ ပြေးလာသည်။ အတန်ကြာအောင် ကြိုးဖြင့်အတုပ်ခံထားရသဖြင့် ထောက်များမှာ လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသဖြင့် အားတင်းကာ ခြေလေသည်။ ထိုသို့ပြေးရင်းမှ စားပွဲပေါ်၌ရှိသော ကြေးမီးတိုင်ခွယ်ယူသွားသည်။

ဝင်ပေါက်တံခါးနားရောက်သောအခါ အကွယ်၌ ကပ်ကာရပ်နေလိုက်သည်။ အစောင့်ကုလားက ရေတကောင်းတစ်ခုကိုကိုင်းအခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။ သူသည်အခန်းထဲရောက်သောအခါ ကြည့်နိုင်စရာ မြင်ကွင်းကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ မီးတောက်နေသော မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျနေသည့် ကြိုးခွေတစ်ချောင်းနှင့် ထိုင်သူမဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတို့မှာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ နှစ်သက်စရာ မြင်ကွင်းမျိုးမဟုတ်ပေ။

သူသည် ၈၀၀၀၀ဖြင့် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်လာသော မီးထွန်းသည့် ကြေးဖယောင်းတိုင်နှင့် မိတ်ဆက်မိသွားလေသည်။

“ဒုတ်”
“အား”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နောက်ဘက်မှ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ထပ်ရိုက်လိုက်ရာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ လှေကားမှအောက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

တံခါးပေါက်ဝရောက်သောအခါ ပြေးထွက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ အန္တရာယ်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ အကယ်၍ သူရိုက်ထားခဲ့သော အစောင့်ကုလားသတိပြန်ရလာပါက အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပါက ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသကဲ့သို့ ရှိချေရောမည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် အပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်တွန်းဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အကယ်၍ အစောင့်ကုလားဆီမှာ သေနတ်ရှိနေလျှင် သူပြေးထွက်လိုက်တာနှင့် အဖမ်းခံရမှာ သေချာလှသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် အိမ်နံဘေးသို့ လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အဆောက်အဦးမှာ ရှေးက စပါးကျိုတစ်လုံးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ဟန်ရှိသည်။

ထူထပ်လှသော ဖုံများအောက်၌ စပါးအပင်ပေါက်များစွာတို့ကို တွေ့နေရသည်။ အပေါ်မှ ကုလားထိုင်အဟောင်းတစ်လုံးနှင့် အခြားကိရိယာတစ်ခုမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိပဲ ထိုအပေါ်မှ အသံမမြည်အောင် နေရာရွေ့သွားလျှင် ရနိုင်ပေသည်။

အချိန်က သိပ်မရှိပေ။ အစောင့်ကုလားက အပေါ်ထပ်မှ စောင့်

နေရာမှ စိတ်မရှည်ပဲ အောက်သို့ဆင်းလိုက်လာပါက ပက်ဝင်းနိုင်သည်။ စပါးကျီအခန်းကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပြတင်းခင်းများရှိကြသည်။

တံခါးဘောင်သစ်သားများမှာ ဆွေးမြည့်လျက်ရှိပြီး ၎င်းလေးများတွင် မှန်ချပ်အချို့ရှိနေသေးသည်။ စပါးကျီအပြင်ဘက် လက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ လုံးဝမရှိသော မြေပြန့်တစ်ခုရှိသည်။

လက်ဝဲဘက်၌ကား ကိုက်နှစ်ဆယ်အတွင်းခန့်သာ မြေပြန့်တစ်ခုပြင်ရှိပြီး ထိုမှကျော်လျှင်တော့ သစ်ပင်အချို့ရှိနေသည်။ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းမှာ ထိုလက်ဝဲဘက်၌သာရှိပေသည်။ အဲဒီတာမင်းထင်ကျော်သည် အပေါ်မှ စောင့်နေသော ကုလားအား ပြောင်းစေရန် ကွက်လပ်အတွင်းသို့ လက်ထဲမှ မီးတိုင်နှင့် ပစ်ပေါင်းလိုက်သည်။

သေနတ်သံမကြားရပေ။ သို့ဆိုလျှင် ဓားဖြင့်ပေါက်ရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်မည်။ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေပဲ ကုလားထိုင်အဟောင်းကို ကောက်ယူကာ လက်ဝဲဘက်အပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသည်။

ကုလားထိုင်ခြေထောက်တစ်ချောင်းက ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သဖြင့် တခုံးတခုံးနှင့် အသံမြည်သွားသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်ကို ခိုင်းသဖွယ်ကာကာ မှန်တံခါးရောက်အောင် ဆက်ပြေးသည်။

အချိန်က စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာကြာသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်နားရောက်သောအခါ ကုလားထိုင်ရောလူပါ အရှိန်ဖြင့် အပြင်သို့ ဆောင့်

ထွက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မှန်ချပ်ကဲ့သို့ ဆွေးမြည့်နေသော ပြတင်းပေါက်ဘောင်များ သံပျားနှင့်အတူ အပြင်သို့ရောက်သွားသည်။

မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် အခြားနေရာသို့ လိုမ့်ပစ်လိုက်သည်။ အခါ စောစောက သူကျသောနေရာသို့ ဓားတစ်လက်အရှိန်ဖြင့် ရောက်စိုက်ဝင်နေသည်။

အကယ်၍သာ တစ်ဖက်သို့ မလိုမ့်လိုက်ပါက ထိုဓားသည် သူ့အပေါ်သို့ ထုတ်ချင်းခတ်စိုက်ဝင်နေမည်မှာ သေချာလှသည်။ ထိုအခါ နေရာမှ ချက်ချင်းပြန်ထကာ ကုလားထိုင်ကို ခိုင်းအဖြစ်ကာ နယ်ကာ သစ်ပင်များရှိရာရောက်အောင် အားသွန်ကာပြေးရလေသည်။

ထိုသို့ပြေးရင်းမှပင်နောက်မှ ဓားများက တစ်လက်ပြီးတစ်လက် စိုက်လာသေးသည်။ အစောင့်ကုလားသည် ဓားပစ်အတော်ကျွမ်းသွင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူပစ်လိုက်သော ဓားများသည် တုန်းကောင်များပမာ နောက်မှလိုက်လာကြပြီး မြေပြင်၌ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်လျက်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက် ရောက်ကာမှ ကုလားထိုင်ကို ပစ်ခတ်ကာ သူလည်းပစ်လွဲချလိုက်ရသည်။ မောဟိုက်ပင်ပန်းမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဒီးဒီးကျလျက်ရှိနေပြန်သည်။

သို့သော်လည်း ကြာရှည်မနားဝံ့ပေ။ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အစောင့်ကုလားသည် သူ၏စားများကို ကောက်ယူနေအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သို့ကြောင့်နေရာမှ ဆက်ပြေးရပြန်သည်။ ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် ခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ထိုနေရာရောက်အောင် ပြေးလာခဲ့သည်။ ထိုခြံစည်းရိုးကျော်ပါက သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ရန် အခွင့်အရေးရှိနိုင်ပေမည်။

ခြံစည်းရိုးအနီးရောက်တော့ အနည်းငယ်ပါးသော နေရာမှ အပြင်သို့ တိုးထွက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ခြံစည်းရိုး၌ ချည်ထားသော သံဆူးကြိုးများအတွင်းသို့ရောက်သွားတော့သည်။

လရောင်အောက်မှာ အစောင့်သည် သူ၏စားများကို တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်းလိုက်လံရှာဖွေ၍ ကောက်ယူနေသည်။ အကယ်၍ သာ စားများရပြီးပါက သူရှိရာသို့ လိုက်လာပါက ပြေး၍လွတ်တော့မည်မထင်ပေ။

သံဆူးကြိုးများကို လက်ဖြင့်တွန်းထိုးလှုပ်ရှားကြည့်ရာ လက်များ ပေါက်ပြဲကာ သွေးများထွက်လာသည်။ သို့စေကာမူ မရင်ဝံ့ဘဲ အပေါ်ဆုံးမှ သံကြိုးကိုလက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲ၍ နှိမ့်ကာ တစ်ဖက်သို့ရောက်အောင် ကျော်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ အစောင့်က ခြံစည်းရိုးရှိရာဘက်သို့ လာနေချေပြီ။

ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်၌ ကျယ်ပြန့်သော လပင်ကွင်းတစ်ခုရှိ

ပြီး ဟိုဘက်မှာတော့ တောတန်းလေးတစ်ခုကို ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်သည်။

ထိုတောအုပ်ကလေးရှိရာသို့ ရောက်အောင်သွားနိုင်ပါက သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ဖို့မခဲယဉ်းတော့။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြံစည်းအစပ်တစ်ဝိုက်မှ တောတိုးလာသံကို ဝိုးတဝါးကြားလိုက်ရသည်။

အချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်တော့။ သူသည် ရွံ့နှံ့များ ထူထပ်သော လယ်ကွင်းထဲမှာ ဖြတ်ကာတောအုပ်ရှိရာသို့ ရောက်အောင်ပြေးသည်။ ရွံ့နှံ့များထဲမှ ဖြတ်ပြေးရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။ ရှေ့သို့ ဆွမ်းနင်းလိုက်တိုင်း ခြေမျက်စိမြုပ်လောက်အောင်ကွဲဝင်သွားပြီး နှုတ်လိုက်လျှင် နောက်ဘက်မှ ဆွဲထားသကဲ့သို့ရှိရာ များစွာ ဖိနှိပ်ပန်းလှသည်။

သို့သော်လည်း မနားဝံ့ဘဲ ဆက်ပြေးမြဲပြေးရာ နောက်ဆုံးတော့ တောအုပ်ကလေးရှိရာသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ အစောင့်ကုလားသည် နောက်ကလိုက်မလာတော့ပေ။ တောအုပ်အတွင်းရှိ ချုံတစ်ချုံရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ နားရလေသည်။

မောဟိုက်ပင်ပန်းမှုက အသည်းပေါက်မတတ်ခံစားရသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ရန်သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောအုပ်ထဲမှ ကျေးငှက်ကလေးများအော်သံကို ကြားလာရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အာရုဏ်ဦးအလင်းရောင်

တက်လာချေပြီ။ အတန်ကြာအောင်နားပြီး နေရာမှထကာ အေးအုပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

တောအုပ်အပြင်ဘက်ရောက်သည့်တိုင် ကားလမ်းမပေါ်ဘဲ ရောက်ရန် နာရီဝက်ခန့် လျှောက်ရသေးသည်။ ကားလမ်းမပေါ်ရောက်ပြီး မီးရောင်တွေ့သမျှ ကားများကို တားကြည့်သော်လည်း ရွံ့အလူးလူးနှင့် သူ့ကိုမြင်တော့ မည်သည့်ကားကမှ ရပ်တန့်မဆေးကြချေ။

မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ ကုန်ပို့သော ကားတစ်စင်းက ရပ်ဆဲသဖြင့် လိုက်ခွင့်ရလေသည်။ လောလောဆယ် အန္တရာယ်စက်ကွင်းက လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေပြီ။

အခန်း (၇)

သဲလွန်စများ၏ သဲလွန်စ

မြို့တွင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ဆရာဂျိုးဇက်တို့နေသော တိုက်ခန်းသို့ လာခဲ့ရာ သူ့ကိုမြင်သော အခါ နှစ်ယောက်စလုံးက တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။ သူ့အတွက် ခိတ်ပူနေကြဟန်ရှိသော တစ်ညလုံးမအိပ်ရသေးသည့် လက္ခဏာမျိုးတွေ့ရသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က.....

“မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ညလုံးဒုက္ခတွင်းထဲကနေ ရုန်းထွက်လာခဲ့ရပုံရတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဒီမှာရော အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနေတာပေါ့ကွာ မင်းထွက်သွားပြီး ခိတ်မချလို နောက်ကဆင်းလိုက်လာတော့ ကားနက်ကြီးတစ်စီး မောင်းထွက်သွားတာပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရပ်ထားတဲ့ ကားနားကို သွားကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်သေနေတာတွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း ပုလိပ်

အဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်တယ်”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“သေတဲ့လူက စုံထောက်တစ်ယောက်ပဲ မင်းရဲ့ ဘော်ဒါတို့
မယ်ထင်တယ် ထုံးစံအတိုင်း ပုလိပ်တွေကတော့ ငါတို့ကို နည်းနည်း
ပါးပါး စစ်မေးတာပေါ့ ပေစာထုပ်တွေအကြောင်းတော့ ဘာမှမခေါ်
လိုက်သေးဘူး မင်းနဲ့တွေ့တော့မှပဲ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောပေး
”

“ဒါထက် သူတို့ရောက်လာသေးလား”

“ရောက်လာတယ် ဒါပေမဲ့ တို့မရှိတုန်း အိမ်ထဲဝင်သွားတာ
သူတို့ဝင်လာတာ ပညာပါတယ် အောက်ထပ်က တယောထိုး
ရစ်ချက်ကို ဖမ်းထားပြီးတော့ သူ့အယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်လာတာ”

“ဒါဖြင့် ပေစာထုပ်တွေကရော”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ပေစာထုပ်တွေကတော့ ငါသိမ်းထားလို့ ပါမသွားဘူး ဒါတွေ
ပေစာထုပ်တဲ့ စက္ကူရွက်တွေနဲ့ နောက်ဆုံးပေစာတစ်ချပ်တော့
ယူသွားကြတယ်”

“အဲဒါတွေက မြေပုံလမ်းညွှန်တွေပဲ”

“သူတို့က မြေပုံလမ်းညွှန်ရသွားပေမယ့် မြေပုံအညွှန်းတွေထဲ
တို့ဆီမှာ ကျန်နေခဲ့တာပဲ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး”

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဇင်မာဝေထဲ
ထသွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နှင့်

ထောက်တစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့က ဒေါက်တာမင်း
ထင်ကျော်ကို အသေးစိတ်အချက်အလက်များမေးမြန်းကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရှေးဟောင်းပေစာထုပ်များအ
ကြောင်းကို အနည်းငယ်လောက်သာပြောပြီး ကျန်ဖြစ်စဉ်များကို
အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာကို ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့လူတွေထဲမှာ ဒေါက်တာ
ဒိဗ္ဗနဲ့ အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါတယ်ဆိုတာ
တော့ သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာပါတယ်”

“သူတို့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေကို ပြောပြနိုင်မလား”

“မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားလို့ သူတို့ကို မမြင်ရပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ဒေါက်တာကို သူတို့က ဘယ်နေရာခေါ်သွား
တယ်ဆိုတာရော မှတ်မိသလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသွားလမ်းကို မမှတ်မိသော်
လည်း အပြန်သူထွက်ပြေးခဲ့သော လမ်းကိုမှတ်မိသဖြင့် ဆိုလမ်းကိုပင်
ပြောပြလိုက်သည်။

ပုလိပ်အရာရှိနှင့် စုံထောက်တို့က သိလိုသမျှ ထပ်မံမေးမြန်း
ကြပြီး ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော် ညွှန်ပြသည့် လယ်ကွင်းထဲမှ အိမ်ဟောင်းကြီးရှိရာသို့
လိုက်သွားကြမှာသေချာသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ သတင်းကြားရ

သည်မှာ ထိုအိမ်ဟောင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ
လူစုကို မတွေ့ရတော့ပဲ သေဆုံးနေသော ကုလားတစ်ယောက်
အလောင်းကိုသာ တွေ့ကြရသည်ဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

အခန်းထဲမှာ လှူရှင်းသွားသောအခါ အပေါ်ထပ်အခန်းတံဆိပ်
ပိတ်၍ ပေစာထုပ်များထားသော အခန်းသို့ သွားကြသည်။ အခန်း
တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပေစာထုပ်သော စက္ကူရွက်များနှင့်
စာထုပ်၏ နောက်ဆုံးစာရွက်မှာ ပျောက်ဆုံးနေပြီး စာတစ်စောင်
တွေ့ရသဖြင့် ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်

ခင်ဗျားရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုကို အထင်သေးမိတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့
တစ်ကွက်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေစာထုပ်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး
ရွက်ကတော့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ

အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ
ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးနိုင်ဘဲ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေထံ
ရှာဖွေ နိုင်တော့မယ်။

ကျုပ်သိရသမျှတော့ ရတနာသိုက်ရဲ့ လမ်းညွှန်အချက်အလက်
အချို့ကတော့ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျန်ခဲ့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ညီထွေ
ရည်ချင်း ပြိုင်ကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားသိအောင် ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ
တခြားမဟုတ်ဘူး ဖင်းဘုရင်ရဲ့ မျိုးနွယ်တစ်ယောက်ပါပဲ

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

“အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပွဲကမပြီးသေးဘူး သူနဲ့တို့နဲ့ က
ကြီးပွဲကောင်းတွေ ထပ်တွေ့ကြရဦးမယ့်သဘောပဲ”

ဆရာဂျိုးဇက်က မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခက်နေတာက ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက ကျွန်တော်တို့
တို့ သိနေပြီး ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုလုံးလုံးမမြင်ဖူးသေးဘူး တကယ်
ပြောရရင် အကောင်အထည်မရှိတဲ့ အရိပ်တစ်ခုနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေရသလို
ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့လေ အဲဒီအရိပ်ကို အကောင်
အထည်ပေါ်လာအောင် မီးမောင်းထိုးပြမယ့် အမှန်တရားဆိုတာက
တော့ တို့ဘက်မှာ ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ မောင်ရင်လည်း အတော်
ကလေးပင်ပန်းလာပုံရတယ်။ အခန်းကိုပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူလိုက်ဦး နောက်တစ်နေ့မှပဲ တိုပြန်ဆုံကြတာပေါ့။”

ဟုပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း မိမိအခန်းရှိရာ
သို့ ပြန်လာပြီး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်
ရလေသည်။

ခြေထောက်နှင့် လက်ဖျားမှ ဒဏ်ရာများအပြင် လက်ကောက်
ဝတ်တစ်ဝိုက်မှ မီးလောင်ထားသောဒဏ်ရာများက အဆိုးဆုံးဖြစ်
သည်။ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပြီးနောက် အစားအသောက်ဝမ်း
ပြည့်အောင်စားကာ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ အိပ်လိုက်ရာ ဧက

ချင်းမှာပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။
 သူပြန်နိုးလာသောအချိန်မှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအခန်း
 သို့ ရောက်နေချေပြီ။ တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်သည့်
 ဖြင့် အင်အားများပြည့်ကာ လန်းဆန်းကြည်လင်လျက်ရှိနေသည့်
 ထို့နောက် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဆရာဂျိုးဇက်တို့ အခန်း
 သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ယခုတော့လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အ
 အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက် မသင်္ကာစရာမတွေ့ရပေ။
 အခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က ကျောင်းသို့သွား
 နေသဖြင့် ဇင်မာဝေနှင့်သာ တွေ့ရသည်။ သူမက အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆင်း
 ရင်း နံနက်စာအတွက် စီစဉ်ပေးလေသည်။

“ညက ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“အနားယူရပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေကတော့ အတော်
ကလေး နာနေသေးတယ်”

“အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်မဆေး
ထည့်ပေးရမလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညကတော့ ကိုယ့်ဖာသာ အဆင်ပြေသလို
ပဲ ဆေးထည့်ထားပါတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး အစ်ကိုနဲ့
တိုင်းတစ်ပါးရောက်နေကြတဲ့ မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်းဒီလိုပဲ အကျ
အညီပေးရမှာပေါ့ တစ်နေ့ညက အစ်ကိုလူဆိုးတွေနောက် ပါသွား

တော့ ကျွန်မတို့ဖြင့် အတော့်ကို စိတ်ပူကြရတယ်။ ဆရာဆိုရင် တစ်
ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေတာ”

“ကိုယ်လည်း ဒီကလူတွေအတွက် စိတ်ပူနေမိတာ ပေစာတွေ
ကို လာရှာရင်း ပက်ပင်တိုးကြရင် အခက်ပဲလို့ တွေးပူနေတာ အခု
လို အန္တရာယ်မဖြစ်ကြလို့သာ တော်သေးတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆရာဂျိုးဇက်ပြန်ရောက်လာသည်။
သူသည် ဖိုင်တွဲများကို စားပွဲပေါ်တင်ထားကာ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်ရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းထင်ကျော် အခြေအနေကောင်းသွားပြီလား
ဒဏ်ရာတွေရော သက်သာရဲ့လား”

“ဒဏ်ရာတွေက ဒီလောက်မများပါဘူး အခုတော့ သက်သာ
သွားပါပြီ ကျွန်တော်ဖြင့် နောက်ဆုံးပေစာတစ်ချပ်ပါသွားတာကို
တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ”

“ပေစာတစ်ရွက်က အသက်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လား မင်း
အသက်အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်လာတာပိုပြီး ဝမ်းသာဖို့မကောင်း
ဘူးလား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးစာရွက်မရှိဘဲနဲ့
အဖြေထုတ်လို့ ရပါမလား”

“သူတို့ဆီမှာ မြေပုံပဲပါသွားတာ မြေပုံအညွှန်းတွေက တို့ဆီမှာ
ကျန်ခဲ့တာပဲ ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ မြေပုံထဲမှာက ဂဏန်းတွေ

နဲ့ ညွှန်ပြထားတာပဲ အဲဒီအညွှန်းမြေပုံတွေနဲ့ အဖြေထုတ်ထားတာတွေက တို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာပဲ ကဲကြာပါတယ် အခုပဲ အခန်းခါးပိတ်ပြီး အဖြေရှာကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ ပေစာထုပ်များသိမ်းထားသော နေရာမှထုတ်ယူလာကာ စားပွဲပေါ်သို့ချသည်။ ထိုနေရာသီးသန့်ဖယ်ထားသည့် နောက်ပိုင်းစာရွက်များကို ထုတ်၍ ၎င်းစာရွက်များပေါ်၌ ရေးထားသည့် စာသားအဓိပ္ပာယ်များကို စာရွက်ဖော်သီးခြားရေးချလိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့သည်။

“မိတ္ထေးလေး သူမိခင်၏ ညီမနှင့် အနီးဆုံးသို့ကပ်၍ လာသော နေရာတွင် ဆင်ကြီးအလင်းရောင်တွင်း ဝင်လာသောအခါ ဘီးကြီးရဲ့ သခင်နှင့် နေကိုကြည့်လိုက်ပါ။ ကွင်းပြင်များနှင့် ကွဲနွားဝဝတွေကို ဖြတ်သွားရမယ်။ ဘယ်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးရေတွင်းသည် မည်သည့်အခါမှ ရေမကုန်သော ဒေသ၌၊ (၉၃၅) မှောင်အတွင်း ကွဲကြီးထိုင်နေရာသို့ ရဲရင့်စွာ အမှောင်မှ အလင်းသို့၊ နောက်ပြီး အမှောင်သို့ တဖန်၊ (၅) အမြင့်ဆုံးသည် အကြီးဆုံးဆုကို ပေးလိမ့်မည်။ (၄) အန္တရာယ်ရှိလျှင် ရေနှင့်အတူ အလင်းရောင်ရှိသည်”

ထိုစာသားများကို ကြည့်ကြပြီးသောအခါ ဆရာဖျိုးဇက်က -

“ဒီအချက်တွေဟာ ဖင်းဘုရင်မြှုပ်နှံထားတဲ့ ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာကို ညွှန်ပြထားတဲ့ အချက်တွေဆိုတာကတော့ သံသယဖြစ်

ရာမလိုဘူး”
ဟုပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ပထမသဲလွန်စဘေးမှာ ဂဏန်းတစ်လုံး မပါတာရယ် နောက်ဂဏန်းနံပါတ်တွေပါတော့လည်း အစဉ်အတိုင်း မဟုတ်တာကရော ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်မလဲဆရာ”

“တကယ်လို့ ပျောက်နေတဲ့ စာမျက်နှာဟာ မြေပုံတစ်ခုဆိုရင် ထမဦးဆုံးတွေ့ရတဲ့ အညွှန်းသဲလွန်စဟာ နေရာဒေသတစ်ခုကို ညွှန်ပြတာပဲဖြစ်မှာပေါ့ ဒီတော့ ယိုးဒယားပြည်ရဲ့ မြေပုံကိုယူပြီး အဲဒီအညွှန်းသဲလွန်စရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ယိုးဒယားပြည်၏ မြေပုံစာရွက်ကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်ချလိုက်သည်။

“ပေစာတွေ လေ့လာတုန်းက ကျွန်မသတိထားလိုက်မိတာက ဖင်းဘုရင် စစ်ရှုံးတော့ ပိဿနလောကမြို့က မြောက်ဘက်ဆီကို ဆွက်ပြေးပြီး တောင်ကုန်းများရှိတဲ့ အရပ်မှာ ခိုအောင်းနေခဲ့တယ် ဆိုတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ ယိုးဒယားနိုင်ငံရဲ့ မြောက်ဘက် နယ်နိမိတ်ဘက်ကို အရင်လေ့လာကြည့်ပါလား ဆရာ”

ဟု ဇင်မာဝေက တန်ဖိုးရှိသော အကြံပေးချက်ကို ပြောသည်။ သို့ကြောင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံကို နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ မြောက်ပိုင်းဘက်ကို အဓိကထား၍ လေ့လာကြလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ပထမအညွှန်း သဲလွန်စ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စတင်တွေ့ရလေသည်။

အလယ်ပိုင်းယိုးဒယားပြည် ဗဟိုတောင်ကြား ရှိုင်ဝမ်းတစ်
လုံးပင် မဲနမ်ချောင် ပယားမြစ်က ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်ရှိနေသည်။

“မဲနမ်မှာ မိခင်ဖြစ်သည်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်
သမီးငယ်ဟူသော စကားမှာ ၎င်းမိခင်ဖြစ်မှ ခွဲထွက်လာသော မြစ်
လက်တက်မြစ်ငယ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

“မဲနမ်မြစ်ဟာ မြစ်လက်တက်တစ်ခုပဲ အဲဒီမြစ်ဟာ နယ်ခြား
မျဉ်းရဲ့ တစ်နေရာမှာ အလွန်နီးကပ်စွာစီးဆင်းနေတာက တွေ့ရတယ်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စကားကြောင့် ‘နီးကပ်စွာ’ ဟူသော
စကားအဓိပ္ပာယ်က ပေါ်လာသည်။

“သမီးထွေးသည် မိခင်၏ညီမနှင့် အနီးဆုံးကပ်လာရာဒေသ”
ဟူသော အညွှန်းပါသည်အတိုင်း မိခင်၏ညီမ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ
မဲခေါင်မြစ်ကို ညွှန်းဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့လောက်ဆိုလျှင် ဖင်းဘုရင်ရတနာများ လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံ
ထားသောနေရာကို အကြမ်းအားဖြင့်တော့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြပေပြီ။
ထို့နောက် မြေပုံလမ်းညွှန်မပါဘဲနှင့် အညွှန်းများကို ကြည့်ကာနှင့်
ဖင်းဘုရင်မြှုပ်နှံထားသည့် ရတနာများရှိရာသို့ သွားနိုင်မည့် လမ်း
ညွှန်များကို ထုတ်နှုတ်ကြည့်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထုတ်နှုတ်လိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေ
များ ထွက်လာလေတော့သည်။

အညွှန်းသဲလွန်စ (၁) ၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ မဲနမ်နှင့် မဲခေါင်

အနီးကပ်ဆုံးဆုံသည့် နေရာဟု သ
ဘောတူကြသည်။

အညွှန်းသဲလွန်စ (၂)

ဆင်ဆိုသည်မှာ တောင်တစ်ခု၏နာ
မည်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ထိုအချက်သည်
သူတို့အား အထူးတလည်အကူအညီ
မပေးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ယိုးဒယားနှင့် လာအိုပြည်များတွင် ထို
ကဲ့သို့ ဆင်ဟူသော အမည်နှင့် တောင်
ပေါင်းများစွာနှင့် ကုန်းများကို နာမည်
ပေးလေ့ရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ဘီးကြီး၏ သခင်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်
မှာ အမှန်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓ (သို့မဟုတ်)
ရုပ်ပွားတော် (သို့မဟုတ်) ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်း (သို့မဟုတ်) မြေစိုက်စေ
တီကို ဆိုလိုသည်။

အညွှန်းသဲလွန်စ (၃)

ကွင်းများစသည်ဆိုသည်မှာ လျှို့ဝှက်
ထားသော အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု သူတို့
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ၎င်းမှာ တိုးတက်
ကောင်းမွန်စွာဖြင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုး
လုပ်ကိုင်နေသော လူနေအရပ်ဒေသ

- တစ်ခုကို ဆိုလိုသည်။
- အညွန့်သဲလွန်စ (၄) ၎င်းအညွန့်တွင် လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ်ရှိမရှိ သူတို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။
- အညွန့်သဲလွန်စ (၅) ဝူတစ်ခုသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများအား လျှို့ဝှက်ထားရန် အသင့်တော်အဖြစ်နိုင်ဆုံးသော နေရာဖြစ်သည်။ အမှောင်ဆိုသည်မှာ ၎င်းဝူကိုပင် သလော။ ကွဲဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး တောင်ထိတစ်ခု စားကျက်တစ်ခုကို ဆိုလိုသလော။
- အညွန့်သဲလွန်စ (၆) အမှောင်သည် ဝူတစ်ခုဟု အဓိပ္ပာယ်မလျှင် အကယ်၍ ဝူထဲသို့ ဖြတ်သွား၍ ၎င်းမှတစ်ဖန် ထွက်ပြီးနောက်ထပ်အခြားဝူတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရမည်။
- အညွန့်သဲလွန်စ (၇) အမြင့်ဆုံးသည် အကြီးဆုံးဆုကို ဖော်လိမ့်မည်။ အကြီးဆုံးဆုဟု ဆိုသည်မှာ ဖင်းဘုရင်၏ ရတနာများဟု ဆိုရမည်။ အမြင့်ဆုံးဆိုသည်မှာ အမြင့်ဆုံးရ

- (သို့မဟုတ်) အမြင့်ဆုံးတောင်ကို ဆိုလိုသလော မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။
- အညွန့်သဲလွန်စ (၈) ဤအညွန့်သဲလွန်စ ဆိုလိုသည်ကို အထူးသဖြင့် ဖင်းဘုရင်၏ ရတနာများအား ညွှန်းပြသည့် အညွန့်သဲလွန်စ နောက်မှ ရေးသားထားသောကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်ကြချေ။
- အထက်ပါ အဓိပ္ပာယ်များကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေ့လာကြည့်ကြသော်လည်း ထို့ထက်ပို၍တော့ မသိနိုင်ကြပေ။
- “အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒီလောက်ပဲ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရသေးတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာလောက်တာပေါ့”
- “သေချာလောက်ပါတယ် ဒေါက်တာဒီဗွဲက မင်းဆီကို စာရေးထားခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ပါတာပဲ သူဟာဖင်းဘုရင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဒီရတနာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း အပ်ချ မတ်တတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဒါကြောင့်လည်း ဒီပေစာတွေ သဲကြီးကြီးလိုက်ရှာနေတာပေါ့”
- “ဒီပေခွဲ သူဆီမှာက မြေပုံလမ်းညွှန်တွေပဲ ပါသွားတာကတော့ ညွှန်တော်တို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်စေမှာ အမှန်ပဲ”
- “တို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်စေသလို သူ့အတွက်လည်း အခက်

အခဲ ဖြစ်စေမှာ အမှန်ပဲ။ ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ ဒေါက်တာ
ဒိဗ္ဗဟာ ယိုးဒယားမှာ တစ်ကျော့ပြန်ဆုံကြရလိမ့်ဦးမယ်ထင်တာ

“ဘာကြောင့်လည်း”

“မြေပုံရှိတဲ့လူနဲ့ မြေပုံလမ်းညွှန်ရှိတဲ့လူနှစ်ယောက် မဆုံ
ဒီရတနာတွေကို ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မင်းယိုးဒယားပြန်တော့
တာနဲ့ မင်းဆီမှာရှိတဲ့ ပေစာတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ရအောင်
ကြိုးစားဦးမှာပဲ”

“ကျွန်တော်ယိုးဒယားကို ပြန်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ
တော်တစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှဖြစ်မယ် မထင်
ဆရာပါလိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်”

“ငါက ဒီမှာအလုပ်တာဝန်တွေရှိနေတာ ဘယ်လိုလို့
ဖြစ်မလဲ”

“ဆရာဌာနကိုခွင့်တင်လိုက်ရင် ရပါတယ် ဆရာမပါပဲနဲ့ ဒီလို
တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး”

“ငါလိုက်ခဲ့တော့ သူက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဆရာဂျိုးဇက်က ဇင်မာဝေကို ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ဆရာတို့ခေါ်ရင် ကျွန်မလိုက်လာခဲ့ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

“ဒီခရီးက အန္တရာယ်များတော့ မင်းနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျွန်မက စွန့်စားရတဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာပါပါတယ်”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း တို့သုံးယောက်စလုံး ခရီးထွက်ကြတာ

ခရီးထွက်ဖို့သာ စီစဉ်ပေတော့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ
အားတက်ဝမ်းမြောက်သွားလေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ တို့ခရီးထွက်မယ့်အကြောင်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိစေနဲ့
ထောက်အဖွဲ့ကိုတော့ အကြောင်းကြားထားလိုက်ပေါ့ ဒါမှ သူတို့
ဆာင့်ကြည့်လို့ရအောင်။ ဒါထက် မင်း ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဆိုတဲ့လူကို
ဦးပေးသလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ အသံကိုပဲကြားဖူးတယ် သူရုပ်ကိုတစ်ခါ
မတွေ့ဖူးဘူး ကျွန်တော့်ဖေဖေကတော့ မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်”

“အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဝီရိယတော့ မပြတ်စေနဲ့ ဘယ်သူကို
လည်း စိတ်ချယုံကြည်မှုမထားနဲ့ နောက်တစ်ချက်က ပေစာထုပ်
တွေကို သူတို့လက်ထဲမပါသွားအောင် အထူးဂရုစိုက်ပေတော့ဟေ့”

“စိတ်ချပါဆရာ”

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ဆရာဂျိုးဇက်တို့
အခန်းမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၈)

ဆရာဂျိုးဇက်၏ အကြံအစည်

အင်္ဂလန်တွင် နောက်ဆုံးနေရသည့် ရက်သတ္တပတ်ကလေး
 အလုပ်အများဆုံးဖြစ်သည်။ ကျောင်းကိစ္စများအား ခွင့်တင်ခြင်း
 မိတ်ဆွေများအား လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ လိုအပ်သောပစ္စည်း
 ဝယ်ယူနေခြင်းများကြောင့် ဆရာဂျိုးဇက်တို့နှင့်ပင် မဆုံဖြစ်သေး
 ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် အလုပ်ရှုပ်နေကြရ
 မှာ သေချာလှသည်။ ထိုရက်အတွင်း၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့
 ပေ။ ယိုးဒယားသို့ ပြန်ရန်လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ယူထားသည့်
 လေယာဉ်ပျံထွက်ချိန်နီးတော့မှ လေယာဉ်ကွင်း၌ တွေ့ကြရသည့်
 လေယာဉ်ပျံထွက်ရန် အချိန်နီးသောအခါ အကောက်ဌာနနှင့် ခရီး
 မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားအရာရှိများထံသွားရောက် အစစ်ဆေးခံရ
 လေယာဉ်ရှိရာသို့ သွားခွင့်ရကြလေသည်။

စကော့တလန်ယစ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ အင်စပက်တော်တစ်ဦး

ဆရာဂျိုးဇက်၏ သားရေအိတ်ကို ယူလာ၍ နောက်မှလိုက်လာပြီး
 သေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတော့မှ လက်ပြောင်းပေးသည်။ ဒေါက်တာ
 မင်းထင်ကျော်က ဆရာဂျိုးဇက်၏ အစီအစဉ်သေချာပုံကို စိတ်ထဲမှာ
 ချိတ်ကာ ချိုးကျူးမိလေသည်။

အင်စပက်တော်က သားရေအိတ်ကို ဆရာဂျိုးဇက်လက်သို့
 ပေးပေးရင်း...

“သားရေအိတ်ထဲမှာ အပ်နှံထားတဲ့ လက်ရေးပေမူတွေ လုံခြုံ
 ရှိနေပါတယ်”

ဟုလေသံတိုးတိုးဖြင့် ကပ်ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလေယာဉ်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခရီးသွားကြမယ့် ခရီးသည်
 တွေအားလုံးကို စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါသေးတယ်
 ပေမဲ့ လူပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်ပါမှာဆိုတော့ စစ်ဆေးဖို့အချိန်
 လုံလောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့သွားမယ့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
 ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
 လေယာဉ်ပေါ်တက်သည့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်ပြီး မိမိ
 ကိုယ်မှတ်နေရာများ၌ ထိုင်မိသောအခါ အခြားခရီးသည်များလည်း
 ကပ်လာကြသည်။

သူတို့သည် ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး မိမိတို့အား အန္တရာယ်
ပေးနိုင်မည့်သူ ပါမပါ ၈၇၂၅၅ အကဲခတ်ကြည့်ကြသော်လည်း
မသင်္ကာစရာတော့ မတွေ့ရပေ။

ထိုခရီးသည်များထဲတွင် ဒေါက်တာဒိဗ္ဗသော်လည်းကောင်း
ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ယောက်ပါကောင်း ပါလား
သော်လည်း သူတို့မသိနိုင်ကြပေ။

ခရီးသည်များစုံသောအခါ လေယာဉ်တံခါးပေါက် ပိတ်သွား
သည်။ လေယာဉ်စက်သံမြည်လာသည်။ မကြာမီ လေယာဉ်
လမ်းတလျှောက်တွင် ဖြတ်သန်းလျက်ရှေ့သို့ တရိပ်ရိပ်ပြေးထွက်
ရှိသည်။

မြင်ကွင်းများက နောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်
လမ်းပေါ်မှ လေထဲသို့ ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။ ဝေဟင်
နေသားတကျ ပျံသန်းနေသော အချိန်တွင် ညအချိန်သို့ ရောက်ထ
ပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စောင်များကို ဖြို၍ တတ်နိုင်သမျှ အိပ်ပျော်အောင်
ကြိုးစားအိပ်လေသည်။ သားရေအိတ်ကိုတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်က သူနှင့်ဇင်မာဝေကြား၌ ချထားလေသည်။

ထိုညကတော့ အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရဘဲ
ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ကြရလေသည်။ နံနက်အလင်းရောင်ရသော အ
ပြတင်းမှ အောက်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေထဲပင်လယ်ကို လှည့်

ရသည်။

နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဘေရွတ်မြို့လေဆိပ်
ဆင်းသက်ရန် ပျံဝဲလျက်ရှိနေသည်။ ၎င်းမြို့၌ လေယာဉ်သည်
တစ်နာရီခန့်နားမည်ဖြစ်ရာ ခရီးသည်များ အေးအေးဆေးဆေး
အိပ်ခွင့်ရကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သုံးယောက်သည် သားရေအိတ်
အထူးဂရုပြု၍ ရေချိုးမျက်နှာသစ်ရန်ကို အလှည့်ကျပြုလုပ်
ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ရေချိုးခန်း၌ရှိသော ရေအိမ်၊ မျက်နှာ
သစ်ကန်တို့မှာ များပြားလှသော ခရီးသည်များနှင့် လောက်ငှအောင်
မရှိသောကြောင့် တစ်နေရာရဖို့ အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ကြ
ညာဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

တစ်ချိန်တွင် သူတို့စောင့်နေသော နေရာမှ မျက်နှာသစ်ကန်အချို့
အား သွားကြသောကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
သားရေအိတ်ကို ခြေထောက်နားချကာ အလျင်အမြန်မျက်နှာသစ်
ပြုရလေသည်။

နောက်ဘက်မှာလည်း ခရီးသည်များက တန်းစီစောင့်နေကြ
သည်။ သို့ကြောင့် မျက်နှာသစ်ခြင်းကို အလျင်စလိုပြီးစေရန် အာရုံ
စိုက်သွားသည်ကပင် အမှားတစ်ခုဖြစ်တော့သည်။

သုံးယောက်သား ကိစ္စပြီးစီး၍ အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ခဲ့
ရာ အိတ်မှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ လေးလွန်းနေသည်ကို သတိပြုမိ

တော့ သည်။ ထိုအခါမှ အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ အိတ်
ပုံစံတူ ဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့အိတ် မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။

သို့ကြောင့် အပြင်ဘက်သို့ သယ်ထုတ်လာပြီး ခတ်ထား
သော့ကိုဖျက်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတွင်း၌ပေစာထုပ်
နှင့် သဏ္ဍာန်တူသည့် စာအုပ်များကို အထပ်လိုက်ခေါက်ထည့်ထား
သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ ခံလိုက်ရပြီ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ သုံးယောက်
သား ထိုအိတ်ကြီးကို ချထားခဲ့ပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော လူအုပ်ကြား
သို့ တိုးဝင်ကာ လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

သို့သော်လည်း လေယာဉ်ပျံဆိုက်ချိန်များ ဆုံနေပြီး လေအိတ်
တစ်ပိုက်မှာလူများ ရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် လိုက်လံရှာဖွေရသည်
မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ အတန်ကြာတော့ လူအုပ်ကြားထဲမှ အပြင်
ဘက်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။

“သူတို့က တို့အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ
ပြီး အကွက်ကျကျနဲ့ အိတ်ချင်းလဲယူသွားတာဆိုတော့ ပြန်ရဖို့တော့
သိပ်မလွယ်လှဘူး သူတို့ပေမူတွေ့ရပြီးတာနဲ့ ဘန်ကောက်ကို အမြန်
ဆုံး ပို့ကြမှာပဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

“အခုမှတော့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး တို့လည်း ဘန်ကောက်ကို

ဆက်လိုက်သွားကြရုံပဲရှိတော့တယ် ဟိုရောက်မှ အခြေအနေ
ကြည့်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသော်
လည်း လေယာဉ်ထွက်ချိန်နီးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လေယာဉ်ရှိရာ
သို့ ပြန်လာကြလေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်ပြန်ရောက်သောအခါ တခြားထွေထွေထူးထူး
ကိစ္စမရှိတော့သဖြင့် စာဖတ်ရင်း အချိန်ကုန်စေတော့သည်။ လေယာဉ်
ထွက်သောအခါ မျက်စိကိုမှိတ်ထားရင်း ပေစာထုပ်များအကြောင်း
ကို စဉ်းစားရင်း လိုက်လာသည်။

သူ့ဖခင်က ပေစာထုပ်များကို ရန်သူ့လက်သို့ ပါမည်စိုးသော
ကြောင့် သူရှိရာ လန်ဒန်သို့ပင် ပို့ပေးလိုက်သည်။ ယခု သူ့လက်ထဲ
ရောက်ကာမှ ပေစာထုပ်များက ရန်သူ့လက်သို့ပါသွားခဲ့ရချေပြီ။

သူ့ဖခင်အား မည်သို့မျက်နှာပြုရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။ မိမိကိုယ်
ကို တာဝန်မကျောသူတစ်ယောက်အဖြစ် ခံစားမိလေသည်။ သန်းခေါင်
ယံအချိန်တွင် လေယာဉ်သည် ကာလကတ္တားမြို့သို့ဆင်းသက်လေ
သည်။

ဘန်ကောက်သို့ရောက်ရန် နောက်ထပ်လေးနာရီခန့်ခရီးဆက်
ရပေဦးမည်။ တစ်ညလုံး ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး နံနက် (၆) နာရီခန့် နေထွက်
လာချိန်ရောက်မှ လေယာဉ်ခါးပတ်များ ပတ်ထားရန် ပြောသံကြားရ
သည်။ လေယာဉ်သည်လမ်းခရီး၌ နှစ်နာရီခန့်ပို၍ ကြန့်ကြာခဲ့လေ

သည်။ ထိုအချိန်အရောက်မှာ ဆရာဂျိုးဇက်ထံမှ စကားသံထွင်းလာသည်။

“အမှန်တော့ အခုလိုလေယာဉ်ပေါ်မှာတင် ပေစာထုပ်တွေ အခိုးခံရတော့လည်း တစ်နည်းပြောရရင်တော့အကွက် အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာက ဒီပေစာထုပ်တွေ အခိုးခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိနေသလိုပဲ”

“အင်း ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ ငါ့အထင်ပြောရရင် လန်ဒန်မှာ ပြဿနာတွေ ခွပ်ထွေးလာကတည်းက ဒေါက်တာဒီဗွက ဘန်ကောက်ကို ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ လန်ဒန်မှာ ကျန်တဲ့လူတွေက သူ့ရဲ့ လက်ထောက်တွေလောက်ပဲဖြစ်မယ် ဒီပေစာထုပ်တွေသာ ဘန်ကောက်က မင်းအဖေရဲ့နေအိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အရယူဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ပေစာထုပ်တွေကို ရအောင်ယူဖို့က အခုလိုလမ်းခရီးကြားမှာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အခုလို လေယာဉ်ပေါ်မှာ ရအောင်ယူချင်ယူ ဒါမှမဟုတ် ဘန်ကောက်ရောက်ရင်တော့ မရရအောင် ယူမှာသေချာတယ် အဲဒီအခြေအနေမျိုးရောက်ရင် တို့အတွက်ပါ အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်

ကျော် စိတ်ထဲ၌ စောစောကဖြစ်ပေါ်နေသော စိုးရိမ်သောကများ ပျက်စီးမှုများအနည်းငယ်လျော့ကျသွားသလို ခံစားရသည်။

ဘန်ကောက်လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘဲ ချောချောမောမော ရှိကြလေသည်။

သူတို့လက်ထဲ၌ ပေစာထုပ်များမရှိတော့သဖြင့် ရန်သူများကလည်း စိတ်ဝင်စားကြဟန် မတူတော့ပေ။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းမိခင်၊ ဖခင်၊ နှမငယ်တို့နှင့် ဆရာဂျိုးဇက်၊ ဇင်မာဝေတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်ထင်ကျော်မှာ လူချင်းမမြင်ဖူးစေကာမူ သားဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဂျိုးဇက်၏ အကြောင်းများကို ကြားသိနေပြီးဖြစ်ရာ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းနှီးမှုကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှမ ခင်အေးကျော်နှင့် ဇင်မာဝေတို့မှာလည်း လူငယ်အချင်းချင်း ရင်းနှီးခင်မင်မှုရှိကြလေသည်။

နံနက်စာစားပြီးနောက် ဦးအောင်ထင်ကျော်၏ သူတေသနပြုလုပ်သောအခန်းထဲ ရောက်သောအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လန်ဒန်၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အန္တရာယ်များအကြောင်းနှင့် လေယာဉ်ပေါ်၌ ပေစာထုပ်များ အခိုးခံရသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေ မြုပ်နှံခဲ့တယ်လို့ စွဲလမ်းယုံကြည် နေတာဟာ တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတဲ့ တွေးခေါ် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ စစ်ရှုံးလို့ ထွက်ပြေးရတဲ့ လူတစ်ယောက်က နန်းတွင်းရတနာတွေ ယူသွားတယ်ဆိုတာတော့ အတော်မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက သူဟာဖင်းဘုရင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တစ်ယောက်လို့ ပြောတာကလည်း လက်ခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ဒီလူဟာစိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရူးနေ တယ်လို့ထင်တယ်”

ဟု ဦးအောင်ထင်ကျော်က ပြောသောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်ကမိ “ဟုတ်တယ် ဦးထင်တာတွေ မလွဲနိုင်ပါဘူး ဒီလူကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲလမ်းမှုနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်က....

“အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပေစာထုပ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ဒီကိစ္စကပြီးသွားပြီပေါ့ အခုဘန်ကောက်ကိုလာတာ အဖျော် ခရီး ထွက်လာတယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး လန်ဒန်ကို ပြန်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ပေစာထုပ်တွေမရှိတော့ပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေ က ကျန်နေသေးတော့ ဒီကိစ္စက လုံးဝပြီးမှာ မဟုတ်သေးဘူး” ဆရာဂျိုးဇက်စကားကြောင့် အားလုံးက တအံ့တဩ ကြည့်

လိုက်ကြသည်။ ဆရာဂျိုးဇက်က ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးတစ်အိုး ဖြည့်၍ မီးညှိဖွာကာ စကားကိုဆက်သည်။

“သူတို့ရသွားတဲ့ သဲလွန်စတွေက အစစ်တွေမဟုတ်ဘူး ငါဖန်တီးထားတဲ့အတူတွေပဲ”

“ဟင်”

“လန်ဒန်မှာ မင်းတို့ ခရီးထွက်ဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ငါက ဒီကိစ္စ ကို လုပ်နေခဲ့တာ ပေရွက်အစစ်ကို ဗြိတိသျှပြတိုက်မှာရှိတဲ့ ငါ့မိတ် ဆွေ ဖွန်ဆင်ဆီကို ယူသွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီပေရွက်နဲ့ သက်တမ်း တူတဲ့ပေရွက်အလွတ်တစ်ခုကိုယူပြီး မင်ကလည်း ရှေးခေတ်က မင်ကို အသုံးပြုပြီးတော့ လက်ရေးတု ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ် ယောက်ကို မူလပေစာရွက်ပေါ်က လက်ရေးတွေအတိုင်း တသွေ မတိမ်းတူအောင်ကူးပြီး ထည့်ထားလိုက်တာပါပဲ”

“ဟင် ဒါဖြင့် အခုပါသွားတဲ့ ပေစာရွက်က အတုပေါ့ အစစ်က ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ပေစာအစစ်က ငါရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကော်လံ လိုင်နာထဲမှာ ထည့် ပြီး ချုပ်ထားတော့ သွားလေရာကိုယ်နဲ့မကွာ ပါနေတာပေါ့”

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဆရာဂျိုးဇက်၏ ဉာဏ် အမြော်အမြင်ကြီးသော ပေစာထုပ်များကို ဗန်းပြု၍ မိမိတို့ အန္တရာယ် ကင်းအောင် စီစဉ်ခဲ့ပုံကလည်း သေသပ်လှသည်။

ဒါကြောင့် ဆရာဂျိုးဇက်တစ်ယောက် လေယာဉ်ခရီးစဉ်၌ ပေ

စာထုပ်များ ပျောက်သွားသော်လည်း အရေးမကြီးသလို နေခဲ့ရုံမျှကို ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ ပေရွက်ကျန်ခဲ့ပေမယ့် အခြားလက်ရေးဝေတွေ ပါသွားတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ကျုပ်ဆီမှာ ကော်ပီတွေရှိပါသေးတယ် ဒီပေစာထုပ်တွေကလည်း အရေးမကြီးမှန်းသိရင် တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ရမှာပါ။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ အချိန်လည်းရမတာဆိုတော့ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ကြမှာလား တကယ်လို့ ရတနာတွေ မတွေ့တော့လည်း ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရတာပေါ့။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စကားကြားသောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က-

“ဒီလောက်မလောပါနဲ့ တကယ်လို့ တို့ကဒီခရီးကို မသွားခင်ဖူးဆိုတာတောင် ဒေါက်တာဒီဗွတို့တစ်တွေက နေမှာမဟုတ်ပါဘူး မဖြစ်မနေ ဆက်သွယ်လာကြမှာပါ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး စခန်းသွားကြတာပေါ့။”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဇင်မာဝေနှင့် ခင်အေးကျော်တို့ကို ကားတစ်စင်းဖြင့် ထူးခြားသော နေရာအနံ့အပြားကို လိုက်လံပို့ပေးလေသည်။

အခန်း (၉)

ဒေါက်တာဒီဗွဘယ်သူလဲ

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အချိန်အတွင်းမှာတော့ ဦးအောင်ထင်ကျော်၊ ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သုံးယောက်သည် ပေစာရွက်ပေါ်မှ အချက်အလက်များကို ထုတ်နှုတ်၍ အဖြေထုတ်ကြလေသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အမည်တပ်၍ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ထိုစာကို လူတစ်ယောက်က လာပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သောအခါ...

“ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်...”

ကျွန်တော်က စွန့်စားသွားလာမှုကို ဝါသနာပါတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိစေမယ့် အကြံအစည်
ကောင်းတွေ ပေးစရာရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ဒေါက်တာ
ဒိဗ္ဗတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။

ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဒီကနေ့ညနေ (၆) နာရီ အချိန်
မှာ အရှေ့တိုင်းဟိုတယ်ကို လာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့
ခေါ်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က ဧည့်ဝတ်ပြုပါမယ်။

ခင်ဗျားလာမယ်ဆိုရင် မြစ်ဘက်ကိုလှမ်းမြင်နေရတဲ့ ဝရန်တာမှာ
ရှိတဲ့ စားပွဲမှာကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်။ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့
ပျောက်ပျက်ပစ်လိုက်ပါ။

ကျော်ဇေယျာ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးသောအခါ
စာကြည့်ခန်းထဲမှာရှိနေကြသော ဦးအောင်ထင်ကျော်နှင့် ဆရာကျော်
ဇော်တို့ကို ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ ကျော်ဇေယျာဆိုတဲ့လူကို ဖေဖေသိသလား”

“ငါ့ အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာတော့ ကျော်ဇေယျာဆိုတာ တစ်
ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဒီလူကြည့်ရတာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့နဲ့ သိကျွမ်းပုံရတယ် မဟုတ်
ကာမှလွဲရော သူတို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကများ ထောင်
ချောက်ဆင်ဖို့ ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ခေါ်တာဖြစ်မလားပဲ”

ဆရာကျော်ဇော်က တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အရှေ့
တိုင်းလို ဟော်တယ်မျိုးမှာ သူဘာမှလုပ်ပုံမယ်မထင်ဘူး လိုရမယ်
ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုတော့ ကြိုတင်အသိပေးထားရင် မမှားဘူးထင်တယ်”

“သူ့စာထဲမှာလည်း ပါနေတာပဲ နောက်က မိတ်ဆွေတွေကို
ညှိုက်သလောက် ခေါ်လာပါလို့ ရေးထားတာပဲ သွားလိုက်ရင်တော့
အခြေအနေတစ်ခု သိရနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတစ်ယောက်ထဲ သွားတာနဲ့စာရင် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ပါရင် ပိုပြီးသင့်မယ် ဇင်မာဝေကိုပါခေါ်သွားပေါ့”

ဟုပြောဆို တိုင်ပင်ကာ ညနေငါးနာရီခွဲ အချိန်လောက်တွင်
အရှေ့တိုင်းဟော်တယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဇင်မာဝေတို့နှစ်ယောက်သည်
အရှေ့တိုင်းဟိုတယ်သို့ရောက်ပြီး အပန်းဖြေအခန်းအား ကျော်ဖြတ်
လျက် ဝရန်တာဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

ဝရန်တာဘက်၌ စားပွဲများများစားစား ချမထားဘဲ သီးသန့်စား
ပွဲအချို့လောက်သာ ချထားလေသည်။ မြစ်ဘက်သို့ လှမ်းမြင်ရသည့်
အစွန်ဆုံးနေရာရှိ စားပွဲ၌ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား
သည့် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

သူသည် မြစ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းရောက်
သောအခါ ဇင်မာဝေက...

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဆိုတာ အဲဒီလူကြီးများ ဖြစ်နေမလား”
စိုးရိမ်မကင်းသော လေသံဖြင့် တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း သူ့ကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ အတပ်မပြောနိုင်
ဘူး အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ထိုစားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ စားပွဲ
ရောက်သောအခါ ထိုင်နေသူက သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
နေရာမှ ထလာသည်။

“ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကျော်ဇေယျပါ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖိတ်ကြား
ချက်ကို လက်ခံပြီး အခုလို လာရောက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
တယ်”

ဟုပြောကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်က သူ့စကားပြောသံကို ဂရုစိုက်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို လူချင်းမတွေ့ဘူးသော်လည်း လယ်ကွင်းထဲ
ရှိ အိမ်ပျက်ကြီးအတွင်း၌ရှိစဉ်က အသံကြားဖူးထားသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုလေသံမျိုး ဟုတ်မဟုတ် ဂရုမစိုက်နားထောင်ကြည့်သော်လည်း
အသေအချာတော့ မသိရပေ။

“ကျွန်တော်ကို ဒေါက်တာဒိဗ္ဗရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလို့ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ
ထဲမှာ ယူဆနေလိမ့်မယ် ဆိုတာကျွန်တော်သိပါတယ်။ တကယ်လို့

ခင်ဗျားတို့က အဲသည်လို ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး တကယ်တော့ ကျွန်တော်က
သူ့ရဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့နဲ့တော့ ပတ်သက်
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ကြိုတင်ပြီးတော့ ဝန်ခံထား
နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ်အံ့ဩသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ
စားပွဲထိုးရောက်လာသဖြင့် စကားဖြတ်ကာ အစားအသောက် အချို့
ကို မှာလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဦးကျော်ဇေယျဖြစ်ပါတယ် ကျွန်တော်
က မြန်မာယိုးဒယားကပြားတစ်ယောက်ပါ။ ဘန်ကောက်မှာ ကျွန်
တော်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရှိပါတယ်။ အများအားဖြင့်ကတော့
သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့်နှစ်မှာ စက္ကူ
စက်တစ်လုံး တည်ထောင်ဖို့ စီမံကိန်းချနေတဲ့ကာလမှာ ကုန်ကြမ်းရ
ဖို့အတွက် မြောက်ဘက်ဒေသ အတော်များများကို ခရီးထွက်ရပါ
တယ် အဲဒီမှာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါ”

ထိုအခိုက်မှာ စားပွဲထိုးပြန်ရောက်လာပြီး အစားအသောက်များ
လာချပေးသဖြင့် စကားပြတ်သွားလေသည်။ စားပွဲထိုးပြန်ထွက်
သွားတော့မှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် သစ်ရှာဖွေဖို့နဲ့ ဈေးနှုန်းသိရ
ဖို့ လူအချို့ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ် နောက်သစ်လုံးတွေ ရခဲ့ရင် သစ်

ဖောင်တွေ မျောချဖို့ မြစ်ကြောင်းအခြေအနေတွေကိုလည်း သိရဖို့ လို ခုံစမ်းခဲ့တာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ဒေါက်တာအောင် သူ့လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်က နယ်မြေအကြောင်းလို့ကိပြီး ခုံစမ်းနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်တော်ရခဲ့တာပဲ။

ဦးကျော်ဇေယျဆိုသောလူမှာ အကယ်၍ လိမ်လည်လှည့်ပတ်၍ ပြောနေသည်ဆိုသော်လည်း သူပြောနေသော အကြောင်းအရာက ဆက်စပ်မှုရှိနေလေသည်။ ဦးကျော်ဇေယျက စားပွဲပေါ်မှာ ထားသော ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို အနည်းငယ်သောက်လိုက်ပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေက သစ်ကီစွအတွက် ထွက်ခွာ ငန်း ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ပေါ်လာတယ်လို့ ယူဆပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီကို အကြောင်းကြားကြတယ်။ ဒါကြောင့် စင်ကာပူက ခုံထောက်ကိုယ်စားလှယ်ကိုပေးပြီး အဖြေမှန်သိရအောင် ခုံစမ်းစေခဲ့တယ်။”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုသိရသလဲ”

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့ အဖွဲ့ဟာ ကျွန်တော်ထင်သလို သစ်ကီစွအတွက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိရတယ်”

“သူတို့က ဘာအတွက်လာကြတာတဲ့လဲ”

“ခုံထောက်တွေ သတင်းပေးချက်အရကတော့ သူတို့ဟာ အဲဒီနယ်တဝိုက်က ရှေးဟောင်းပုတစ်လုံးကို သဲကြီးမဲကြီးရှာနေတာပဲ ဆိုတာသိရတယ်။ နောက်တော့ သူ့အင်္ဂလန်ကိုသွားတယ်။ အင်္ဂလန်

ဆက်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့တာတွေကိုပါ ကျွန်တော် သိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကျွန်တော် သိနေတယ်ဆိုပါတော့”

“ထားပါတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တာက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေ မေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို တရားဥပဒေအရ အပြစ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမလားဆိုတာပါ”

“သူကကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် တရားဥပဒေက သူ့ကို အပြစ်ပေးတာ ကျွန်တော်နဲ့တော့ သိပ်ပြီး မဆိုင်လှဘူးထင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အဓိကသက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ သူ့ဆီမှာ ရှိနေမယ်ထင်တယ်။ ဥပမာ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေကို စွန့်စွန့် စားစား ရှာဖွေမယ့် ကိစ္စမျိုးပေါ့”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားဘယ်လိုများ သိနေတာလဲ”

သူက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်ခုံစမ်းသိရသလောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားတယ်ဆိုတာပဲ ဒါပေမဲ့ သူဟာပေစာတွေကိုသာ ရအောင်ယူနိုင်ပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဖို့ ဓာတ်စွဲတော့ မတတ်နိုင်ရှာဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာ နေရာမှန်ကို စုထိရှာမတွေ့သေးဘူး”

“အဲဒီတော့”
 “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးဆူချင်တယ် ဒီရတနာတွေကို ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့ ရသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရသွားတာကိုပဲ ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော်လိုအပ်တဲ့ ခရီးစဉ်တွေနဲ့ ငွေကြေးကိစ္စအတွက် တာဝန်ယူမယ် ခင်ဗျားတို့က အတတ်ပညာစိုက်ပျော် တယ့်နယ်လဲ”

သည်တော့မှ ဦးကျော်ဇေယျ၏ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက် ပြုလာလေသည်။

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး တိုင်ပင်ရမယ့်လူတွေရှိပါသေးတယ်”

“ခင်ဗျား အဖေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကို ပြောတာမဟုတ်လား သူတို့ မကြာခင်ဒီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာထား သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို မေးကြည့်လို့ရပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဗျာဇာ အုံ့သြမိလေသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ဖို့ချိန်းတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သူတို့သိချင်ကြမှာပေါ့ ဒါကြောင့် ဒီကိုမလွဲမသွေရောက်လာကြမှာပါ”

ဟုပြော၍မှ မဆုံးခင် ဦးအောင်ထင်ကျော်နှင့် ဆရာဂျိုးဇက်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်ထင်ကျော်က ဦးကျော်ဇေယျကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာဒိဗ္ဗမဟုတ်မှန်းသိသောအခါ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ရှိလေသည်။

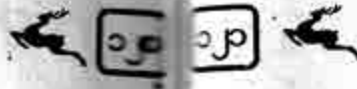
“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဖြစ်ချင်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မိတာ အခုလို မဟုတ်မှန်း သိရလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ဦးအောင်ထင်ကျော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းပန်လိုက် သည်။

“ဒီအတွက် တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကျွန်တော်ပြောတဲ့ကိစ္စ လေးသာ ဘယ်လိုသဘောထားရှိတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာဂျိုးဇက်ကတော့ ဦးကျော်ဇေယျဆိုသော လူကို သိပ်ပြီးယုံကြည်ဟန်မရှိပေ။ သို့သော်လည်း အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ပြောဆိုခြင်းတော့ မရှိပေ။

ဦးအောင်ထင်ကျော်ကတော့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗမဟုတ်မှန်းသိကာ တည်းက စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး သဘောကျနေရာ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်ထံမှ အကျိုးအကြောင်းသိလိုက်ရသောအခါ နှစ်ဦးအတူ

အလုပ်လုပ်ရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။
ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဘယ်မှာလဲ.....။
ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အခန်း (၁၀)

မြောက်ဖျားဘက်သို့ ခရီးထွက်ကြခြင်း

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဦးအောင်ထင်ကျော်က သူ့ဆန္ဒ သဘောထားကို ပြောပြသည်။

“ဦးကျော်ဇေယျဆိုတဲ့လူကို အခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပေမယ့် သူ့ အကြောင်းတွေကိုတော့ ကြားဖူးထားတာ ကြာပါပြီ။ သူဟာ ဘန် ကောက်မှာရှိတဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ ထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင်ပဲ။ မင်းတို့ရဲ့ ရတနာရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းမှာ သူလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ပါလာတာ အတော်ကလေးအားရှိစရာပဲ”

“ဒါကတော့ထားပါတော့ ကျွန်တော်တို့သွားရင် ဇင်မာဝေ အတွက် အဖော်ရအောင် ညီမလေးလည်းလိုက်မယ်ဆိုတော့ သူတို့ တတွေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီအတွက်လည်း သိပ်တော့ပူစရာလိုမယ်ထင်ပါဘူး အဓိက ကတော့ တို့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ဖို့သာ အဓိကပဲ”

ဦးအောင်ထွန်းကျော်ပြောသကဲ့သို့ မိမိတို့ချည်းသွားလျှင် တဝါးဝါးသွားကြရုံမက လမ်းခရီး၌ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့အဖွဲ့သားများ တွေ့ပါက လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားများလျှင် ပိုကောင်းသည့် ဟုတော့ ထင်မိသည်။

ဦးအောင်ထင်ကျော်ကတော့ သူကိုယ်တိုင် မလိုက်နိုင်သောကြောင့် သားဖြစ်သူကို စိတ်မချသောကြောင့် အဖော်ကောင်းကောင်း ခေါ်သွားရန် အကြံပေးလေသည်။

သို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြန်မာပြည်ရှိကြသည့် ၎င်း၏လက်တွဲဖော်များဖြစ်ကြသည့် ဦးဗန်ကောင်း၊ စောထီး၊ မဲအောင်တို့ သုံးယောက်ကို ယိုးဒယားသို့ အမြန်ဆုံး လိုက်လာရန် ကြေးနန်းရိုက်၍ မှာကြားလိုက်သည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သုံးယောက်စလုံး ရောက်လာကြသဖြင့် လေဆိပ်၌ သွားကြီး လေသည်။

“တို့လည်း မောင်ထင်ကျော်မရှိတော့ကလည်းက ဘယ်မှ မသွား မလာဘဲ နေခဲ့ကြတာ အတော်ကြာပြီ ဒီကမှာလိုက်တဲ့ ကြေးနန်းအရ တော့မှပဲ အတော်ကလေး လန်းဆန်းလာတော့တယ်ကွာ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက တွေ့တွေ့ချင်းပြောသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့သုံးယောက်ကို ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဂျိုးဇက်က စောထီးနှင့် မဲအောင်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ များစွာသဘောကျသွားဟန်ဖြင့်....

“မင်းထင်ကျော် သူတို့နှစ်ယောက်က မင်းရဲ့ အဖွဲ့သားတွေလား” ဟုမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်မြန်မာပြည်မှာ နေတုန်းက ခရီးဝေးတွေသွားတဲ့အခါတိုင်း သူတို့နဲ့ပဲ အမြဲသွားလေ့ရှိတယ် ဆရာသဘောကျရဲ့လား”

“လူတွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေကြည့်ရတာနဲ့တင် အားကိုးရမုန်းသိလောက်ဝါတယ်ကွာ တစ်ယောက်ကလည်း တောထဲကကျားကို နှမမ်းလုံးဖမ်းဝံ့တဲ့ပုံမျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်ကပြန်တော့လည်း ရေထဲက မိကျောင်းကို ဒီအတိုင်းဆင်းဖမ်းဝံ့တဲ့ပုံစံမျိုးပဲဟေ့ တို့သွားမယ့်ခရီးမှာ သူတို့လို အားကိုးရတဲ့လူမျိုးတွေပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောသည်။ ခရီးထွက်ကြရန်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများရှာဖွေစုဆောင်းနေကြသော အချိန်မှာပင် ဦးကျော်ဇေယျထံမှ ဆက်သွယ်မှုတစ်ခုရလာသည်။

“ကိုမင်းထင်ကျော်ရေ ကျုပ်တို့သွားမယ့်ခရီးမှာ အဲဒီနယ်မြေဘက်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့လိုမှာ အမှန်ပဲဗျ အဲဒီလို လမ်းပြပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ ထားပြီဗျ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲဗျ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းတတ်နေရတာတယ် သူက ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်

ငန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတော့ အဲဒီပညာတွေကို ဦးစားပေး သင်နေ တဲ့သူပဲ”

“သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူနာမည်က ဒီပလိုခေါ်တယ် ယိုးဒယားလူမျိုးသွေးများတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ သူက ယိုးဒယားနိုင်ငံမြောက်ဖျားဘက် ဒေသ ဘက်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီဘက်က နယ်မြေ တွေအကြောင်းကို အတော်ကလေး နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိတယ်လို့ ပြောတယ် ခင်ဗျားသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“ဦးကျော်ဇေယျပြောပြတဲ့ အရည်အချင်းတွေလောက်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အတွက် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ် ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ သူ့ကို ကျွန်တော် လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

နောက်တစ်ရက်တွင် ဦးကျော်ဇေယျလွှတ်လိုက်သည့် ဒီပ ဆို သောလူ ရောက်လာသည်။ သူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ခန့်ရှိပြီး အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း သူဖြစ်သည်။ ဖျတ်လတ်တက်ကြွသည့် ဟန်အမူအယာလည်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာ စူးရှထက်မြက်မှု ရှိလေသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဒီခရီးဟာ အန္တရာယ်များတဲ့ ခရီးဖြစ်တယ်ဆိုတာရော ဦးကျော်

ဇေယျက ပြောပြထားသလား”

“ပြောပြထားပါတယ် ကျွန်တော်က အဲဒီလိုသွားလာရတာကို ခံတတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဒီအတွက် အခကြေးငွေက ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းစားရိတ်လောက်ရရင် တော်ပါ ပြီ”

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူတို့အဖွဲ့တွင် လမ်းပြ အဖြစ် ဒီပကို လိုက်ပါရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။ သို့ကြောင့် သူတို့အဖွဲ့တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဆရာဂျိုးဇက်၊ ဇင်မာဝေ၊ ခင်အေးကျော်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့အပြင် ဒီပ တစ်ယောက်ပါ ထပ်တိုးလာလေတော့သည်။

ဦးကျော်ဇေယျတို့က ဘယ်နှစ်ယောက်လိုက်ကြဦးမည်မသိရ သေးပေ။ ခရီးမထွက်ခင်ရက်အတောအတွင်း သေနတ်၊ ဆေးဝါး ပစ္စည်းနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဝယ်ယူစုဆောင်းကြလေသည်။

ခရီးထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ ဦးကျော်ဇေယျ၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ဥတ္တရာဒိတ် တို့ သွားကြရသည်။ ဥတ္တရာဒိတ်တွင် ဦးကျော်ဇေယျက မော်တော်ကားနှစ်စီး စီစဉ်ထားလေသည်။ ကား ပေါ်တွင် လက်နက်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများက အပြည့်ပါလာ လေသည်။

၎င်းအပြင် ဦးကျော်ဇေယျအတူပါလာသည့် လူများမှာ လက်နက်ကိုယ်စီပါကြလေသည်။ လူအင်အား ကောင်းကောင်း၊ လက်နက်အင်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တော်ရုံအန္တရာယ်လောက်တော့ မှုလောက်စရာရှိတော့မည် မဟုတ်ဘူး။

၎င်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သေနတ်များ၊ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်များ အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ကာ ကားပေါ်တက်ကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က အခြားကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်ကြရလေသည်။

ခရီးစဉ်ကတော့ ဥတ္တရဒိတ်မှ ဖရေးရွာသို့ သွားကြရသည်။ ထိုရွာတွင် တည်းခိုစရာအိမ်ကြီးနှစ်လုံးနှင့် စားသောက်စရာများ အနေနှင့် စီစဉ်ထားလေသည်။ ထိုရွာ၌ တစ်ညအိပ်နားပြီး ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ဖရေးမှ မဲနမ်မြစ်သို့ရောက်အောင် (၄၅) မိုင်ခန့်ကွာဝေးလေသည်။

မဲနမ်မြစ်ကမ်း၌ ကူးတို့ဆိပ်ကမ်းရှိသောကြောင့် ထိုကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်အောင်သွားကြရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဇေယျတို့ အခြေခံစခန်းသို့ရောက်အောင် မိုင် (၂၀) ခန့် ခရီးဆက်ကြရပြန်သည်။

ထိုနေရာတွင် လူစီးရန်မြင်းနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများတင်ရန် ဆင်နှင့် လားများကို အရန်သင့်စီစဉ်ထားပြန်ရာ ဦးကျော်ဇေယျ၏ ကောင်းမွန်သော အစီအစဉ်များကို စိတ်ထဲမှာ ချီးကျူးမိလေသည်။

ထိုခရီးစဉ်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ကြာအောင် သွားကြရသော်လည်း

သမ်းခရီး၌ ခရီးတစ်ထောက်နားကြစဉ် တည်းခိုနေထိုင်ရန် နေရာများကိုပင် အရန်သင့်စီစဉ်ပေးထားလေသည်။

နှစ်ရက်ခန့် ခရီးဆက်မိသောအခါ နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားကြပြီး အခြားမျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဇေယျတို့ အခြေခံစခန်းရှိရာသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ထိုနေရာသည် ကြီးမားသော တဲကြီးတစ်လုံးကို အလယ်၌ ဆောက်ထားပြီး နံဘေးနား၌ အခြားတဲငယ်ပေါင်း ကိုးလုံးခန့် ပတ်လည်ဝန်းရံကာ ဆောက်ထားလေသည်။ ထိုတဲများနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်ဝေးကွာသော ချောက်တစ်ခုအတွင်း၌ သီးသန့်ထိုးထားသည့် အခြားတဲတစ်လုံးကိုလည်း ဝင်လှဆဲဆဲနေရောင်ခြည်ဖြင့် အမှတ်ထင် လှမ်းမြင်ရသေး၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုတဲတစ်လုံးတည်းချောက်ထဲမှာ သီးသန့်ထိုးထားသည်ကိုတော့ မသိရပေ။

ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပျံသန်းလာသံကြားရသည်။ ပထမတော့ ထိုရဟတ်ယာဉ်အသံမှာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့ လိုက်လာလေ့ရှိသလားဟု ထင်လိုက်မိသေး၏။ သို့သော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသော ဦးကျော်ဇေယျကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့မှ စိတ်အေးသွားကြရသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် အတန်ကြာအောင် ပျံဝဲနေပြီးမှ စခန်းရှိရာ

သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ထိုခန်းသို့ရောက်ရန် မြေညီဆင်ခြေလျှော့တစ်ခုကို ဆင်းသက်ကြပြီးမှ ထိုမှတဖန် ပေနစ်ရာခန့်မြင့်သော တောင်ကြောတစ်ခုကို ဆက်တက်ပြီးမှ စခန်းသို့ ရောက်သွားကြပေသည်။

ထိုစခန်းသို့ ဦးကျော်ဇေယျက ရောက်နှင့်နေပြီး ၎င်း၏ရဟတ်ယာဉ်ကိုလည်း မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းကွက်လပ်တစ်ခုပေါ်၌ ရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့အဖွဲ့ ရောက်သွားသောအခါ ဦးကျော်ဇေယျကိုယ်တိုင် တဲအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ကြိုဆိုလေသည်။

“အတော်ပင်ပန်းလာကြပြီထင်တယ်”

“ဒီခရီးလောက်တော့ အရင်ကတည်းက မကြာခဏ သွားနေကျ ဆိုတော့ မပင်ပန်းလှပါဘူး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အတွက်သာ”

“အေးဗျာ ဒီလိုခရီးမျိုးကို လိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဇွဲသတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲဗျို့ ကဲ တဲအတွင်းကိုသာလာကြဗျာ အမောပြေစားသောက်ဖို့ အစားအသောက်တွေ အရန်သင့် စီစဉ်ထားပါတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး တဲကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားကာ အစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံလေရာ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းလာသမျှ အတိုးချကာ စားသောက်ကြပြီး အနားယူကြလေသည်။

အခန်း (၁၁)

အန္တရာယ်ထောင်ချောက်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်ဆီနှင့် အခြားလိုအပ်သော ကုန်များ ပြန်ယူရန် ဥတ္တရာဒိတ်သို့ ရဟတ်ယာဉ်ပျံတက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် ဦးကျော်ကောင်းတို့သည် အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ရှေ့ခရီးစဉ်အတွက် ဟိုင်ပင်ဆေးနွေးနေကြသည်။

သူတို့သည် ဒေါက်တာဒီဗွယ်ပါသွားသော မြေပုံအညွှန်းနှင့် သဲလွန်စများကို အသုံးမပြုဘဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ရတနာများကို သည့်နေရာကို ရှာဖွေနိုင်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

ပထမဦးဆုံး သဲလွန်စက ရတနာများသည် မဲနမ်နှင့် မဲခေါင်မြစ်အနီးဆုံးစီးဆင်းကြသည့်နေရာတွင် ရှိသည်ဟုဆိုထားသည်။ သူတို့သည် မြေပုံစာရွက်ပေါ်၌ အနီးစပ်ဆုံး စတုရန်းတစ်ခုကို ဆွဲ၍ နားများကို တိုင်းထွာကြည့်ရာ မိုင်ပေါင်း ၃၀ ခန့်ရှိသဖြင့် ဧရိယာ

စတုရန်းမိုင် (၉၀၀)ခန့် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဧရိယာအတွင်း၌ ဆင်တောင်ကုန်း (၅၀) ခန့်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီလောက်များတဲ့ ဆင်တောင်ကုန်းတွေထဲက တစ်နေရာတော့ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေရှိနိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာပဲပါမှာပဲ”

“ဒီအတိုင်းရှာနေရင်တော့ အချိန်အတော်ကြာနိုင်တယ် ဒီအဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေက လူတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြရင် ဒီထက်ပိုပြီး သိနိုင်မယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကြည့်ကြရအောင် ဒီလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ စတုရန်းမိုင်ကျယ်ကြီးကို ငါးမိုင်လောက် ကျယ်ဝန်းတဲ့ စတုရန်းကလေးခြောက်နေရာခွဲလိုက်မယ် တစ်နေ့ကို တစ်နေရာသွားပြီး သဲလွန်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အင်း ဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တည်း တစ်နေရာကိုပြီးအောင် ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းရင် ခဏလေးနဲ့ ရောက်နိုင်တာ”

“သူတို့က ပို့ပေးချင်ပါ့မလား”

“ဒီကိစ္စအတွက် ဒီလောက်အကုန်အကျခံပြီး စီစဉ်ပြီးမှပင် ဒီလိုကိစ္စအတွက်လောက်တော့ သဘောတူမှာပါ”

ထိုအကြောင်းကို ဦးကျော်ဇေယျနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ သူကလည်း သဘောတူသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့

မည့် မှတ်တမ်းများကိုတော့ သူ့ကို ပေးအပ်ရမည်ဟု ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း မလွဲသာသဖြင့် အပ်မည်ဟု ကတိပေးရလေသည်။ ထိုအစီအစဉ်ကိုတော့ ဆရာဂျိုးဇက်က သဘောမကျလှပေ။

“တို့ရှာတွေ့တဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေကို သူ့ကိုကိုအပ်ရမယ် ဆိုတာကတော့ သဘာဝမကျလှဘူးလို့ ထင်တယ်”

“သူလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပါတနာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ သိချင်မှာပေါ့ သိပ်တော့အပန်းမကြီးလှပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစ၍ နယ်မြေခွဲထားသော စတုရန်းနေရာတစ်ခုချင်းဆီသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်သွားကာ ရှာဖွေစုံစမ်းမှုများကို စတင်ပြုလုပ်ကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ဒီပလည်းပိုးပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမား၊ စက်ပြင်ဆရာ အခြားလက်နက်ကိုင်တစ်ယောက်လည်း အမြဲပါလေသည်။ သူတို့ရှာဖွေသည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းနှင့် ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းများကို ဦးကျော်ဇေယျအား ပေးရသလို လမ်းပြအဖြစ် တာဝန်ယူထားသော ဒီပကလည်း မှတ်တမ်းများကို အစအဆုံးကြည့်ရှုလေသည်။

ထိုသို့လေ့လာပြီး နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လူတွေလည်း အတော်ကလေးပင်ပန်းကြသလို မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကလည်း အတော်ကလေး များပြားလေသည်။

ဆိုထက် တောတောင်တို့၏ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်များနည်းလည်း တွေ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့တစ်တွေ၌ လက်နက်အင်အားတောင့်တင်း၍သာ ထိုအန္တရာယ်များကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုခရီးမျိုးမှာ ယောက်ျားသားများအတွက် မထောင်းတာငှာသော်လည်း နုနယ်သော မိန်းမသားများဖြစ်ကြသည့် ဇင်မာဝေ နှင့် ခင်အေးကျော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ခွဲသတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးကြရလေသည်။ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြပြီး ညတက်ရောက်သောအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အိပ်ရာသို့လာ၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြသည်။

“ဒီကနေ့သွားတော့ ငါထူးဆန်းတဲ့နေရာတစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ် မင်းထင်ကျော်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ”
 “တို့မှတ်တမ်းထဲမှာပါတဲ့ ဘီးကြီးရဲ့ သခင်လို့ အမိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်တစ်ခုနဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေရှိတဲ့နေရာကို ငါတွေ့ခဲ့ရပြီ မင်းထင်ကျော်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”
 “အဲဒီနေရာမှာ ဆင်တောင်ကုန်းတစ်ခုရယ် စိုက်ပျိုးခင်းတစ်ခုလည်းရှိတယ် နောက်ထပ် ကျွဲတောင်ကုန်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ် အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ မြစ်လက်တက်တစ်ခုက ခွဲထွက်လာတဲ့ မြစ်လက်တက်ကလေးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ

ငါတို့ရှာနေတဲ့ နေရာဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း အတော်များတယ်”
 ဆရာဂျိုးဇက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မချပာန်ဖြင့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် အခုအချိန်ထိ ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ သူ့လူတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်မချသေးဘူး သူတို့ဟာ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိလို့သာ ကျွန်တော်တို့နဲ့လာပြီး ပူးပေါင်းနေတာဖြစ်ရမယ်”

“မင်းက ဦးကျော်ဇေယျကို ဒေါက်တာဒိဗ္ဗလို့ သံသယရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဖေဖေက ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို တွေ့ဖူးတာပဲ သူကိုယ်တိုင်က ဦးကျော်ဇေယျဟာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း အသေအချာပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကြားတော့ကြားပါတယ် ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်အဖေက အသက်လည်းကြီးပြီ နောက်ပြီး တစ်ခါလောက်ပဲ မြင်ဖူးတာဆိုတော့ မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ပြောင်းလာရင် မခက်ပေဘူးလား”
 ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဇေဝဒေါ ဖြစ်သွားကာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”
 “အကောင်းဆုံးကတော့ ဘယ်နေရာမဆို သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ သတိဝီရိယထားပြီး လုပ်တာအကောင်းဆုံးပဲ မနက်ဖြန်ခါကျရင် သူ့လူတွေမပါဘဲ တို့တစ်တွေချည်း သွားလို့ရအောင် စီဥံကြည့်ရင်

မကောင်းဘူးလား”

“သူတို့က လက်ခံပါ့မလား”

“ဒါကတော့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောရမှာပေါ့ သူတို့ကြည့်အောင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါ ခေါ်သွားရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ဆရာက ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိလို့လဲ”

“ငါသိသမျှ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာပါတဲ့ သုံးယောက်ထဲမှာ ဝေပိုင်ဆရာကတော့ သဘောထားသိပ်ဆိုးပုံမရဘူး သူ့ကိုစည်းရုံးနိုင်ဖို့ တို့ရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်နိုင်တယ် ဟိုရောက်မှ စက်ချို့ယွင်းတယ်လို့ အကြောင်းပြနိုင်ရင် တို့အတွက် လေ့လာချိန်ပိုရတာပေါ့ ငါ့စိတ်အထင်ပြောရရင်တော့ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တို့ရှာဖွေနေတဲ့ ဝူပေါက်ကို တွေ့ရနိုင်တယ်”

ဟုပြောကာ စားပွဲပေါ်သို့ မြေပုံကားချပ်ကို ဖြန့်ချလိုက်သည်။

“တို့အခုရောက်နေတဲ့ နေရာက မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရွံ့နွံ့တွေထူထပ်တဲ့ တောင်ကြားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက မြေပုံအရဆိုရင် အရှေ့မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းလောက်မှာ ရှိတယ်”

ဆရာဂျိုးဇက်က မြေပုံတစ်နေရာသို့ လက်ထောက်ကာ ဖြောင့်သည့်။

“အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိတယ် တောင်

ကြားတွေရဲ့အဆုံး ရွံ့နွံ့တွေမရှိတဲ့ နေရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်တစ်ခုနဲ့ အသီးအနှံတွေရှိတဲ့ လယ်ကွင်းတစ်ခုလည်းရှိတယ် အဲဒီနေရာဟာ ငါတို့ရှာနေတဲ့နေရာဖြစ်နိုင်တယ် အရေးကြီးတာက ဘုန်းကြီးချည်းသွားနိုင်ဖို့နဲ့ အဲဒီမှာ အချိန်ကြာကြာနေရဖို့သာ အရေးကြီးတယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြောပြလေသည်။ ဥတ္တရာဒတ်သို့ ရဟတ် ယာဉ် ပြန်သွားသောအချိန်တွင် သူတို့တစ်တွေ ခရီးထွက်ရန် စေတ္တ အားနေကြသဖြင့် ဒီပရောက်လာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လာခေါ်သည်။

“ဆရာ ဒီစခန်းနဲ့ သိပ်မဝေးနဲ့နေရာမှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိတယ် ရေချိုးရင်း အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေလို့ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ”

အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်နေကြစဉ် ဒီပ ရောက်လာသောကြောင့် စကားဖြတ်လိုက်ကြသည်။ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ရေများကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ဆည်ကာရေသန့်စွယ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ရေအိုင်ထဲ၌ ရေများပြည့်နေပြီး လျှံကျလာသော ရေများက အောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းသွားသည်။

ရေချိုးပြီး၍ နေရောင်ခြည်ရသော ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ခဏသိုင်နေစဉ် ဒီပရောက်လာသည်။

“ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဆရာတို့ရှာနေတဲ့ နေရာရှိလိမ့်မယ်လို့

ကျွန်တော်ထင်တယ် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”
“အင်း အရင်ကနဲ့စာရင်တော့ တွေ့ဖို့ပိုပြီး နီးကပ်တယ်လို့ မြင်ရမှာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စကားကို မယုတ်မလွန် ဆိုလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး လည်စာစားရန် လာပြောသဖြင့် ပြန်တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထမင်းဝိုင်းမှာတော့ ဦးကျော်ဇေယျနှင့်အတူ ထမင်းစားလုပ်ငန်းအခြေအနေများကိုပြောဆို ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကိုမင်းထင်ကျော် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဗျ”
“ယိုးဒယားနယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ချဲ့လိုက်ပြီး ဘယ်နေ့တစ်ရက်မှာ ရှာရမယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်လောက်တော့ ရောက်ဖို့ မကြာခင်မှာ အဖြေထုတ်နိုင်တဲ့ အဆင့်ရောက်တော့မှာပါ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ”
ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှဝင်လာသော ဆရာဂျိုးဇက်က.....
“စောစောက လျှို့ဝှက်မှာရှိတဲ့ တဲဆီကို လူတစ်ယောက်က အစားအသောက်တွေ သွားပို့တာလှမ်းမြင်လိုက်ရတယ် အဲဒီ အခါမှာ ဘယ်သူနေတာလဲဗျ”

ဆရာဂျိုးဇက်က အရေးမကြီးသောဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးကျော်ဇေယျမှာ မျက်နှာဖျတ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ဒီပက အကျိုးအကြောင်း ဝင်ပြောပြသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပါလာတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီတောထဲရောက်လာမှ အစာအဆိပ်သင့်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ အနာကွက်တွေ ပေါ်လာလို့ တခြားလူတွေကို ကူးစက်မှာစိုးတာနဲ့ သူ့ကို သီးသန့်ထားတာပါ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။ ထိုစကားကိုတော့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်မှုတော့ မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတဲမှာ ယခုမှ အရေးပေါ်ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့ရောက်စကတည်းက ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဂျိုးဇက်ထံမှ စကားကြားလိုက်ရစဉ်က ဦးကျော်ဇေယျ ဘာကြောင့်မျက်နှာပျက်သွားရတာလဲ။ လမ်းပြတစ်ဦးအနေဖြင့် လိုက်လာသော ဒီပကလည်း ထိုအကြောင်းများကို ဘာကြောင့် အတွင်းကျကျ သိနေရတာလဲ တစ်ယောက်တည်း တွေးကာ ထိုအခြေအနေကို ရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေပိုင်း ညနေစာစားသောအခါ ဦးကျော်ဇေယျမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်သောကရောက်နေဟန်ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး အခြားအကြောင်းများ မပြောတော့ဘဲ စကားကိုဖြတ်ကာ မိမိတို့အတွက် ပေးထားသည့် တဲရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ သေနတ်တစ်လက်နှင့် လက်နှိပ်

ဓာတ်မီးတစ်လုံးကိုယူကာ အမှောင်ထဲမှ ဖြတ်လာသည်။ အခြား
များ နောက်ဘက်မှ ကွင်းပတ်ကာ လျှို့ဝှက်မှ သီးသန့်ဆောက်ထား
သော တံရှိရာသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သွားနေကျလမ်း
မဟုတ်သဖြင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် မတိုက်မိစေရန် နောက်
ထဲသို့ ပြုတ်မကျစေရန် သတိကြီးစွာထားကာ သွားရလေသည်။

တဲအနီးသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်မှုန်ဝါးဝါးကို လှမ်းမြင်
သည်။ ပထမတော့ အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်
မည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း တဲအတွင်းမှ စကားပြောသံကြား
သောကြောင့် တဲအနောက်ဘက်မှကပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘာကြောင့် ဒီနေရာကို အစောကြီး ရောက်လာရတာ
လဲ တကယ်လို့သာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကသာ
ခင်ဗျားကို မြင်တွေ့သွားရင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ အခုတောင်
ထမင်းဖို့တဲ့လူကို မြင်သွားလို့ ကျုပ်ကိုမေးနေကြပြီ”

ဦးကျော်ဇေယျအသံဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ တကယ်လို့ ကျုပ်ကို မြင်သွား
ရင်လည်း သူတို့မသိနိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဒါကတော့ အတင့်ရဲတာပဲ အက်စ် ခင်ဗျားကို မမြင်
ဖူးပေမယ့် ရိပ်မိသွားမှာကို မစိုးရိမ်ဘူးလား”

အက်စ်ဆိုသော စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဒေါက်တာမင်း
ထင်ကျော်မှာ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“သူပြောတဲ့ အက်စ်ဆိုတာ မေ့မေ့ဆီလာသွားတဲ့ ဒေါက်တာ
ရဲ့ ပါတနာ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ် သူဒီရောက်နေ
ပြီဆိုတော့”

အတွေးမဆုံးခင် အတွင်းမှ စကားသံကို ဆက်ကြားရသည်။

“ရိပ်မိလည်း ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး သူတို့က ကျုပ်တို့လက်
နဲ့ပဲထဲက ရေဖြစ်နေမှပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောကြတုန်းက
သူတို့ကို လုံးဝအန္တရာယ်မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ အချက်လည်းပါတယ်
လေ တကယ်လို့ သူတို့သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘန်ကောက်ပြန်
ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ရော ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်
ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ သူတို့ကို အပါခေါ်နိုင်ဖို့ ပရိယာယ်သုံးရတာပဲ
အဓိကက ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ပဲ ကျန်တာတွေကို ဘာမှ
ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားဒီလို သဘောထားတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဘန်ကောက်
ကို ပြန်ပြီး ဒေါက်တာဒီဗွနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ် ကျုပ်ပြောတဲ့ အခါက
အချက်တွေကို လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ဦးစား
ရလိမ့်မယ်”

ဦးကျော်ဇေယျစကားဆုံးသောအခါ တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသံသံ
ပေါ်လာသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့လေ ဒေါက်တာဒီဗွက ကိုတောင် ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပါ ကိစ္စအရေးကြီးလှောင် ခင်ဗျာကို သူလာတွေ့မှာပါ”

“ဟင် သူဒီစခန်းကို ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒေါက်တာဒီဗွရဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်းသိတန်သလောက် သိတာပဲ သူက အလုပ်ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ညှာတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

အခန်းတွင်းမှာ စကားပြောသံများ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နောက်ဘက်မှ အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင် ခင်ဗျားမလှုပ်ပဲနဲ့ အဲဒီလို ငြိမ်ငြိမ်ထေးရပ်နေပါ ကျုပ်ခင်ဗျားကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားပြီးပြီ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အသံကြောင့် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်မှာ တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားလေသည်။ ဦးကျော်ဇေယျကလည်း အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။

“တကယ်တော့ ဒေါက်တာဒီဗွနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လူသတ်သမားတွေပဲ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို သတ်လိုက်လို့ ကျုပ်အတွက်ဘာမှ ထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှန်း သိသောအခါ ဦးကျော်ဇေယျမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် စော့ချွေးပြန်နေသည်။

“ဦးကျော်ဇေယျ သူ့ကိုကြိုးနဲ့တုတ်ထားလိုက်ပါ ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျား အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ”

ဦးကျော်ဇေယျက တဲထောင်တစ်နေရာမှာရှိသော နွယ်ကြိုးအောက်ကို ယူလာပြီး အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်၏လက်နှင့် ခြေထောက်တို့ကို တုတ်နှောင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး ဦးကျော်ဇေယျ ဒေါက်တာဒီဗွရောက်လာခင် ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းထွက်ပြေးကြမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဦးကျော်ဇေယျမှာ များစွာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသောကြောင့် သူ့ကို အစီအစဉ်အချို့ ပြောပြရသည်။

“အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်နဲ့ မတွေ့ခင်အထိ ကျွန်တော်တို့ ဦးကျော်ဇေယျအပေါ်မှာ သံသယရှိခဲ့ပါတယ် အခုမှ ခင်ဗျားဟာ ဒေါက်တာဒီဗွရဲ့ အကြပ်ကိုင်မှုကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ လုပ်နေရမှန်း သိရတော့တယ် ကျွန်တော်တို့ ဒီစခန်းက အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးကြ ဖြစ်မယ်”

ထို့နောက် စခန်းသို့လျှို့ဝှက်ပြန်လာကာ မိမိအဖွဲ့သားများအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ရသည်။ ထိုခရီးတွင် လမ်းခရီးကွင်းကျင်သော ဒီပကိုလည်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မင်းထင်ကျော်”
ဆရာဂျိုးဇက်က မေးသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရဟတ်ယာဉ်ကို ရအောင်ခေါ်ပြီး

ဘန်ကောက်ကို ပြန်ကြမို့ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် တို့တစ်တွေ ကြိုးစားထားခဲ့တာတွေအားလုံး
အလ ကားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီစခန်းကနေ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်ထွက်ပြေးကြပြီး ရတနာ
တွေ ရှာယူကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် ဒီက ဘယ်သူတွေခေါ်သွား
မလဲ”

“ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ လမ်းပြဒီပကိုပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အင်
ပေးပြီး ခေါ်သွားကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း အခုညတွင်းချင်း အစီအစဉ်လုပ်ပြီး လစ်ကြီး
အောင် တော်ကြာဒေါက်တာဒီဗွရောက်လာရင် မလွယ်ဘူး”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် စီစဉ်မှဖြစ်မယ် သူတို့သိသွား
ရင် မလွယ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ”

ထို့နောက် မိမိတို့ အဖွဲ့သားများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အင်
ပေး၍ အစီအစဉ်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

အခန်း (၁၂)

ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြံ့ရခြင်း

အမှန်တော့ ညအမှောင်ထဲမှာ ခရီးသွားရသည်မှာ လွယ်ကူ
သော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေ။ ထိုပြင် ထိုလမ်းခရီးများမှာ သူတို့
ကျွမ်းကျင်သော ခရီးများမဟုတ်ကြချေ။

သို့စေကာမူ သူတို့အဖွဲ့နှင့် ပါလာသော ဦးဗန်ကောင်း၊ စော
ထီး၊ ငမဲအောင်တို့မှာ တောတောင်သဘာဝများကို ကျွမ်းကျင်ကြ
သူများဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်ပေါ်မှ အခြေအနေကို ကြည့်
ကာ ခရီးဆက်ကြသည်။

အတန်ကြာအောင် ခရီးသွားမိ၍ စခန်းနှင့် အနည်းငယ်ဝေးသော
နေရာရောက်သောအခါ ဒီပက မေးသည်။

“ဆရာတို့က ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာကို သိပြီလား”

“အင်း ခန့်မှန်းမိပြီဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြပေးပါ အဲလမ်းပြပေးလို့ရမှာ”

ထို့ကြောင့် ခေတ္တရပ်ကာ မြေပုံကိုဖြန့်၍ မီးရောင်ကို ခပ်အုပ်အုပ် အသုံးပြုပြီး ခန့်မှန်းမိသောနေရာကို ပြပေးလိုက်သည်။ ဒီပက သူပြပေးသော နေရာကို အသေအချာမှတ်သားပြီး သွားရမည့် လမ်းများကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်နေလေသည်။

ထို့နောက်မှ ခရီးဆက်ကြသည်။ သူတို့ ဖြတ်သွားသော လမ်းမှာ စခန်း၏ ဝဲဘက်တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာလောက်တွင် ရှိသည်။ တောင်ကြားများမှာ မိုးရေတိုက်စားမှုကြောင့် ချောင်းများသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ ချောင်းကမ်းစပ်တလျှောက်၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အစီအရီရှိနေကြသည်။

သူတို့ထွက်လာပြီး မကြာမီ စခန်းဘက်မှ မီးရောင်များ အော်ဟစ်ဆူညံသံများကို ကြားလာရသည်။ သူတို့ထွက်ပြေးကြသည်ကို စခန်းမှ သိသွားကြလေပြီ။

အော်ဟစ်သံများ အဆက်မပြတ် ကြားနေရပြီး မီးရောင်အချို့က တောင်ကြားလမ်းများဘက်သို့ ဆင်းသက်လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

စခန်းမှ ထွက်ပြေးလျှင် တောင်ကြားလမ်းများသည် အကောင်းဆုံး ထွက်ပေါက်များဖြစ်သောကြောင့် တောင်ကြားလမ်းများဘက်

၌ ဦးတည်ကာ လိုက်ရှာကြလေပြီ။

သူတို့သည် တောင်ဆင်ခြေလျှောက်တစ်ခုကို ကျော်မိ၍ အခြားတောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်မှ စိတ်ချရဖွယ်ရှိသောကြောင့် ရေခမ်းများသော စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိရာ လျှို့ဝှက်စွာ သွားကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဒီပကသွားပြီး ကျန်လူများက သူ့နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ ဒီပသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့သို့ရောက်သွားလိုက်၊ သူတို့ဆီ ဖြန့်ရောက်လာလိုက်နှင့် ရန်သူများနှင့် မဆုံမိစေရန် ဂရုစိုက်၍ လမ်းပြပေးလျက်ရှိသည်။

စမ်းချောင်းအလယ်လောက်ရောက်သောအခါ...

“တို့တစ်တွေ ဒီစမ်းချောင်းကကျော်ပြီး ဟိုဘက်ကို ရောက်သွား ရင် အန္တရာယ်ကလွတ်ပြီ ခြေသံမကြား။ အသံမှထွက်အောင် ဂရုစိုက် ပြီး သွားကြရအောင်”

ဟု ထပ်မံသတိပေးကာ ဒီပက ရှေ့ဆုံးမှ လမ်းပြ၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က သူ့နောက်မှ လိုက်သည်။

အလယ်မှာ ဦးကျော်ဇေယျ၊ ဆရာဂျိုးဇက်၊ ဇင်မာဝေ၊ ခင်အေးကျော်တို့ ရှိကြပြီး နောက်ဆုံးမှ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က လိုက်လာကြသည်။

ရန်သူများကတော့ တောင်ကြားလမ်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေကြလေသည်။ ၎င်းတို့ ရောက်နေသော ချောင်း၏ နံရံများမှာ မတ်စောက်လျက်ရှိသည်။ အားလုံး ကျောက်

တုံး ကျောက်ခဲများကို မတိုက်မီစေရန် အထူးသတိထား၍ လျှောက်ကြရသည်။

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တိုက်မိ၍ ချောက်ထဲလိမ့်ကျသွားသကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ရောက်နေကြသည့် ရန်သူများက ရိပ်မိသွားကြပေမည် သတိထား၍ လျှောက်နေစဉ် အပေါ်ဘက်မှ ကျောက်တုံးငယ်တစ်ခု လိမ့်ဆင်းလာသည်။

သူတို့အပေါ်ဘက်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က ကြိုတင် ရောက်နေဟန်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့မှသွားနေသော ဒီပဏ အားလုံးကို အသံမထွက်စေရန် အချက်ပြုပြီး အပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ အပေါ်ဘက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ဒီပဏအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာမင် ထင်ကျော်တို့က ဒီပကို အကူအညီပေးရန် ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားစဉ် လမ်းတဝက်မှာတင် ရန်သူများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရတော့သည်။

ရန်သူများမှာ တောင်ကုန်းအပေါ်ဘက်မှာ စောင့်နေဟန်ရှိပြီး သူတို့ တက်သွားသောအခါ ဓားများဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဦးဗန်ကောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့မှာ အသတ်အပုဂ

ရွမ်းကျင်ကြသူများမို့ ရန်သူများကို အလွယ်တကူတိုက်ခိုက်နိုင်ကြသော်လည်း ဦးကျော်ဇေယျနှင့် ဆရာဂျိုးဇက်တို့မှာ အတိုက်အခိုက် ကျွမ်းကျင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ လေးယောက်က ဦးကျော်တို့ကို ကူတိုက်ကြရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ရန်သူနှစ်ယောက်က ဇင်မာဝနှင့် ခင်အေးကျော်တို့ကို ရန်မှရန်ပြေးသွားရာ ထိုနေရာသို့ အမြန် သွား၍ တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် အခြားရန်သူတစ်ယောက်က ဓားဖြင့် ဦးကျော်ဇေယျကို တိုက်ခိုက်ရာ ဓားဒဏ်ရာရသွားတော့သည်။

“အား”

ဦးကျော်ဇေယျ အော်သံကြောင့် ထိုနေရာသို့သွားကာ ရန်သူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်လေသည်။ အားလုံးရှင်းသွားသောအခါ ဦးကျော်ဇေယျမှာ မြေပေါ်၌လဲကျနေသဖြင့် ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ဦးကျော်ဇေယျ ဒဏ်ရာရသွားသလား”

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းရသွားတယ် ဒါပေမဲ့ရတယ် ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက အမြန်သွားကြမှဖြစ်မယ် သူတို့ လိုက်လာကြတော့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးကျော်ဇေယျကို ပွေ့ထူ၍ နေရာမှ ထွက်ပြေးကြရပြန်လေသည်။ သူတို့တွင် သေနတ်များပါသော်လည်း အခြားရန်သူများ သိမည်စိုးသဖြင့် မသုံးဝံ့ကြပေ။ လျှို့ဝှက်မှ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်အောင် အမြန်တက်ကြရသည်။ ဦးကျော်ဇေယျ၏ ဒဏ်ရာ အခြေအနေကို မသိရသော်လည်း သူသည် မောဟိုက်ပင်ပန်းလွန်း

နေသဖြင့် တွဲခေါ်ကြရသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်ရောက်လျှင် ခေတ္တနား၍ ချိုင့်တစ်ခုခု တွင်းသို့ ဆက်ကြရပြန်သည်။ ချိုင့်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရန်သူများ၏ အသံများလည်း မကြားရတော့ပေ။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဇေယျမှာ ဘယ်လို့မှ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ပွေ့ကာမြေပေါ်သို့ လှဲချပေးလိုက် သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများကရွဲစိုနေသည်။

“ဦးကျော်ဇေယျ ဦးကျော်ဇေယျ သတိထားပါ ခင်ဗျားရဲ့ အထိ ရာ အတော်များသလား”

ဟုမေးရင်း အင်္ကျီကိုဖယ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘေးတွင် ဓားဒဏ်ရာနှစ်ချက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာမှ သွေးများဒလဟော ထွက်နေသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုက မလွယ်ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြဲ၍ သွေးထွက် နေသော ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်ရာ ဦးကျော်ဇေယျမှာ ညည်းညူလျက် သတိပြန်ရလာသည်။

“အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာ ပဲ ထားခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ လွတ်အောင်ပြေးကြပါ”

“အို မဟုတ်တာပဲ သေအတူရှင်မကွာပေါ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်

တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးကြမှာပါ”

“ကျုပ်ကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ ဒီကက ဟာ ကျုပ်ရဲ့နောက်ဆုံး နေ့ပါပဲ မသေခင် ခင်ဗျားတို့ကို တောင်းပန်ရမှာတာ တောင်းပန်ပါ သိသိ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ ကျုပ်ရဲ့အဖြစ်မှန်တွေကို ခင်ဗျားတို့ တို့ ပြောပြခဲ့ပါမယ်”

“ခင်ဗျားစကားသိပ်မပြောပါနဲ့လား”

“ရပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလိုမှ ပြောပြမသွားရရင် အသေ ပြောငဲ့မှာမဟုတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ လိမ်ညာခဲ့မိ ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာကြာက ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေ နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငွေမရှိတော့ ငွေကိုရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာခဲ့တာလည်း ပြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ငွေရ လာပြီး အခုလိုလုပ်ငန်းကြီးတွေ ထူထောင်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးကျော်ဇေယျက သူဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ခဲ့သည်ဆိုတာကို တော့ မပြောပေ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း မမေးတော့ပေ။

“တကယ်တော့ အဲဒီပြစ်မှုကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာကို ဒေါက်တာ ဒီဗွတို့တတွေက အားလုံးသိနေကြတယ် ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာ ဒီဗွတို့၏ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အဆက်အသွယ်ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

“အင်...ဆက်ပြောပါဦး”

“သူတို့ဟာ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာသိုက်ကို သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ရှာ

နေကြတဲ့ လူတွေပါ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချည်းရှာလို့မရမှန်းသိတော့ ဗျားတို့ကို လိုက်ရှာကြရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာကြတာ ကျွန်တော့်ကို ကြားကနေ အကူအညီပေးဖို့ ပြောကြတယ် ဒီအကူ အညီမပေးရင် ကျွန်တော်ကျူးလွန်းခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ကောင်လုပ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ် သူတို့ အင်္ဂလန်သွားတဲ့ ကုန်စရိတ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကပဲ ပေးရပါတယ်။ ဒီကိစ္စအောင်မြင်ရင် ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးလို့လည်း ကတိပေးတယ်”

ဦးကျော်ဇေယျက စကားကို ရှည်လျားစွာ ပြောရသဖြင့် ခေပုဂိုက်နေလေသည်။ အသက်ရှူပင် မမှန်တော့ပေ။

“ကျွန်တော့်တာဝန်က ခင်ဗျားတို့ကိုအပါခေါ်ခဲ့ဖို့ တာဝန်ပဲ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီက ကတိတစ်ခုတော့ တောင်းရတယ် တကယ်တော့ ဒီခရီးစဉ်ကို ခင်ဗျားတို့လိုက်လာရင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ မထေမာဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

“ဒီလိုလူမျိုးတွေက ကတိသစ္စာဆိုတာကိုရော လေးစားမှု ရှိလို့လား တကယ်တော့ သူတို့တစ်တွေဟာလည်း လူသတ်သမားတွေပဲ အင်္ဂလန်မှာ သူတို့လူနစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြတယ် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ဖော်ကောင်လုပ်ရင် သူတို့အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောပြလိုက် ရုံပေါ့”

“ဒီအကြောင်းတွေကို အခုမှ သိရတာပါဗျာ ဒါပေမဲ့ သူတို့က

သမထူးနေမထူးသမားတွေဆိုတော့ သူတို့အတွက်ကတော့ ဘာမှ သူးမယ် မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်အတွက်ကသာ ဒီအမှုပေါ် သွားရင် သူထောင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ပျက်စီးသွားမှာပေါ့ အခုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သူတို့လက်ချက်နဲ့ သေရတော့မှာပါ”

“လူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒုက္ခပေးတဲ့ ဒီလူတွေကို ဥပဒေလက်ထဲမရောက်ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ် ဒါထက် ဒေါက်တာ ဒိဗ္ဗဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“တကယ်တော့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးပါဘူး ဒီလောကမှာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို တွေ့ဖူးတဲ့လူက အက်စစ်ထွန်းအောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော့် ဖေဖေကတော့ သူ့ကိုတွေ့ဖူးပါတယ်”

ဦးကျော်ဇေယျက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားအဖေဆီသွားတုန်းက အက်စစ်ထွန်းအောင် ခိုင်နဲ့ အတူပါလာတဲ့လူက ဒေါက်တာဒိဗ္ဗအစစ်မဟုတ်ဘူး ဟန်ပြခေါ်ထားတဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ အခုအဲဒီလူကိုလည်း သူတို့ သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ ကျွန်တော် ဒီခရီးကို လိုက်လာတာက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး ခေါ်လာတဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့ ရတနာတွေတွေ့လို့ ဒီကပြန်သွားရင် သက်ဆိုင်ရာမှာ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေကိုလည်း ဝန်ခံမယ်၊ သူတို့အပြစ်တွေကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါ အခုတော့...”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တစ်တွေမှာ မလွဲသာ၍ လှုပ်ရှား
သော်လည်း မိမိတို့ အပေါ်၌ ကောင်းခဲ့သော ဦးကျော်ဇေယျာ
တွက် များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြလေသည်။

ဦးကျော်ဇေယျာအပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး သံသယရှိနေခဲ့သည့်
ဆရာဂျိုးဇက်ပင် ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်မှန်ကို သိရသောအခါ ဦးကျော်
ဇေယျာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ ဦးကျော်ဇေယျာ စကားသံရပ်သွားပြီး မျက်လုံး
မှိတ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် အသက်ရှူသံတဖြည်းဖြည်း နေသွား
ပြီးနောက် ရပ်သွားလေတော့သည်။ ဦးကျော်ဇေယျာတစ်ယောက်
လူလောကမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၁၃)

ရန်သူ့လက်သို့ ရောက်ကြရခြင်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့်
ဦးကျော်ဇေယျာအလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြုပ်နှံသဖြိုဟ်လိုက်ကြ
လေသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့် ၁၂ နာရီ ဝန်းကျင်ပင်ရှိသေး၏။
ထိုအချိန်တွင် ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် ဇင်မာဝေ၊ ခင်အေးကျော်တို့ သုံး
ယောက်ကို မြေပုံထဲ၌ပါသော သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာသို့
အရောက်သွားနှင့်ရန် ကြိုတင်စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာမင်း
ထင်ကျော်တို့က အခြားတစ်နေရာ ပြေးကြလေသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်နှင့်အတူ ငမဲအောင်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
အကယ်၍ ရန်သူများနှင့်တွေ့လျှင် အကူအညီရနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။
၎င်းတို့အဖွဲ့မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စောထီးနှင့် ဦးဗန်
ကောင်းတို့ သုံးယောက်ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးမှာ သေနတ်နှင့် ဓားများပါကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် အတန်ကြာအောင် အခြေအခေ
စောင့်ကြည့်သော်လည်း မထူးတော့မှ ထိုနေရာမှ လွှဲခဲ့ကြ
သည်။

သူတို့အတွက် ဦးကျော်ဇေယျနှင့် လမ်းပြဒီပတို့ သေဆုံးသွား
သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း မတတ်သာတော့တဲ့ ခရီးဆင်း
ကြရသည်။

“လမ်းပြဒီပက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရန်သူနဲ့ တွေ့သွားတာ
လဲ မောင်ထင်ကျော်”

ဦးဗန်ကောင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကပ်မေးသည်။

“သူက ရှေ့ကလမ်းပြပြီး တက်သွားရတာဆိုတော့ ရန်သူနဲ့
အရင်တွေ့သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သေနတ်နှင့်အတူ သူ့အော်သံထံ
ဦးဗန်ကောင်းကြားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားလိုက်ရတယ် ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကံတရားပေါ့
သူတို့သည် ရှေ့တွင်မြင်နေရသော တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်
သို့ တက်ကြရလေသည်။ ထိုနေရာသည် သွားရိုးသွားစဉ်လမ်း မဟုတ်
သောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ကြရလေသည်။

တောင်ထိပ်၏ အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ အနည်းငယ် ပြေသည့်
ဆင်ခြေလျှောက်တစ်ခုရှိသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ အခြေအနေ စောင့်
ကြည့်သော်လည်း ဂူးခြားမှုမတွေ့ရသောကြောင့် အောက်သို့ ဆင်း
ကြလေသည်။

တောင်ခြေသို့ရောက်သောအခါ လွင်ပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး
ထိုလွင်ပြင်၏ အခြားတဖက်၌ တောအုပ်တစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်း
တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင်တော့ ရန်သူများလက်မှ
လွတ်မြောက်နိုင်စရာရှိသည်။

သို့စေကာမူ လရောင်ဆမ်းထားသည့် လွင်ပြင်လမ်းကို ကျော်
ဖြတ်ရမည့် ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ အကာ
အကွယ် မရှိသော လွင်ပြင်ထဲ၌ ဖြတ်သွားစဉ်မှာ ရန်သူက တွေ့သွား
ပြီး သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်နိုင်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက ရန်သူကို လမ်းပြပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်
သည်။ ထိုအခြေအနေကို သိမြင်သဖြင့် သုံးယောက်စလုံး သစ်ကိုင်း
သစ်ခက်များကို ကျောပေါ်၌ ဖုံး၍ ဝမ်းလျားမှောက်ကာ တရွေ့ရွေ့
တွားသွားကြရလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် တရွေ့ရွေ့သွားပြီးနောက် တော
အုပ်ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသောအခါမှ စိတ်ချလက်ချ ခပ်သုတ်
သုတ် သွားကြရလေသည်။ ထို့နောက် ရေလျှံနေသည့် ချောင်းတစ်
ခုကို ကျော်ဖြတ်ကြရပြီး နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင်ရလာသောအခါ
သူတို့သုံးယောက်မှာ ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်တို့ သွားသောနေရာသို့ ရောက်ရန် နောက်ထပ်
အချိန်အနည်းငယ်ကြာအောင် ထပ်မံသွားကြရပေဦးမည်။ ဆရာဂျိုး
ဇက်တို့က တောင်ပေါ်ဖြတ်လမ်းများမှ သွားကြသော်လည်း သူတို့

က သီးခြားလမ်းမရှိသော တောင်ခြေကို ပတ်ကာ သွားနေရသော
ကြောင့် ထိုမျှကြန့်ကြာနေကြခြင်းဖြစ်၏။

နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင်ရလာသောအခါ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ
ပျံသန်းနေသော ရဟတ်ယာဉ်စက်သံကို ကြားနေရသည်။ ရဟတ်
ယာဉ်သည် သူတို့အဖွဲ့ကို လိုက်လံရှာဖွေနေဟန်ရှိပြီး နီးလာလို့ထင်
ဝေးသွားလိုက်နှင့် အသံများကို ကြားနေရသည်။ အလင်းရောင်
လာသော အချိန်၌ သစ်ပင်သစ်ရိပ်မရှိသော လွင်ပြင်များမှ ဖြတ်သွား
ရန် မသင့်လျော်သောကြောင့် သစ်ပင်အောက်များမှ ပုန်းလှိမ်း ကွယ်
လှိမ်း သွားကြရသည်။

သစ်ပင်ရိပ်များအောက်ရှိ စမ်းချောင်းသို့ရောက်သောအခါ
ခေတ္တနားကြပြီး မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်ဆေးကြောခြင်းများပြုလုပ်
ကြလေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးသည်ကတစ်ကြောင်း ပင်ပန်းလွန်း
သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ရိပ် တစ်
ခု၌ ဝင်ရောက်ကာ ပါလာသော အစားအစာအချို့ကို ဝေမျှစားသောက်
ပြီး ခေတ္တအနားယူကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ သစ်ပင်အောက်၌ မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားစဉ် နားထဲမှာ ရဟတ်ယာဉ်စက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
လန့်နိုးလာသည်။

“ဘာသံလဲ”

“သူတို့လိုက်လာကြပြီ”

ဦးဗန်ကောင်းက ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။ ရဟတ်ယာဉ်
သည် လေထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပျံဝဲကာ အပေါ်မြင့်လိုက်
အောက်သို့ နိမ့်လာလိုက်နှင့် ရှိနေလေသည်။ ရန်သူများက
သူတို့အဖွဲ့အား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေကြလေပြီ။ ခဏကြာတော့
နောက်ကြောင်း သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“တို့ အခုနေ တောင်ကုန်းကို ဖြတ်ကြရင် ကောင်းမယ်မောင်
ထင်ကျော် ရဟတ်ယာဉ်နောက်တစ်ခေါက်ပြန်မလာခင် ဒီတောင်
ကုန်းကို ဖြတ်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက အကြံပေးသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လက်မှနှာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၈)
နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ သူတို့သွားမည့် ဆင်တောင်ကုန်းနှင့် ရွံ့ရွံ့
များ ရှိသောနေရာသို့ ခန့်မှန်းသုံးမိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးသွားသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် လုံခြုံစိတ်ချစွာ ပုန်းကွယ်နိုင်ရုံမက
ရှေ့မှသွားနှင့်ကြသော ဆရာကျိုးဇက်တို့နှင့်လည်း ပြန်လည်အဆက်
အသွယ် ရပေမည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် လွင်ပြင်ဖြစ်နေသော
တောင်ကုန်းနှင့် တောင်ကြားများကို အရဲစွန့်ကာ ဖြတ်ကြလေသည်။

တောင်ကြားလမ်း လွင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ ရှေးယခင်က
လယ်ယာမြေအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြဟန်ရှိပြီး ယခုအခါမှာတော့
မြက်ရိုင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသည်။

အချို့နေရာများ၌ မြက်ရိုင်းများမှာ ခါးလယ်လောက်အထိ ရှိနေသောကြောင့် ခရီးသွားရတာ မတွင်ကျယ်သလို မြက်ရိုင်းများ ပြတ်ရှာသည့် ဒဏ်ကိုလည်း ခံကြရသည်။ မြက်ရွက်များမှာ စားသွား ကဲ့သို့ ထက်နေလေရာ ထိလိုက်သည်နှင့် ဟတ်ခနဲ ကွဲထွက်ကုန်၏။ ထိုနေရာမှ လွန်မြောက်၍ တောစပ်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာ ဂျိုးဇက်တို့နှင့် ပြန်တွေ့ရလေသည်။ ဆရာဂျိုးဇက်တို့သည် တော အုပ်တစ်ခုထဲမှာ စခန်းချနေကြကာ သူတို့အလားကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့တစ်တွေမှာ ယူဆောင်လာသော အစားအသောက်များနှင့် သောက်ရေများကို စားသောက်ကာ ဝမ်းဖြည့်ကြရသည်။

“ညက ကျွန်မတို့ဖြင့် တစ်ခါတည်းသေကြပြီလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်”

ဇင်မာဝေက ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အမှောင်ထဲမှာ နွဲ့အိုင်က တက်လာတဲ့ ခြင်တွေရဲ့ဒဏ်ကို အတော်ကလေးခံရတယ်”

ထိုအခါ ခင်အေးကျော်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ် ခြင်တွေဆိုတာ ဖွဲတွေနဲ့ ပက်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ သပ်ချလိုတောင် မနိုင်ဘူး”

“ငါ ညီမလေးတို့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းပါ

ဘူး”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းသော လယ်သမားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူတို့သည် စားသောက်ရင်းနှင့်ပင် သူတို့အတွက် ခရီးဆက်ရန် အခွင့်အရေးပိုရနေ၏။

“တစ်ခါတည်း မီးတောင်ပျက်ကျသွားရင် ဒီထက်ပိုကောင်းမယ်”

ဟု ငမဲအောင်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးတွင် တစ်မိုင်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော နွဲ့အိုင်တစ်အိုင်ရှိနေသည်။

လေးပုံတစ်ပုံခန့်တွင် သစ်ပင်များပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေသော် လည်း အခြားနေရာများမှာတော့ မည်သို့မည်ပုံရှိမည်ကို မသိရသေးပေ။

ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ဖြတ်သွားစဉ်က အပေါ်က ငုံ့ကြည့်စဉ်က မြက်ရိုင်းများဖုံးလွှမ်းနေသည်လောက်သာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနွဲ့အိုင်ထဲတွင် အခြားမည်သည့်အန္တရယ်များရှိမည် မသိရသောကြောင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်ပူမိသည်။ မိမိတို့ ယောက်ျား များချည်းဆိုပါက အရေးမကြီးလှသော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါနေသောကြောင့် အတော်ကို စဉ်းစားနေရသည်။

ပထမတော့ ဇင်မာဝေနှင့် ခင်အေးကျော်တို့ နှစ်ယောက်ကို

လုံခြုံစိတ်ချရသော ဂုတစ်ဂုထဲ၌ ဝှက်ထားခဲ့မည်ဟု တွေးမိသေးသည်။ သို့သော် ထိုအကြံကို ကာယကံရှင်နှစ်ဦးက လက်မခံသလို အခြားသူများကလည်း သဘောမတူကြပေ။

“သူတို့ကို ထားခဲ့ရင် တခြားအန္တရာယ်တွေနဲ့တွေ့နိုင်သလို ဒေါက်တာဒိဗ္ဗရဲ့ လူတွေရှာတွေ့သွားရင် ပိုပြီးအန္တရာယ်ဖြစ်ကြမှာပေါ့ ဒီတော့ သေအတူရှင်မကွာ တို့နဲ့ပဲအတူ ခေါ်သွားတာ စိတ်ချရတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နွံအိုင်သို့ ဖြတ်ကြရန်ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဦးစွာ နွံအိုင်ထဲ၌ တောစီးဖိနပ်များ စီးလျက်ဖြတ်သန်းကြရန် မလွယ်သောကြောင့် ဘိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များကို ချွတ်ပစ်ရသည်။ နောက်ဘောင်းဘီရှည်များကို ရွံလွတ်စေရန် ဒူးဆစ်လောက်ရောက်အောင် လိပ်တင်ကြသည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ရိပ်များရှိသော နေရာဘက်မှ ရွေးကာ စတင်လျှောက်ကြလေသည်။ ပထမတော့ ခက်ခဲခြင်းမရှိလှပေ။ ရွပ်ထွေးလျက်ရှိသော သစ်မြစ်များပေါ်မှ လျှောက်ရသဖြင့် ခြေချော်မကျစေရန် သတိထားရုံကလွဲပြီး သိပ်တော့မခက်လှပေ။ သစ်ပင်များပါးလာသောအခါ မြေမာမှ မြေပျော့သို့ ရောက်လာကြသည်။

ရွံ့မြေများက ခြေမျက်စေ့လောက်အထိ နစ်မြုပ်လာသည်။ စောထီးနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရှေ့မှသွား၍ ဆရာဂျိုးဇက်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က အလယ်မှလိုက်သည်။ ဦးဗန်ကောင်

နှင့် ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာကြလေသည်။

အလယ်လောက်ရောက်သောအခါ မြေသားက ပျော့သည်ထက် ပျော့လာပြီး ရွံ့နွံများပိုထူလာသည်။ ရေအနည်းငယ်ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်သော် မျှော့မည်းကြီးများ လိုက်လာပြီး ခြေထောက်များကို လာရောက်တွယ်ကပ်၍ သွေးစုပ်ကြလေသည်။

မျှော့မည်းကြီးများမှာ တစ်ထွာတစ်မိုက်ခန့်ရှည်လျားပြီး တစ်လက်မခန့် အပြားရှိသည်။ အချို့မျှော့ကြီးများမှာ ခြေသလုံးကို တစ်ပတ်ပတ်မိအောင် ရှည်လျားလေ၏။

ယောက်ျားများထက် အတွေ့အကြုံမရှိသော မိန်းမသားများမှာ မျှော့မည်းကြီးများအတွယ်ခံရသော ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကြရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းစားရာတွင် အသုံးပြုသည့် ထုံးနှင့် ဆေးရွက်ကြီးများကို အဝတ်စတစ်ခုနှင့်ထုပ်ကာ ရေဆွတ်၍ မျှော့ကြီးများကို ထိကပ်လိုက်ရာ ဖပ်ခနဲ ဖပ်ခနဲ ကွာကျသွားလေသည်။

လက်ဖြင့်ဆွဲခွာလျှင် ချောနေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ ခွာမရနိုင်သော မျှော့မည်းကြီးများမှာ ထုံးနှင့်ထိသောအခါ အလွယ်တကူ ကွာကျသွားကြလေသည်။

“ဦးဗန်ကောင်းရဲ့ ဆေးနည်းက အတော်ဟန်ကျပါလား”
“မျှော့ဆိုတာ ထုံးနဲ့ဆားပဲကြောက်တယ် ကျန်တာဘာနဲ့မှ

လုပ်လို့ မရဘူး”

နွဲ့ဗွက်များထဲတွင် အောက်မှ မျှော့များကို ရှင်းရသလို အပေါ်မှ ပျံ့လှဲလိုက်လာသည့် မှတ်နှင့်ခြင်များကိုလည်း ပုတ်ထုတ်ဖယ်ရှားကြရသေးသည်။

အားလုံးမှာ နွဲ့နွဲ့များနှင့် ပေကျံလျက်ရှိနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်မှလိုက်လာသော ရဟတ်ယာဉ်သံကြားရလေသည်။ သို့ကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ သဘောထားကာ နွဲ့အိုင်ထဲ၌ ဝပ်နေကြရသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် တောင်ကြားအနောက်ဘက်ဆီမှ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် ပျံတက်နေသည်။ ရဟတ်ယာဉ်စက်သံ၊ တောင်ပံခတ်သံတို့ကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ နောက်တော့ မြေပြင်မှ လေထဲသို့ ပျံတက်လာပြီး လှည့်ပတ်ပျံသန်းသွားလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်အတော်ဝေးသွားမှ နေရာမှထင်ကြသည်။ ကိုယ့်ပေါ်မှ တွယ်ကပ်နေသော မျှော့မည်းများကို ဖယ်ရှား၍ ခရီးဆောင်ကြပြန်သည်။

ခရီးဆက်၍မှ မကြာမီရဟတ်ယာဉ်စက်သံကို ကြားရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြောင်ဘက်အတော်ဝေးဝေးနေရာလောက်ဆီမှ ဖြစ်ပြီး မြေပြင်သို့ ဆင်းသံ၊ ပျံတက်သွားသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ပထမတော့ ရဟတ်ယာဉ်တက်သံ ဆင်းသံများကိုသာ ကြား

နေရပြီ။ မိမိတို့ရှိရာသို့ ရောက်မလာသောကြောင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ထိုရဟတ်ယာဉ်သည် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် သူတို့သွားမည့်လမ်းများ၌ လူများကို နေရာချနေခြင်း ဝင်ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗသည် သူတို့တစ်တွေ ဆင်တောင်ကုန်းရှိရာသို့ မလွဲမသွေရောက်လာမည်ကို သိနှင့်သောကြောင့် တောင်ပတ်လည်၌ အစောင့်များချနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကိုင်း ဆက်သွားကြရအောင် တို့တစ်တွေ ဒီနွဲ့အိုင်ထဲက အမြန်ဆုံး လွတ်နိုင်မှဖြစ်မယ် မဟုတ်ရင် မျှော့တွေသွေးစုပ်ခံရတာနဲ့ တစ် ကိုယ်လုံး သွေးရှိတော့မယ် မထင်ဘူး”

“ရဟတ်ယာဉ်ရဲ့ အသံကြားရတော့ အရှေ့အနောက်နဲ့ မြောက်ဘက်တွေက ကြားရတော့ မဟုတ်ကာမှလွဲရော သူတို့လူတွေကို လာချနေတာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို ချပြီးရင် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လိုက်ရှာမှာသေချာတယ် သူလိုက်မရှာခင် ပုန်းခိုစရာ တစ်နေရာကို အမြန်ရောက်ကြမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နွဲ့အိုင်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကြလေသည်။ ယောက်ျားသားများချည်းဆိုလျှင် မထောင်းသာကြသော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါနေသောကြောင့် စိတ်ရှိသလောက် ခရီးမတွင်ကြပေ။

နွဲ့အိုင်မှ လွတ်ခါနီးအချိန်လောက်တွင် နောက်ဘက်တောစပ်

ဆီမှ သေနတ်သံအချို့ပေါ်လာသည်။ နောက်တွင် ပတ်ပတ်လည်
နေရာများဆီမှ သေနတ်သံအချို့ကြားလာရသည်။

ထိုသေနတ်သံများကြောင့် ကြီးစား၍ လျှောက်ပါသော်လည်း
ဒူးအထိ နစ်မြုပ်နေသည့် နွဲ့များက ဆွဲထားသောကြောင့် ခရီးမတွေ့
လှပဲ ရှိနေသည်။

သူတို့ရှေ့ဘက်တွင် တောတန်းတစ်ခုရှိသဖြင့် ထိုနေရာ
ရောက်အောင်အားသွန်ခွန်စိုက်သွားနေကြစဉ် ဆင်တောင်ကုန်းဘက်
မှ သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ထို့ပြင် အော်ဟစ်သံများကိုပါ ကြားလာရသည်။ ဤသို့ဖြင့်
နွဲ့အိုင်မှ လွတ်မြောက်သွားကြပြီး တောအုပ်ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြ
သည်။

တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ အတန်အသင့် လုံခြုံ
မှုရှိသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အကာအကွယ်ရှိသော သစ်မင်အောက်
၌ ခေတ္တနားကြပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေသည့် မျှော့များကို
ဖြုတ်ပစ်ကြရသည်။

အားလုံးမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်
ဦး စကားပင်မပြောနိုင်ကြချေ။ သူတို့တောထဲသို့ ရောက်သွားပြီး
မကြာမီ ရန်သူများက ရေအိုင်ကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်လာ
ကြသည်။ သူတို့သည် နွဲ့အိုင်မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထင်ကျန်နေခဲ့သေး
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့၏ ခြေရာများကို တွေ့သွားကြဟန်ရှိ

သည်။

၎င်းတို့က သေနတ်ဖောက်၍ အချက်ပေးပြီး ခဏကြာသော
အခါ ရဟတ်ယာဉ်က ပျံတက်လာသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာတစ်ဝိုက်သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရှာ
နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့ရှိရာအပေါ် တည့်တည့်နေရာသို့ ရောက်
လာပြီးနောက် အပေါက်ဝမှ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်ပေါ်လာသည်။
သူက အဝတ်ဖြူတစ်စုံနှင့် ဝေ့ယမ်းပြသနေသည်။ သဘောကတော့
ပုန်းနေသော နေရာကို တွေ့သွားသောကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး
အဖမ်းခံရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ငြိမ်နေသော
အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ စက်သေနတ်များဖြင့် ပတ်ခတ်ရာ
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ကျိုးပြတ်ကျလာသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ယောက်ျားသားချည်းမဟုတ်
ပဲ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါသဖြင့် ၎င်းတို့အတွက် ဝဲညှာကာ
အလျော့ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

★ ★ ★

ကျဘူး ခင်ဗျားတို့ ဒီစခန်းမှာ နားနေပြီးရင် အခုတစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာ ရတနာတွေကို တွေ့အောင်ရှာပေးရမယ်လို့ မှာလိုက် ဘယ်”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ရတနာတွေကို ဘယ်လိုတွေ့အောင် ရှာရ မလဲ အခုဒီရောက်ပြီး နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာအောင် လိုက်ရှာနေတာ တောင် သဲလွန်စပဲရသေးတာ ခင်ဗျားတို့အသိပဲ”

“အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်က ကောက်ကျစ်စွာပြုံးလိုက်လေ သည်။

“ဘေရွတ်လေဆိပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ သားရေအိတ်ကိုရအောင် ယူနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ အညွှန်းတွေဟာ အတုဆိုတာ ဒေါက်တာဒီဗွသိသွားပြီ။ အဲဒီတော့ လမ်းညွှန်အညွှန်းအစစ်တွေက ခင်ဗျားတို့ဆီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သူသိတယ် အဲဒီအညွှန်း တွေကို အသုံးပြုပြီး အမြန်ရှာပါလို့ မှာလိုက်တယ်”

“တကယ်လို့ မရှာပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ကောဗျာ”

“ဒီလောက် ခေါင်တဲ့တောတောင်ထဲမှာ အားလုံးသေသွားရင် လည်း ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး နောက်ဆုံးခင်ဗျားတို့နဲ့ ပါလာ တဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကတော့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက် သလို ဖြစ်မှာပဲ”

ဆရာဂျိုးဇက်ထံမှ ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်သံပေါ်လာသည်။

“တကယ်လို့ ရတနာတွေရှာတွေ့ရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လုံခြုံမှုက

အခန်း (၁၄)

အညွှန်းသဲလွန်စ အမှန်ကို တွေ့ကြရပြီ

ရဟတ်ယာဉ်သည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ တစ်ဦး အား နှစ်ခေါက်သယ်ယူရလေသည်။ သူတို့ကို ယခင်စခန်းချသော နေရာသို့ မခေါ်ဘဲ အခြားတောင်ကုန်းတစ်ခုကို ခေါ်သွားခြင်းဖြစ် သည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ ထိုတောင်ကုန်းသည် မြေပုံအညွှန်း ဌိပါသော ‘အရှင်မြတ်တောင်ကုန်း’ပင် ဖြစ်သည်။

အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်ကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အဖွဲ့ကို ပြန်လည်ဖမ်းမိသောကြောင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေဟန် နှိ လေသည်။

“ဒေါက်တာဒီဗွက ခင်ဗျားတို့ အခုလိုလုပ်တာကို သိပ်ပြီး သဘော

ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုံခြုံမှုကို ဒေါက်တာ ဒီဗွက သူကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ရဟတ် ယာဉ်နဲ့ ဘန်ကောက်အထိ ပြန်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ် ကျုပ်အနေ နဲ့ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောခွင့်ရှိပါတယ် ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်လက် သန့်စင်ချင်ရင် စမ်းချောင်းထဲမှာ သန့်စင်နိုင်တယ် ဒါပေမဲ့ ထွက်ပြေး ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးပါနဲ့ ဒီပတ်လည်မှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့် တွေအားလုံး ချထားပြီးသားဖို့ ခင်ဗျားတို့ထွက်ပြေးတာနဲ့ ပစ်သတ် ကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်က ပြန်ထွက်သွား လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း လောလောဆယ် တခြား ဈေးရာ မရှိကြသောကြောင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စမ်းချောင်းရှိရာသို့ ဆင်းကာ ရေချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြလေသည်။

ရွံ့နှံ့တွေအလူးလူးဖြစ်နေသောကိုယ်မှာ ရေချိုးလိုက်တော့မှ သန့်စင်သွားပြီး အနည်းငယ် လန်းဆန်းလာလေတော့သည်။ ရေချိုး ပြီး၍ အဝတ်အစားများကို နေရောင်ခြည်ရသော ကမ်းစပ်၌ လှမ်း ထားရင်း ခင်အေးကျော်က ပြောသည်။

“စောစောက အက်စစ်ဆိုတဲ့လူ ယိုးဒယားဘာသာစကား နဲ့ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်မသတိပြုမိလိုက်သည်။ သူက ဒါဟာ စမ်းချောင်းကို စတုတ္ထ သဲလွန်စမှာပါတဲ့ အချက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား

သူတို့ ပြောပုံအရ စမ်းချောင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ တောင်ကုန်းက ဆင်တောင်ကုန်းလို့ ပြောသံကြားရတယ်”

“ဟင်”

ခင်အေးကျော်၏ ထောက်ပြချက်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြ လေသည်။ ခင်အေးကျော်သည် ယိုးဒယား၌ အနေကြာခဲ့သဖြင့် ယိုး ဒယားဘာသာစကားနှင့် စာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသူဖြစ်၏။

“အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဒုတိယသဲလွန်စထဲက ဆင်ကြီးအား အလင်း ရောင်ထဲတွင် လွှမ်းထားသောအခါ ဘီးကြီးရဲ့သခင်နဲ့ နေကိုကြည့် လိုက်ပါဆိုတဲ့ အညွှန်းပါတယ်မဟုတ်လား ဆင်တောင်ကုန်းပေါ် မှာထိုင်ပြီး နေရှိရာကိုကြည့်ရင် အဖြေရနိုင်တယ်။ ဆင်ဟောင်ကုန်း က မနက်ပိုင်းပဲ နေရောင်ရတဲ့နေရာပဲ”

“မင်း ပြောမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ် ဒီအတိုင်းဆိုရင် အရင် ကတိုရှာတဲ့ နေရာတွေက အမှားတွေပဲ တို့အရုဏ်ကန်နေတဲ့ တောင် ကုန်းရဲ့ အမည်က ဘာလဲလို့ သိရင် အဖြေရနိုင်တယ်”

ဟုပြောကာ မလှမ်းမကမ်း၌ရှိသော အစောင့်ကို လှမ်းမေးကြည့် သောအခါ ထိုသူက မပြောချင်ပြောချင်နှင့်...

“အရှင်မြတ်တောင်ကုန်း”

ဟု ခပ်တိုတိုအဖြေပေးသည်။ ထိုအခါ ဆရာဂျိုးဇက်က....

“အဲဒီတိုင်းမှန်ရင်တော့ တို့တစ်တွေဟာ ရတနာတွေရှိတဲ့စရိယာ ထဲကိုရောက်နေကြပြီလို့ ဆိုရမယ် တွေ့အောင်ရှာဖို့ပဲ ကျန်တော့

တယ်”

ဟုပြောသည်။

“အမှန်ပေါ့ ဒီစမ်းချောင်းက သဲလွန်စထဲမှာပါတဲ့ စမ်းချောင်းမှန် ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ စတင်ရှာဖွေတဲ့အခါ တောင်ကြားအတိုင်း မြစ်ကို ဘယ်ဘက်မှာထား တောင်ကုန်းကိုညာဘက်မှာထားပြီး ရှာကြရမယ်”

“စမ်းချောင်း (ရေတွင်း) မည်သည့်အခါမှ ရေမခန်းသောနေရာတွင် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဖင်းဘုရင်အနေနဲ့ ဒီတောင်ကို တို့နဲ့ လက်ဝဲ (ဘယ်ဘက်)ဘက်မှာ ထားစေချင်တဲ့ သဘောပဲ ရေတိုရံဖန်ရံခါ ကိုးကွယ်မှုပါဒမှာ ထာဝရအစဉ်တည်ခြင်း သင်္ကေတအဖြစ် သုံးကြတယ်။ ရဟန်းသူတော်မြတ်တွေက ဒါကြောင့် ရေတွင်း လို့ခေါ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာဟာ အညွှန်းထဲမှာပါတဲ့ ရေမခန်းရာ အရပ်ဆိုတာ မှန်နေပြီ”

ဆရာဂျိုးဇက်က အားတက်သရော ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် နွဲ့အိုင်ဟာ ရှေးကကြွယ်ဝတဲ့ နေရာဒေသဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ယူဆချက်တွေမှန်ပြီပေါ့”

“ဒါဟာ မှန်လောက်ပါတယ် အမြဲစီးကျနေတဲ့ နေရာတွေကို ဆည်ထားရင် အဲဒီနေရာဟာ နုံးမြေတွေ ဖြစ်သွားလေ့ရှိတာပဲ ပိုပြီး သေချာအောင် ရွာသားတွေကို မေးကြည့်ကြတာပေါ့”

အတန်ကြာသောအခါ ရဟတ်ယာဉ် ပြန်ရောက်လာသည်။

တဲထိုးရန် ပစ္စည်းများနှင့် အစားအသောက် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ပါလာသည်။ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်က အစားအသောက် အဝတ်အစားနှင့် ဆေးဝါးများလာပေးသည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ မူလစခန်း၌ ကျန်ခဲ့သော ဦးကျော်ဇေယျ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများဖြစ်မှန်း သိကြရသောအခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင် ရောက်လာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က....

“ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီနားတစ်ဝိုက်က ရွာတစ်ရွာကို လိုက်ပို့ပေးပါ သိချင်တာတွေ မေးစရာရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်ရင် အဲဒီရွာက လူတွေကို ဒီခေါ်ပေးမယ် သူတို့က ကျုပ်တို့ကို လူဆိုးတွေလို့ ထင်နေတော့ ခင်ဗျားတို့သွားရင် အန္တရာယ်မကင်းဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ခေါ်ပေးပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ရောက်လာရင် သိချင်တာကိုပဲမေးရမယ် တခြားဘာအကြောင်းမှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရဟတ်ယာဉ်ပျံတက်သွားသံကြားရပြီး နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာသည်။

သူတို့နှင့်အတူ အသက်ကြီးကြီး ရွာသားသုံးယောက်ပါလာ

သည်။ ထိုရွာသားများကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံ
သဖြင့် သိလိုသမျှ ယိုးဒယားဘာသာစကားဖြင့် မေးမြန်းရသည်။

“ဒိန္နံအိုင်ကြီးက ရှေးက စိုက်ပျိုးလို့ရတဲ့ လယ်မြေဆိုတာ မှန်
ပါသလား ဘကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ဘာကြောင့် ပျက်စီးသွားရတယ်ဆိုတာ ဘကြီးသိသမျှ
ပြောပြပေးပါ”

ရွာသားများက ထိုအကြောင်းကို သိပ်ပြောချင်ဟန်မတူသော်
လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထပ်မေးတော့မှ မပြောချင်ပြော
ချင်နှင့် ပြောပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တချိန်တုန်းက ဒီတောင်ကြားက စိုက်ပျိုးလို့
အလွန်ဖြစ်ထွန်းတဲ့ နေရာကောင်းပဲ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းရောက်လာ
တော့ ကျိန်စာသင့်တယ်ဆိုလား အဲဒီမြေပေါ်မှာ လုပ်တဲ့လူမှန်သမျှ
အားလုံးသေကြရတယ်”

“ဘယ်လို သေတာလဲ ဘကြီး”

“အသေဆိုးနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေတာပဲ ဘယ်သူသတ်လို့
သေတာလဲတော့ မသိရပါဘူး နောက်တော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့တော့
ဘူး မယုံကြည်လို့ လာလုပ်ရင်လည်း ချက်ချင်းသေတာပါပဲ ဒါနဲ့
နောက်တော့ ရေစီးတဲ့ချောင်းအားလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကြတာနဲ့
ကော့ပြီး အခုလို ဒိန္နံအိုင်ကြီးဖြစ်သွားရတာပဲ”

ဟုပြောပြသည်။ နောက်ထပ်တော့ ထွေထွေထူးထူးဘာမှ
ဆက်မေး၍ မရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုအဖြေသည်ပင် သူတို့
လိုချင်သော အဖြေမှန်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဖြေမှန်အချို့ရပြီးဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်အဖြေထုတ်
ရန် ဂဏန်းသုံးလုံးသာ ကျန်တော့သည်။ ပဉ္စမမြောက် အညွှန်းသံလွန်
စတွင် ၉၃၅ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားသောအခါ...

“ဒါကတော့ ရေမြောင်းထဲမှာ သွားတဲ့အခါ ခြေလှမ်းပေါင်း
၉၃၅ လှမ်း လျှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့အဓိပ္ပာယ် စုစုပေါင်း ဝူငါးဝူရှိတဲ့အနက် စတုတ္ထ
မြောက်ဝူနဲ့ ပဉ္စမမြောက်ဝူထဲမှာ ရှာရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလွဲပြီး
အခြားမရှိတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် တို့တစ်တွေ ရတနာတွေကို တွေ့တော့မယ်ထင်
တယ်”

“ရတနာတွေရပြီးရင် ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဆိုတဲ့လူက ကျွန်မတို့ အား
လုံးကို သတ်ပစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူကြပါနဲ့ ဝူထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
အများကြီးရှိပါသေးတယ် ဝူထဲရောက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ထမ်းရွေး
ကြတာပေါ့”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြစဉ် ညနေပိုင်း အမှောင်

ရိပ်သမ်းနေသော အချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ပျံလာသံကို ကြားရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်က စခန်းအပေါ်၌ ဝဲပျံနေစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရန် ပြင်လိုက်ရာ အပေါက်ဝမှာစောင့်နေသော အစောင့်က သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားလေသည်။

“ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗပါလာတယ် သူ့ကိုဘယ်သူမှ မြင်ခွင့်မရှိဘူး ထွက်ကြည့်တဲ့လူကို ပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရပေ။ သူတို့နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်ကွာသောနေရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီဟူသော အသိက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်စေသည်။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလျှို့ဝှက်နေသလဲ၊ ထိုညအဖို့ကတော့ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ တဲတစ်လုံးထဲမှာ တစ်စုတဝေးတည်း အိပ်ကြရသည်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ကြုံတွေ့ရတော့မည့် အန္တရာယ်ဆိုးများကြောင့် မည်သူမျှ ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ကြပေ။

နံနက်လင်းစတွင် နံနက်စာအတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ လာသို့ပေးပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင် ရောက်လာသည်။

“ဒီကနေ့ ခင်ဗျားတို့ ရတနာတွေ ရှာပေးမယ်ဆိုလို့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဝမ်းသာနေတယ် လုပ်ငန်းစတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ချည်း ထွက်ကြရမယ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီစခန်းမှာထားခဲ့မယ်”

“ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထားခဲ့နိုင်ဘူး သူတို့ကို ခေါ်သွားခွင့်မပြုရင် ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့က မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာလား”

“ဒါကတော့ မင်းတို့သဘောပဲ”

“မင်းတို့ကို ယခုချက်ချင်း သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခါးထောက်ကာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မလှမ်းမကမ်းရှိ တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ အက်စ်ဟူသော ခေါ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်နှင့် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်မှာ ပျာပျာသလဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက ခင်ဗျားတို့ အမျိုးသမီးတွေကို ခေါ်သွားချင်ရင် ခေါ်သွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ် ဒီအတွက် နောက်တော့မှ နောင်တ မရကြနဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှပြန်မပြောပေ။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ ရတနာရှာဖွေခြင်း အလုပ်ကို စတင်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အရှင်မြတ်တောင်ကုန်း တစ်လျှောက်ရှိ ရေကန်မြောင်းရှိရာသို့ သွားကြသည်။

ထိုနေရာတစ်လျှောက်တွင် ခြွေလှမ်းပေါင်း ၉၃၅ လှမ်း

လှမ်းကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်နေရာမှ စတင်လှမ်းရမည်
တော့ မသိကြပေ။

“ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး ငါတို့တစ်တွေ တစ်နေရာခံခွင့်
တော့ ခြေလှမ်း ၉၃၅ လှမ်းပြည့်အောင် ရေတွက်ပြီးလှမ်းကြမယ်
တို့ ခြောက်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းဟာ
ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ တူမှာတော့ သေချာတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ခြား၍
ရပ်လိုက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆရာဂျိုးဇက်ကနေ၍ နောက်ဆုံးမှ
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နေသည်။ သူတို့၏ နေရာယူထားပုံမှာ
အဝိုင်းကိုပတ်၍ ပြေးကြမည့် အပြေးသမားများပုံမျိုး ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့်အနေအထားရှိကြသည်။

အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်နှင့် အစောင့်များကတော့ နောက်ဘက်
မလှမ်းမကမ်းနေရာလောက်မှာနေ၍ သေနတ်များကိုကိုင်၍ အခြေ
အနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အနေ
နှင့် ဘာလုပ်နေသည်ကို သဘောပေါက်ကြဟန် မတူပေ။

သူတို့အခြေအနေကို တစ်နေရာမှ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကိုယ်တိုင်
စောင့်ကြည့်ချင်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့
ကတော့ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ဂရုစိုက်
၍ လုပ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရပ်နေသောနေရာ၏ နံဘေးဘက်ရှိ
မြောင်း၏နံရံများကို သေချာစွာလေ့လာမှတ်သားထားကြသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်ရပ်နေသော နေရာနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
ရပ်နေသည့် နေရာကြားတွင် မြောင်း၏လက်ဝဲဘက်နံရံအတွင်း၌
တွင်းခွိုင်တစ်ခုအား မီးခိုးလိုက်ခေါင်းသဖွယ် အက်ကွဲကြောင်း တစ်
ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာသည် အပေါ်သို့တက်ရန် တစ်ခုတည်းသော လမ်း
ပေါက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စောထီးက အပေါ်
သို့ အရင်တက်ပြီး အခြားသူများကိုလည်း လက်ဆင့်ကမ်းဆွဲတင်
ကြသည်။

ဆယ်ပေခန့်အပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ အတော်ပင် ကျယ်
ဝန်းသော ကျောက်ထစ်အစွန်းကြီးတစ်ခုသည် ဝူ၏အတွင်းပိုင်းသို့
တောက်လျှောက်ဝင်သွားပုံကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ဝူပေါက်ဝ၌
အညွန့်ထဲမှာပါသည့်အတိုင်း မုံကြမ်းထုထားသော ရုပ်တုတစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ငါတို့ရှာနေတဲ့ ကွဲဝူပဲ”
ဆရာဂျိုးဇက်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ကွဲဝူကို တွေ့
ရသောအခါ သူတို့တစ်တွေလည်း အညွန့်အတိုင်း သဲလွန်စအမှန်သို့
ရောက်ကြပြီဟု သိလိုက်ကြသည်။

မြောင်းကမ်းပါးတလျှောက်နေရာ၌ နေရောင်ခြည်တစ်ခု
နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ...

အမှောင်တွင်း ကွဲထိုင်နေသော နေရာအတွင်း ရဲရင့်စွာ ဟူသော

အညွန့်ပါသည့်အတိုင်း ဝုအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဝုသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားပြီး ရုတ်တရက်အတွင်းဘက်သို့ လည်သွားပြန်သည်။ ထိုနေရာမှာ အထူးသို့ တက်ရသည်မှာ မတ်စောက်ပြီး မလွယ်ကူလှပေ။

အန္တရာယ်များလှသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကူအညီပေးကာ လက်ဆင့်ကမ်း၍ ဆွဲတက်ကြရသည်။ ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အလင်းရောင်ကို ရှေ့တွင်တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ဆင်သွားသောအခါ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြန်ကျနေသော တောင်ကုန်းဆင့်ခြေလျှော အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

မြောင်းကမ်းသည် သူတို့၏ ညာဘက်၌ရှိ၍ နံရံနှစ်ခုမှာ အထိမှထိလှမတတ် အုပ်မိုးထားလေသည်။

သူတို့အပြင်ရောက်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်နှင့် သူလူများ ဆင်ခြေလျှော ဝုပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်က နောက်ဘက်မှ သူလူတစ်ယောက်အား လှည့်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို ကျွဲဝုထဲအထိ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ဝင်လာလို့ရပြီလို့ သွားပြောလိုက်တော့”

လက်နက်ကိုင်ထားသော အစောင့်တစ်ယောက်က နောက်

ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၅)

မရဏနိဒါန်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ရောက်နေသော နေရာမှ အရှေ့ဘက် အပေါ်နေရာလောက်တွင်ဘေးမှ ထွက်လာသော စမ်းချောင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

စမ်းချောင်းသည် တောင်ကုန်း၏ နံရံဘေးအောက်သို့ စီးဝင်သွားကာ သူတို့ဝင်လာသောဝုနှင့်တူသည့် အခြားဝုပေါက်ဝ တစ်ခုထဲသို့ စီးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဆင်ခြေလျှော မြေပြင်သည် ဝုငယ်များ အပေါက်များစွာတို့ ရှိလေသည်။ ထိုဝုပေါက်များစွာတို့အနက် ဝုပေါက်လေးပေါက်မှာ အခြားဝုများထက် ပိုမိုကျယ်ဝန်းနေပြီး အကြီးဆုံးဝုမှာ သူတို့ ရောက်နေသော နေရာ၏ အပေါ်ဘက် ပေသုံးရာလောက်မြင့်သော နေရာလောက်၌ရှိလေသည်။

“အမြင့်ဆုံးသည် အကြီးဆုံးဆုကို ပေးလိမ့်မည် ဆိုတဲ့အညွှန်း

ဟာ ဒီဝုကို ညွှန်းတာဖြစ်ရမယ် တက်ကြရအောင်”

အောက်၌ ခေတ္တနားကာ အပေါ်သို့တက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဝုပေါက်သို့ရောက်ရန် တက်ဖို့သီးသန့်လမ်းမရှိပဲ တောင်နံရံမှ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများအပေါ်မှ သက်စွန့်ဆံဖျားတက်ကြရလေသည်။

ဦးစွာ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကိုရှာ၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော စောထီးနှင့် ငမဲအောင်က အပေါ်သို့ အရင်တက်သွားကြသည်။ အလယ်လောက်တွင် အတန်အသင့် နားနေနိုင်သော ကျောက်ပြားချပ်တစ်ခုအပေါ်သို့ရောက်လျှင် အပေါ်မှ နွယ်ကြိုးစကို ချပေးသည်။ ကျန်လူများက ထိုနွယ်ကြိုးစကို အားပြုပြီး အပေါ်သို့တက်ကြရသည်။

အပေါ်သို့ရောက်သောအခါမှ ခေတ္တနားကြရသည်။ သူတို့အဖွဲ့ ခေတ္တနားနေသည်ကို မြင်သောအခါ နောက်မှလိုက်လာသော အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်နှင့် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ သဘောကျနေလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် တောင်တက်တောင်ဆင်းအတွေ့အကြုံမရှိသောကြောင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းလွန်းနေသည်မှာ သိသာလှပေသည်။

အပေါ်ရောက်၍ ခေတ္တနားနေကြစဉ် သူလူများက ဝုထဲသို့ ဝင်ရန် မီးအိမ်များ ထွန်းနေကြလေပြီ။ အတန်ငယ် အမောပြေသော အခါ ဝုပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ စတင်ဝင်ကြလေသည်။

ဝု၏အတွင်းပိုင်းမှာ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ အပိုင်း၏ ဝုမျက်နှာကြက်မှာမြင့်လွန်းလှသောကြောင့် မီးရောင်ပင်အပေါ်ဘက်သို့ မရောက်နိုင်ပေ။ အတွင်းဘက်သို့ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ဝင်သွားလျှင် မြင့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်လာပြီး အကွေ့အကောက်လည်းများလာလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြေမျက်နှာပြင်သည် မြင့်တက်မလိုလိုနှင့် နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း နိမ့်ဆင်းမလိုလိုနှင့် မြင့်တက်သွားသည့် အခါလည်းရှိသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်နှင့် သူလူများမှာ တူရွင်း။ ပေါက်တူးတို့နှင့် ဝုနံရံ၌ လိုက်ခေါင်းရှိမရှိကို လိုက်လံခေါက်ကြည့်နေကြလေသည်။

မီးအိမ်မှ မီးရောင်များဖြင့် ကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကျောက်သားနံရံများမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဖောက်ထွင်းထားခြင်းမရှိကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။ ထို့ဆူညံမှုများမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသောကြောင့် ၎င်းတို့ထံမှ မီးအိမ်တစ်လုံး တောင်ယူကာ ရှေ့မှသွားကြလေသည်။

ဝုမှာကြီးသလောက် အလျားကလည်း ရှည်လျားလှသည်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ဝု၏အလျားမှာ ကိုက်ငါးရာခန့်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အတွင်းသို့ရောက်တော့ ဝုပေါက်နှစ်ခုဖြစ်နေပြီး လက်ယာဘက်သို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ ကိုက်အနည်းငယ်မှာပင် ရှေ့ဆက်သွား၍ မရတော့လောက်အောင် ပိတ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာပြီး လက်ဝဲဘက် ဝုပေါက်သို့ ဝင်ကြည့်ကြပြန်လေသည်။ ထိုဝုပေါက်မှာ ကိုက်အနည်းငယ် ဝင်ရုံမျှနှင့် ဆုံးသွားပြန်လေသည်။ သို့သော် တစ်မျိုးက ဝုအဆုံးကျောက်သား မျက်နှာပြင်အောက်၌ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းမှာ နှစ်ပေခန့်မြင့်လျက် အနံတောက်လျှောက် ဆက်သွားလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသွားမှောက်၍ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်စောက်ကျပ်မှာ အလင်းရောင်၌ လှမ်းမြင်နိုင်သမျှ အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွားရုံမက ဝေးကွာလှသော နရာမှ ရေကျသံကြီးများကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။

“ဒီဝုပေါက်ထဲကို ဝင်ဖို့က အတော်အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်ပဲ။ အထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့တွေရှိနိုင်တယ် ဝုရဲ့တစ်နေရာမှာ ကျောက်သားဟုတ်ပဲ မြေသားကြမ်းပြင်တစ်ခုရှိနေတယ် ဖင်းဘုရင်ဟာ သူ့ရဲ့တနာတွေကို စိတ်ချလက်ချ မြှုပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးနေရာတစ်ခုပဲ အခုတော့ အပြင်ပြန်ထွက်ကြစို့”

ဟုပြောပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဝုပေါက်နှစ်ခုဆုံရာ၌ အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်တို့အဖွဲ့ စောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်စစ်ထွန်းအောင်ခိုင်က သူလူများကို ဝုကြမ်းပြင်နေရာအနံ့အပြားသို့ စမ်းသပ်တူးကြည့်ရန် အမိန့်ပေးနေသည်။ သူတပည့်များကလည်း ပေါက်ရွှန်း၊ ပေါက်တူးများဖြင့် စိတ်ထင်သော နေရာများ

ကို တခုံးခုံး တခိုင်းခိုင်းဖြင့် လိုက်လံတူးဆွလျက်ရှိနေကြသည်။
 ပထမတစ်ပေအနက်ခန့်အထိ မြေသားများဖြစ်ပြီးအောက်
 လေးပေခန့်နက်သွားသောအခါ လူတစ်ယောက်ကောင်းစွာ အလှူ
 လုပ်နိုင်သည့် တွင်းပေါက်များရှိနေလေသည်။ အောက်သို့ရောက်
 သောအခါ တူရွင်း၊ ပေါက်ပြားများဖြင့်တူး၍ မရတော့ပဲ မြေကြီးမှာ
 ကိုလက်ဖြင့် ယက်ယူကာ လက်ဆင့်ကမ်းသယ်တင်ကြလေသည်။
 ထိုအချိန်တွင် အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်က ဒေါက်တာဒိဗ္ဗရှိသော
 နေရာကိုသွား၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး သူပြန်လာသောအခါ
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား....
 “ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက မှာလိုက်တယ် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဝူရဲ့ တစ်ဖက်
 မှာရှိတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းကို သွားကြည့်ရမယ်တဲ့ တကယ်လို့ ကျုပ်ပဲ
 မလာပဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ပြန်ရောက်လာရင် ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ
 အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်”
 ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ ဇင်မာဝေက—
 “မသွားနဲ့အစ်ကို အဲဒီဝူပေါက်ထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်
 တကယ်လို့ သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မပါလိုက်မယ်”
 ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလေသည်။ အက်စ်ထွန်း
 အောင်ခိုင်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းစွာမကျွမ်းကျင်သော
 ကြောင့် ဘာပြောနေမှန်းမသိပေ။
 “ရတယ် ဇင်မာ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အခုအချိန်မှာ

သူတို့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေတော့ ဆန့်ကျင်လို့မဖြစ်သေးဘူး
 ဝူပေါက်ထဲရောက်ပြီး ထွက်ပေါက်တွေ့တော့မှပဲ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြ
 မယ် အခုတော့ ဟန်မပျက်နေခဲ့ကြပါ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်
 လို ရုန်းထွက်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”
 ဟု ပြောတော့မှ ဇင်မာဝေမှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ
 ရသွားသည်။
 “သတိထားပြီးသွားနော် အစ်ကို အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”
 ဟု စိတ်မချစွာ ထပ်မှာနေပြန်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က
 စိတ်မပူရန် အတန်တန်မှာကြားပြီး မီးအိမ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး
 ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အက်စ်ထွန်းအောင်
 ခိုင်က နောက်မှလိုက်လာသည်။
 ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဂျာကင်အင်္ကျီကို
 ဧွတ်၍ ပုံထားခဲ့ပြီး မီးအိမ်ကို ရှေ့၌ထားကာ တွား၍ဝင်သွားလေ
 သည်။
 ကိုက်အနည်းငယ်ဝင်သွားသောအခါ လမ်းသည် စောက်စောက်
 ၍ နိမ့်သွားလေသည်။ လမ်းအလယ်လောက်ရောက်သောအခါ
 မီးအိမ်မှာ တဖြည်းဖြည်းအားလျော့လာကာ နောက်ဆုံးခြေသွားလေ
 တော့သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်မှာ
 ဆက်မလိုက်ဝံ့တော့ပေ...
 “ခင်ဗျားရှေ့ဆက်သွားပေတော့ တကယ်လို့ လိုဏ်ခေါင်းကို

ကျော်သွားရင် လှမ်းအော်လိုက် ကျုပ်လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဒီနေရာက အင်မတန် သိပ်သည်းတဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေရှိနေ တယ် နောက်ပြီး အောက်ဆီဂျင်လည်း မရှိဘူး”

ဟု အော်ပြောကာ အသက်ကိုဝအောင် ရှူသွင်းပြီး ဆက်တိုး ဝင်သွားသည်။ လက်ဖြင့် စမ်းမိသလောက်ဆိုလျှင် ဥမင်သည် အပေါ်သို့ တဖန်ပြန်ဖြင့်သွားပြန်လေ၏။ အတွင်းဘက်သို့ ရောက် လာလေလေ အသက်ရှူ၍ မရတော့လေလေဖြစ်ရာ အဆုပ်များ ပေါက်ကွဲထွက်လုမတတ်ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်လည်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်၍ မရတော့သဖြင့် ဖြစ်လို ရာဖြစ်စေတော့ဟု စိတ်တင်းကာရှေ့သို့တက်တိုးဝင်သွားရာ အတန် ကြာသောအခါ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်သွားပြီး လေမှာ မသန့်ရှင်းသေးသော်လည်း အသက်ရှူ၍ရသော အနေအထားသို့ ရောက်လေတော့သည်။

သူသည် အနည်းငယ်နားပြီး ဖြေးဖြေးချင်းအသက်ဝအောင် ရှူသွင်းနေရသည်။ လေသည် သန့်ရှင်းမှု သိပ်မရှိသေးသော်လည်း အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်သည့် အနေအထားမျိုးတော့ မရှိပေ။ အတန် ငယ်နားပြီး အက်စ်ကိုခေါ် ယူခြင်းမပြုဘဲ ရှေ့သို့ဆက်တက်သွား ပြန်သည်။

သို့စေကာမူ နောက်ဘက်မှ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်လိုက် လာသည်ကို အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း ကြားရုံနှင့် သိနိုင်ပေသည်။

ဥမင်လမ်းကြောင်းသည် ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့တက်သွားသည့်အတိုင်း ဆက်လိုက်သွားရာ ကြားနေရသော ရေစီးသံမှာ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လာ လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ ဆုံးသွားပြီး အမိုးမှာ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ကန်ငယ်တစ်ခုရှိနေ သည်။ ရေများက ထိုကန်ထဲသို့ တသွင်သွင်စီးကျနေသော်လည်း မြင့်တက်လာခြင်း မရှိပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ရေကန်အစွန်းနေရာ၌ မတ် ဘပ်ရပ်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဆယ့်ငါးပေခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး ခြောက်ပေခန့်အမြင့်ရှိသော ရေစီးကြောင်းတစ်ခုက ကန်ထဲသို့ စီးကျနေ၏။ အကယ်၍သာ ရေစီးအားနှင့် ပြည့်တက်လာ မည်ဆိုပါက မကြာခင်လိုဏ်ခေါင်း တစ်ခုလုံး ရေများဖြင့် ပြည့်တက် လာမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော်ရေမှာ အလယ်၌ ဝဲကတော့ထိုးပြီး မြင့်တက်လာခြင်း မရှိဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းသာ ရှိမြဲရှိနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာဖြင့် အက်စ်ရောက်လာသည်။

သူသည် ကန်၏ အခြေအနေကို ခေတ္တစောင့်ကြည့်ပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကန်ငယ်၏ နံဘေးမှာ ကျောက်စွန်းများ သည် အပေါ်သို့ ရေစစ်ကတော့သဖွယ် ထောင်တက်သွားလေသည်။ သို့ကြောင့် ထိပ်ဝဘက်တွင် အလင်းရောင်အပိုင်းကလေးကို လှမ်း

မြင်ရလေသည်။

ကန်ငယ်၏ နံဘေးပတ်လည်တွင် ကျောက်အထစ်များဖြင့် တာတမံသဖွယ်ပြုလုပ်ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အက်စ်သည် ထိုတာတမံပေါ်မှ လျှောက်ရင်း အပေါ်သို့ တက်နိုင်မည့် အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ရေအောက်မှ ဖြတ်ထွက်လာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ နောက်ထပ်လမ်းပေါက်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ကြစို့”

ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်စလုံး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးသေနေသော မီးအိမ်ကို လိုရမယ်ရ အသုံးပြုနိုင်ရန် ထိုနေရာ၌ တမင်ချန်ထားခဲ့လေသည်။

အပြင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျန်အဖွဲ့သားများက ဝမ်းသာနေကြသည်။

“သူတို့ရှာနေတာ ရတနာတွေ တွေ့ပြီလား”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်လောက်နဲ့တော့ တွေ့မှာမဟုတ်သေးဘူး ကဲ လာလာ ဟိုမှာမင်းအတွက် စိတ်ပူနေတဲ့သူရှိတယ် သူ့ကိုမျက်နှာပြုလိုက်ဦး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဇင်မာဝေလေ မင်းအထဲဝင်သွားကတည်းက မျက်စိမျက်နှာ

ပျက်နေရှာတယ်”

ဇင်မာဝေနှင့် ခင်မာအေးကျော်တို့က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တစ်ယောက် ဘေးမသီးရန်မခပ် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူနေရာအနံ့အပြား မြေကြီးတူးဆွနေသူများ ထံမှ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တွေ့ပြီဟေ့”

ထိုအော်သံကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ပင် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အနားသို့ သွားကြည့်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့မြေကြီးထဲမှ တူးဖော်ရရှိသော အရာမှာ မည်းဝိုင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအရာကို ကျောက်နံရံနှင့် ပွတ်တိုက်သောအခါ ရွှေသားအစစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုနေရာသို့ ဆက်လက်တူးဆွရာပွေရာနောက်ထပ် ရွှေပြားအချို့ကို ထပ်ရပြန်သည်။ ထိုထက်တော့ ဘာမှ ထပ်မရတော့ပေ။

တူးဆွသူများကတော့ နောက်ထပ်ရတနာပစ္စည်းများ ရသိမိနိုးဖြင့် ဆက်လက်တူးဆွသောအခါ အောက်ဘက်၌ မာကြောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တူရွင်းဖြင့် ထိုးမိသဖြင့် ရတနာသေတ္တာနှင့် တူးကြည့်ရာ ကျောက်သားပကတိမှလွဲ၍ အခြားဘာမှ မတွေ့ပေ။

ရှာဖွေနေကြသူအားလုံး စိတ်မောလှမော ဖြစ်သွား

အတန်ကြာသောအခါ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။
“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက မှာလိုက်ပါတယ် အခုလို ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာမှန်ကို ရှာဖွေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ရှေ့ဆက် ပြီး ရတနာတွေတွေ့ဖို့ သူနည်းသူဟန်နဲ့ပဲ ရှာတော့မယ်လို့ ပြောဖဲ တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ပြန်လို့ရပြီလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဗျ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက သူရတနာ တွေရှာမတွေ့မချင်း ခင်ဗျားတို့ကို ဒီဝထဲက လုံးဝမထွက်စေချင်ဘူး တကယ်လို့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်လာရင်လည်း ပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

“ကောက်ကျစ်ယုတ်မှာတဲ့လူပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အံ့ကြိတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗက မကြာခင်မှာ ဒီဂူကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖောက်ခွဲ ပြီး ရတနာတွေရှာလိမ့်မယ် ခင်ဗျားတို့အတွက် စိတ်မကောင်းပါ ဘူး”

ဟုပြောကာ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်က သူလူများအားလုံးကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက နောက်ဆုံးမှ လိုက်သွားသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ဝူပေါက်ဝအထိ လိုက်ထွက်သော် လည်း အပြင်သို့မထွက်ဝံ့ကြချေ။

အက်စ်က သူတို့တစ်တွေ ရောယောင်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာ

မှာ စိုးသောကြောင့် စောင့်ကြည့်သည့် အနေနှင့် ဝူအဝဘက်နားမှာ ပဲ ရှိနေစဉ် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ဆက်တိုက်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

အပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများက ကျောက်ခဲမိုး ရွာသကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျဆင်းလာရာ အက်စ်ထွန်းအောင် ခိုင်နှင့် သူလူအချို့တို့မှာ ကျောက်ခဲများအောက်သို့ မရှုမလှ ရောက် သွားကြလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ဝူအတွင်းပိုင်းဘက်သို့ အလျင်အမြန် ဝင်ပြေးကြရလေတော့သည်။

ပူပေါက်ဝ မပိတ်သေးတာသိရင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ခွဲလိမ့် ဦးမယ် ဒီနေရာက စိတ်မချရသေးဘူး”

ထိုသို့တိုင်ပင်ပြီး ပူအတွင်းပိုင်းသို့ တစ်ကျော့ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လက်ထဲတွင် မီးအိမ်တစ်လုံးပါလာသောကြောင့် ထိုမီးရောင်ဖြင့် ပူနံ့ ရံပေါ်၌ အရိပ်အမျိုးမျိုး ထင်ဟပ်လျက်ရှိနေသည်။ လမ်းဆုံနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က....

“အတွင်းဘက်မှာ မှန်အိမ်တစ်လုံး ချန်ထားခဲ့တာနဲ့ ဘယ် အဲဒီ မှန်အိမ်ကို ဝင်ယူရမယ် တကယ်လို့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး မဖောက် ခွဲဘူးဆိုရင် အဲဒီနေရာက ပြန်ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်”

လမ်းခွဆုံသို့ရောက်သောအခါ အပေါ်အကျိုကိုခွတ်၍ လိုဏ် ခေါင်းတွင်းသို့ တစ်ကျော့ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ အမှန်တော့ မီးအိမ် ကိုယူရင်း ရေအိုင်ထဲမှ ရေများတက်လာခြင်း ရှိမရှိ ကြည့်လို၍ဖြစ် သည်။

ရေအိုင်တွင်းမှ ရေများကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ရှိနေသေး သည်။ သို့ကြောင့် မီးအိမ်ကိုယူ၍ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ထွက်လာ ခဲ့သည်။

အပေါက်ဝပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးမောဟိုက်ပင် ပန်းလျက် ရှိနေသည်။ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တနားကြပြီး အိတ်များထဲ မှာ စားစရာ မှန်သမျှကို ထုတ်ကြည့်သောအခါ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ရှိသမျှ အစားအစာကိုပင် ခွေ တာ၍ ဝေမျှစားသောက်ကြလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ထပ်

အခန်း (၁၆)

မရုဏ်ကွန်ရက်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း

အပြင်ဘက်၌ ပေါက်ကွဲသံများ မကြားရတော့သော်လည်း အပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အဆက်မပြတ် ကျနေသံများ ကိုတော့ ကြားနေရသေးသည်။

“ဒီဂူကြီးကို အဲသည်လိုခွဲပစ်လို့ ရတနာတွေ တွေ့မယ်လို့ ယူ ဆတာဟာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်တာ ဝဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး အခုလောလောဆယ် ဒီဂူထဲက အမြန် ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ် ပူပြိုကျလို့ ကျောက်တုံးတွေက ရေထွက်တဲ့အပေါက်တွေ ပိတ်ကုန်ရင် ပူပေါက်တွေအားလုံး ရေတွေ ပြည့်တက်လာနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ပူအတွင်းက လမ်းဆုံနေရာကို ပြန်သွားကြစို့ သူတို့က

ဖောက်ခွဲသံကြီးကို ကြားရပြန်လေသည်။

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတော့ ဝူပေါက်ဝတွေနဲ့ ရေထွက်ပေါက်တွေကို အားလုံးပိတ်ပစ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“ဒီဝူထဲမှာ နောက်ထပ်ရေထွက်ပေါက်တွေရှိနေသေးတာကို သူမသိပါဘူး နောက်တစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်လို့မှ ရေတွေ တက်မလာဘူးဆိုရင် တို့တတွေ ထွက်ပေါက်ရှာရမှာပေါ့”

သူတို့ စောင့်ကြည့်နေစဉ် အတွင်းတော့ ရေကတက်မလာပေ။ ဝူအောက်ပိုင်း နေရာများကို အရင်ပြည့်ပြီးမှ အပေါ်သို့ လျှံတက်လာ လေမလာတော့ မသိပေ။ သူတို့ ထွက်လမ်းရှာကြရပေတော့မည်။

ပထမအပေါက်ဝ၌ ပိတ်နေသော ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှား ရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိလှပေ။ ကျောက်တုံးငယ်များနှင့် မြေသား များကို ဖယ်လိုက်ရုံနှင့် လမ်းကြောင်းပေါ် သွားပြီး ကျောက်တုံးကြီး များကိုတော့ လူအင်အားသုံးကာ ရွှေ့ကြရသည်။

အမျိုးမရွှေနိုင်သော ကျောက်တုံးကြီးများတွေ့လျှင် နံဘေးနားမှ ကပ်ကာ လမ်းဖောက်သွားကြသည်။ အစားအစာကို ဝလင်အောင် မစားရသည်က တစ်ကြောင်း လေကောင်းလေသန့်မရသည်ကတစ် ကြောင်း ပင်ပန်းသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အင်အားများ ကုန်ခန်း လျက်ရှိနေကြသည်။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အတော့်ကို ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လျက်ရှိနေကြသည်။ အများအားဖြင့်တော့ သူတို့ကို အလုပ် မလုပ်စေဘဲ အမျိုးသားများသာ လုပ်ကြလေသည်။

တစ်ရက်လောက်ကြာတော့ မီးအိမ်ထဲမှ ရေနံဆီများ ကုန်သွား သောကြောင့် မီးငြိမ်းပြီး မှောင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဝူထဲမှာ အနေကြာနေပြီဖြစ်သဖြင့် နေရာအတော်များများကို မှတ်မိနေကြ သည်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် ရှေ့တွင်ကြီးမားသော ကျောက်တုံး ကြီးတစ်တုံးခံနေရာ ဘယ်လိုမှရွှေ့ရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် နံဘေး မှ ပတ်ကာ လမ်းဖောက်ကြရပြန်သည်။

ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုရေစီးကြောင်းမှ ၎င်းပြီးအောက်သို့ ထွက်နိုင်ပါက အပြင်သို့ ထွက်နိုင်ပါက လွတ်မြောက်နိုင်စရာရှိသည်။

ရေများမှာ ဝဲကတော့ထိုး၍ အောက်ဖက်သို့ စုပ်ယူလျက်ရှိ နေသည်။ ထိုနည်းလမ်းမှာ လွန်စွာအန္တရာယ်များသော စွန့်စားမှုတစ် ခု ဖြစ်သည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းက ဘယ်လောက်ရှည်လျားသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင် မိမိတို့ အသက်အောင်ထားနိုင်သောအချိန်ထက်ပို၍ ရှည်လျားနေပါက လမ်းမှာတင် ရေမွန်း၍သေနိုင်သည်။

နောက်တစ်ချက်က ရေက ကျောက်တုံးကြားမှ ထွက်သွားနိုင် သော်လည်း လူတစ်ကိုယ်စာထွက်ပေါက် မရှိလျှင်လည်း အပေါက် ဝ ရောက်မှ သေနိုင်သည်။

သူ့အကြံကို ရိပ်မိသော အခြားအဖော်များက အခြားနည်းလမ်း ရှာရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

“အခြားနည်းလမ်းကတော့ လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ဒီအတိုင်းဆက်နေရင်လည်း အစားအစာမရှိတော့လို့ နောက်တင် ရက်ဆိုရင် အားပြတ်ပြီး သေရမှာမူချပဲ သေမယ့်အတူတူတော့ ခွန်အားလေးရှိနေခိုက် ကြိုးစားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“တို့ယောက်ျားသားတွေချည်းကတော့ အကြောင်းမဟုတ် ပါဘူး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကရော ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား”

ထိုအခါ ဇင်မာဝေနှင့် ခင်အေးကျော်နှစ်ယောက်စလုံးကပါ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သူတို့အတွက် နှောင့်နှေးခြင်းမရှိစေရန် ဝင်ပြောကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အားလုံးက ထိုအကြံအစည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“ဒီလိုလုပ်ပါ အားလုံး ဒီရေအိုင်နံ့ဘေးက စောင့်နေကြပါ ကျွန်တော်နဲ့ စောထီးနဲ့ ရေထဲကနေ အပြင်ထွက်နိုင်မယ့်လမ်းရှာကြည့် မယ် တကယ်လို့ အပြင်ရောက်သွားရင်လည်း အထဲက သူတွေကို ပြန်ကယ်ပို့မယ်”

ဟု ပြောသောအခါ အားလုံးက သဘောမတူချင်ကြပေ။ သေအတူရှင်မခွဲ အတူလက်တွဲပြီး လှုပ်ရှားရန်သာ အကြံပေးကြသည်။ သို့သော် ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့သလို အချိန်ကလည်း သိပ်မကျန်တော့သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စောထီးကိုခေါ်ကာ ရေအိုင်အစပ်သို့ လာလေသည်။

ရေကိုလက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေခဲရေတမျှ အေးမြနေသည်။ နှစ်ယောက်သားအပေါ် အင်္ကျီများ ရွတ်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ အသက်ဝအောင်ရှူပြီးနောက် အရှိန်ဖြင့်ပြေးကာ ဝဲကတော့အလယ်ရောက်အောင် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဝဲကတော့က နှစ်ယောက်စလုံးကို နက်ရှိုင်းသော တွင်းနက်ကြီးထဲကို ဆွဲသွင်းသွားလေတော့သည်။

လေဆင်နှာမောင်းထဲ ပါသွားသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချာလည်လည်ကာ အောက်ဘက်သို့ ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေနက်ပိုင်းရောက်သွားသောအခါ ရေ၏ဖိအားကြောင့် နားစည်များပေါက်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်လာသည်။ အဆုတ်များမှာလည်း ပေါက်ကွဲလှမတတ်ရှိလေသည်။

ဝဲကတော့၏ ဝေယမ်းမှကြောင့်ကျောက်နံရံများနှင့် မကြာခဏထိနေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျဉ်းမြောင်းလာသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သတိလစ်မှုအခြေအနေရောက်ကာနီးတွင် ဝုန်းခဲနဲ့ အသံကြားရပြီး အပေါ်သို့ ကန်တက်သွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ခဏကြာတော့ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ခေါင်းပေါ်လာသည်။ ဦးစွာလှုပ်ရသည့် အလုပ်ကတော့ အဆုပ်ထဲသို့ လေဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်ရသည်။ လှမ်းမကမ်းမှာ စောထီးကိုတွေ့ရသည်။

သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပြုံးကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက်မှ သတိထားမိသည်မှာ

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရှိန်ပြင်းသော ရေစီးကြောင်းတစ်ခုက အောက်ဘက်သို့ ဆွဲချသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရေစီးကြောင်းသည် နိမ့်လှသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းနေရာ အမိုးစွန်းကျောက်ရွှန်းများနှင့် မတိုက်မိအောင် သတိနှင့် ရှောင်နေကြရသည်။

ပူခုံရုံများမှာ ရေစီးပွတ်တိုက်အားကြောင့် ပြောင်ချောနေလေရာ ကုတ်ဆွဲစရာနေရာမတွေ့ရပေ။ သို့ကြောင့် မည်သို့မျှ ရပ်တန့်အောင် မလုပ်နိုင်ကြဘဲ ရေလုံးကြီး၏ သယ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွားကြလေတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ဆူညံသော အသံများကို ကြားလာရသည်။

“ဘာသံတွေလဲ စောထီး”

“ရှေ့မှာရေတံခွန်ရှိတယ်ဆရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လက်တွဲထားမှ ဖြစ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား လက်တွဲလိုက်စဉ် အရှိန်ပြင်းသော ရေလုံးတစ်ခု၏ ဆောင့်တွန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“ရှေ့ကကိုခုန်လိုက်”

စောထီး၏ အော်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရေလုံး၏ တွန်းကန်အားနှင့်အတူ လွင့်စင်၍ ကျသွားလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဝန်းခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး ရေအောက်သို့ မြုပ်ဆင်းသွားသည်။

အားယူ၍ ရေပြင်ပေါ်ပြန်တက်ကြပြီး အပေါ်သို့ရောက်ပြီး

အသက်ဝအောင်ရှူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကန်ရေပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တော့ဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ အလင်းရောင်အနည်းငယ်ရှိသော လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်နေရာတွင် အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သော လမ်းရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဖင်းဘုရင်၏ နောက်ဆုံးအညွှန်း၌...

အန္တရာယ်ဖြစ်လျှင် အလင်းရောင်သည် ရေနှင့်အတူရှိသည်ဟူ၍ ပါလေရာ ဝူထဲ၌ ရန်သူများက ပိတ်လှောင်ထားပါက ထိုလမ်းမှပင် ထွက်ရမည်ဟု ညွှန်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“စောထီး တို့ အပြင်ထွက်နိုင်မယ့်လမ်း ရှာကြစို့”

ရေထဲမှာပင် အလင်းရောင်ရှိသော နေရာသို့ ကူးသွားကြသည်။ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်က ကျောက်သားနံရံတစ်ခုဟု ထင်ရသော နေရာသည် အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ခြေနင်းလှေခါးထစ်များကဲ့သို့ ထွင်းထုထားသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ရသည်။

လှေကားထစ်များရှိသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အထစ်တစ်ခုကိုကိုင်၍ အပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲဆက်လိုက်ကြသည်။ ကျောက် ချပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အတန်ကြာအောင် လှဲ၍ အမောဖြေကြရလေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားကြဦးစို့ရဲ့ မဟုတ်ရင် အအေးမိပြီး မလှုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အားတင်း၍ ကျောက်ထစ်များကို ကိုင်ကာ အပေါ်သို့တက်ကြလေသည်။ လိုဏ်ခေါင်း၏ အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကျဉ်းတစ်ခုက အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုလမ်းကျဉ်းမှပင် အပေါ်သို့ တက်ကြပြန်လေသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ အပေါက်မှထွက်ပြီး အပြင်သို့ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ကြည်လင်သန့်စင်သည့် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ပထမအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ကြရလေသည်။ သူတို့ရောက်သွားသော နေရာမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသော နေရာ၏ အပေါ်ပိုင်းလောက်တွင် ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဝူပေါက်ဝ၏ အပြင်ဘက်ရှိ ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် အမြင့်ပိုင်းနေရာတွင် ရောက်နေသောကြောင့် အောက်ဘက်၌ ဒေါက်တာဒီဗွီ၏ လူများ အလုပ်လုပ်နေသောအသံ၊ စကားပြောသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

သူတို့သည် တောင်တုန်းဆင်ခြေလျှော့ရှိ ဝူများကို ဆက်လက်ရှာဖွေနေကြဟန်ရှိလေသည်။ နေရာချင်းမှာ မဝေးလှသောကြောင့် မိမိတို့အား မြင်တွေ့သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဝပ်နေကြရသည်။

ယခုအချိန်တွင် လှုပ်ရှားမှုပြုရန် မသင့်သေးသောကြောင့် နေ

ရောင်ခြည်ရသော ကျောက်ပြားပေါ်၌ လှဲ၍ အနားယူကြရင်းမှပင် နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကျော့ပြန်နိုးလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေပြီး ကောင်းကင်ပြင်၌ လရောင်ပင်ထွက်နေချေပြီ။ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ဂူပေါက်၌ မီးပုံများ ဖိုထားပြီး အစောင့်များစောင့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းဖို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သို့ဆိုလျှင် တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် တက်သွားပြီး အခြားနည်းလမ်းရှာဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သို့ကြောင့် အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူကာ တောင်ထိပ်ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်းတက်သွားကြလေသည်။ တောင်ထိပ်မှာ ကျယ်ပြန့်၍ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။

တောက်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပင်ပန်းမောဟိုက်မှုကြောင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျလုမတတ်ယိုင်နေကြစဉ် ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်ကွယ်မှ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ပထမတော့ ဒေါက်တာဒီဗွီလူများလားဟု ရင်ထိတ်သွားမိသေးသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဒီဗွီလူများဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ မေးနေမည်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သဖြင့်....

“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခသည်တွေပါ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ကျောက်တုံးများနောက်ဘက်မှ
သေနတ်ကိုင်ထားသော လူအချို့ ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ခရာခေါ်လာတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား”
တစ်ယောက်က မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးကျော်ဇေယျပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ သူခေါ်လာတဲ့ အဖွဲ့ကပါ ဝူထဲ
မှာ ပိတ်မိနေတဲ့ လူအချို့ ကျန်နေပါသေးတယ် ဒါထက်ခင်ဗျားတို့
ကရာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့က ဆရာဦးကျော်ဇေယျရဲ့ တပည့်တွေပါ အခု သူတို့
ကို ပြန်ချမလို့ လူတွေစုနေကြတယ် ဒီကလူတွေနယ်စပ်မှာရှိတဲ့
အစောင့်တပ်တွေကိုလည်း သွားအကြောင်းကြားနေကြပြီ။ ဘန်
ကောက်ကိုလည်း တဆင့်အကြောင်းကြားခိုင်းထားတယ် မကြာခင်
ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့လက်နက်ရှိတဲ့ ရွာသားတွေ ဒီကို ရောက်လာ
ကြ တော့မယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကတော့ ဝူထဲ၌ ပိတ်မိနေသော
မိမိတို့လူများကို ကယ်တင်ရန် စီစဉ်ကြရလေသည်။

အခန်း (၁၇)

နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

နံနက်ပိုင်းအချိန်လောက် တောင်ထိပ်သို့လူပေါင်းငါးဆယ်ကျော်
ခြောက်ဆယ်ခန့် ရောက်လာကြသည်။ လူအတော်များများမှာ သေ
နတ်များပါလာကြသည်။

“ဒါ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ရွာသားတွေပဲ သူတို့က ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့
ဒီနေရာမှာ စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်နေတာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ လိုက်လာတာပဲ”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကိုင်ထားသော လူအချို့က ဝူပေါက်သို့
လှမ်းမြင်ရသော တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ကာနေရာယူကြလေသည်။
ကျန်လူများက ကွဲဝှေ့တစ်ဝိုက်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် သွားဝှက်
စွာ ဆင်းသွားကြလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်ပါ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာ၍ ကျန်လူများ အောက်သို့ရောက်သွားသောအခါ တောင်ထိပ်မှာ နေရာယူထားသူများက ဝူပေါက်ဝ၌ရှိသော အစောင့်များကို စတင်ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

ရန်သူများမှ လျှပ်တစ်ပြက်အတိုက်ခံရသောကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်းရှိနေကြစဉ် အောက်ဘက်ရောက်သောအဖွဲ့သားများက ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ အခြေအနေမှာ မိမိတို့ဘက်မှ တစ်ပန်းသာနေ၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က အောက်ဘက်ဝူပေါက်ဝရှိရာသို့ အမြန်ဆင်းကြလေသည်။

တောင်ထိပ်မှလူများက ဝူပေါက်ဝမှ ရန်သူများခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ပစ်ပေးထားစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က အောက်သို့ရောက်အောင် ဆင်းနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ အောက်သို့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် ဝူပေါက်ဝတစ်ဝိုက်မှာ သေဆုံးနေသော ရန်သူအချို့မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာ ရွာသူရွာသားများရောက်လာပြီး ပိတ်နေသော ဝူပေါက်ဝမှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဝိုင်းဝန်းဖယ်ရှားနေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ပစ္စည်းများထားသောနေရာသို့ သွား၍ကြည့်သောအခါ လက်နက်အချို့နှင့် သမ်းထုပ်များကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသမ်းထုပ်များထဲမှ အချို့ကို ဝူပေါက်ဝ၌ ပိတ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးနား၌ထားကာ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးကွဲသွားသောအခါ လမ်းပေါက်လည်း ပွင့်သွားတော့သည်။

ရွာသူရွာသားများက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဖယ်ရှားပစ်နေကြသည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဝူပေါက်ဝဝန်းကျင်လောက်မှ သေနတ်သံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ၏လူများ တစ်ကျော့ပြန်တက်လာဟန်ရှိသည်။ ဝူထဲရောက်နေသော လူများကလည်း ကျောက်တုံးများနောက်ဘက်၌ နေရာယူ၍ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြသည်။ သေနတ်သံများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဆူညံလျက်ရှိနေတော့သည်။

ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ၏ လူများသည် တောင်ပေါ်မှ လူများဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း ဝူပေါက်ဝတစ်ဝိုက်မှ လူများဘက်သို့သော်လည်းကောင်း သဲကြီးမဲကြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြရာ မိမိတို့ဘက်မှ အထိအခိုက် အကျအဆုံးများ ရှိလာလေသည်။

ရှေ့ညိုတိုက်ခိုက်ရလျှင် ကျည်ဆံအင်အားအရ ရန်သူများဘက်မှ တပန်းသာသွားစရာ ရှိသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျည်ဆံများကို ရွှေတာပစ်ရန် သတိပေးနေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဧကထီးက သူ့အနားရောက်လာပြီး ပိတ်ထားသော ချောင်းပေါက်တစ်နေရာမှ ရေများစိန်ထွက်နေသည်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သေးငယ်သော ရေပန်းကလေးသည် အတွင်းမှ တွန်းကန်မှု

ကြောင့် အရှိန်ဖြင့် ပန်းထွက်နေသည်။ ထိုနေရာသည် ရန်သူများနေရာယူထားသော အပေါ်တည့်တည့်၌ ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီး အောက်မှရန်သူများကို အဆက်မပြတ်ပစ်ပေးရန် မှာကြားပြီး ယမ်းထုပ်များကိုယူကာ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ပြေးသည်။

ရန်သူများက သူ့အကြံကိုရိပ်မိသောကြောင့် သေနတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ်လှမ်းပစ်နေရာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ နောက်ဘက်မှ အကာအကွယ်ယူကာ ပြေးရလေသည်။ ရန်သူများက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိကြလေရာ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်အကြီးမားဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သဲကြီးမဲကြီး ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြရာ ကျည်ဆံများက မိုးသီးမိုးပေါက်များသဖွယ် ကျဆင်းနေတော့သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ လှိမ့်ဝင်လိုက်ပြီး ယမ်းထုပ်များကို မီးရှို့၍ ကျောက်တုံးကြား၌ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာပြေးထွက်၍ အကာအကွယ်နောက်သို့ ပြေးဝင်နေလိုက်သည်။ ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ၏ လူများသည် အခြားဝူပေါက်တစ်ခုမှ အလှူအယက်ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

ထိုလူများထဲတွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက်ကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် များစွာ အံ့ဩ

သွားလေသည်။ အခြားလူမဟုတ်ပေ။ သူတို့က သေပြီဟု ယူဆထားသော လမ်းပြဒီပပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒီပက သူရှိနေသော တောင်စောင်းဘက်သို့ တအံ့တဩလှမ်းကြည့်နေစဉ် ပေါက်ကွဲသံကြီးများက အဆက်မပြတ် ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက အောက်ဘက်၌ ရှိနေကြသော ဒေါက်တာဒိဗ္ဗလူများရှိရာသို့ လိမ်ဆင်းကျသွားကြသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ပြင်းထန်သော ရေပန်းကြီးများက ပန်းထွက်လာကာ ဝူပေါက်ဝ၌ရှိနေသော ဒီပနှင့် ရန်သူများကို အရှိန်ဖြင့် တိုက်ချသွားပေတော့သည်။ ရန်သူများမှာ ရေလုံးကြီးများ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း အချိန်မရတော့ဘဲ ရေလုံးကြီးများနှင့်အတူ ကျွဲဝူဝေရောက်အောင် ပါသွားကြလေတော့သည်။

ရေလုံးကြီးများက ကျောက်သားနံရံများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပါ တစ်ပါတည်းသယ်ဆောင်ကာ တောင်အောက်သို့ ခုံးချလိုက်ရာ ဝူဝ၌ ရောက်နေသူများမှာ လွတ်လမ်းမရှိအောင် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေဒီပကိုပြန်တွေ့

ရပြီးမှ မမျှော်လင့်သော ကံကြမ္မာဆိုးကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွား
သည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

ရွာသားများကတော့ ဝူပေါက်ဝပွင့်စေရန် ကြိုးစားတူးဖော်နေ
ကြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ထိုနေရာသို့ အားယူ၍
လျှောက်သွားရာ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ နောက်ဘက်မှ တစ်
စုံတစ်ယောက်က ပြေးဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ဧင်မာဝေဖြစ်မှန်းသိရလေသည်။

“ဟင်...ဧင်မာ”

“အစ်ကို...အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟင်အင်း ကိုယ်တို့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒါကြောင့် ဧင်မာတို့ကို
အခုလို ကယ်တင်နိုင်တာပေါ့ ဒါထက် သူတို့ရော”

ဧင်မာဝေက နောက်ဘက်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
လူတစ်ယောက်ထွက်သာရုံ အပေါက်တစ်ခုမှ မိမိအဖွဲ့သားများ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဆရာဂျိုးဇက်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ ခင်အေးကျော်၊ ငမဲအောင်တို့ကို
အားလုံး မြင်လိုက်သောအခါ များစွာ အံ့ဩဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူတို့အားလုံးမှာ အင်အားချို့တဲ့လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်
နိုင် ရပ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေကြသော်လည်း မျက်နှာများမှာတော့ အား
နည်းသော အပြုံးများရှိနေကြသည်။

“မင်းကတော့ တို့တစ်တွေရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်သူရဲ

ကောင်းပါပဲကွာ”

ဆရာဂျိုးဇက်က အားနည်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုချည်း ကျေးဇူးမတင်ကြပါနဲ့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗတို့ကို
မကျေနပ်တဲ့ ရွာသားတွေနဲ့ ဦးကျော်ဇေယျာရဲ့ တပည့်တွေအကူအညီ
ပေးလို့ အခုလို အောင်ပွဲရတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး ဒါထက်
ကျွန်တော့်တို့ကို လမ်းပြအကူအညီပေးတဲ့ ဒီပကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာဂျိုးဇက်တို့မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေ
သည်။

“ဟင် သေချာရဲ့လား သူက ထွက်ပြေးတုန်းက သေသွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား အခုဘာကြောင့် ဒီကိုပြန်ရောက်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဖြေမပေးရသေးခင်မှာ ကောင်း
ကင်မှာ ပျံဝဲလာသော ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများကို ကြားကြရလေ
သည်။ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့များ ရောက်လာကြလေပြီ။ သို့ထက်..

ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း၏ ပြတင်းပေါက်ဝ၌ ဦးအောင်ထင်
ကျော်၏ ပုံရိပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်တို့ တစ်တွေမှာ များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။ ယခုတော့လည်း အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

အခန်း (၁၈)

ဝက်နွဲ့ ဝက်ပါ

သူတို့တစ်သက်တွင် တွေ့မြင်ရခဲ့သော မြင်ကွင်းများကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ဝူပေါက်ဝမှ ရေလုံးကြီးများ ကျဆင်းမှု ရုပ်ဆိုင်သွားသောအခါ တောင်၏ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်၌ တင်ကျန်နေခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းပေါင်းမြောက်များစွာတို့ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ဖင်းဘုရင် သိုက်ကထားခဲ့သော ရတနာများက ရေလုံးကြီးများတိုက်စားမှုကြောင့် ပါလာပြီး တောင်ကမ်းပါးအနှံ့ဖြန့်ကျဲချလိုက်သကဲ့သို့ရှိလေသည်။

ထိုရေလုံးကြီးများကြောင့်ပင် ဒေါက်တာဒိဗ္ဗ၏ လူအားလုံး သေဆုံးသွားကြရသည်။ ထိုရေလုံးကြီးများက သူတို့ရှာဖွေနေသော ရတနာများကို သယ်ဆောင်လာသည်ကိုပင် မသိလိုက်ကြပေ။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့များမှ တာဝန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကြီးကြပ်၍ ရွာသားများ အကူအညီနှင့် ပြန်ကျဲနေသော ရတနာပစ္စည်းများကို သုံးရက်လောက်ကြာအောင် လိုက်လံရှာဖွေကောက်ယူကြရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တစ်တွေမှာလည်း ဦးအောင်ထင်ကျော်တို့နှင့် အတူပါလာသော ဆေးတပ်များ၏ ကုသမှုကို ခံရသည်။ အစားအသောက်များ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ကြရသောကြောင့် အတန်အသင့် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာကြလေသည်။ ဦးအောင်ထင်ကျော်ကတော့ သားဖြစ်သူ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ စွန့်စားမှုကို ချီးကျူးမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

“မင်းတို့ ကြိုးစားမှုနဲ့ ရလိုက်တဲ့ ရတနာတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ ဒီပစ္စည်းတွေက ယိုးဒယားအစိုးရပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ သူတို့ ပြောပုံအရဆိုရင် ဒီရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကာလတန်ဖိုးညီတဲ့ ဆုကြေးငွေတွေ မင်းတို့ရကြလိမ့်ဦးမယ် နောက်ပြီး အစိုးရက ချီးမြှင့်တဲ့ နာမည်ကောင်း လက်မှတ်တွေလည်း ရကြဦးမယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုနေလေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ဒါတွေကိုဘာမှ မမက်မောပါဘူး ကိုယ်တာဝန်ယူပြီး စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စက မပြီးသေးဘူးထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို မပြီးတာလဲ သားရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို မမြင်ဘူးလေတော့ သူသေ သွားသလား ဒါမှမဟုတ် လွတ်မြောက်သွားသလား မသိရဘူး ဖေဖေ ဆီ ရောက်လာတာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗအစစ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဒေါက်တာဒိဗ္ဗကို မင်းကသာ မသိတာ သူက မင်းနဲ့ တစ်ချိန် လုံးလိုလို ရှိနေတာပဲကွယ့်”

“ဟင် ဘယ်သူလဲ”

ဦးအောင်ထင်ကျော်က တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ယူဆောင်လာသော ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလေသည်။

“ဟင် ဒီပပါလား သူက ဒေါက်တာဒိဗ္ဗဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် ဒီပဆိုတာ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗပဲ သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင် နဲ့ အချက်အလက်တွေကို မှတ်တမ်းရုံးမှာ ဖေဖေကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ ဖေဖေလည်း ဒါကိုနောက်မှ သိရတာပါ အဲဒီလို သိရတဲ့ အချိန်မှာ သူက လမ်းပြယောင်ဆောင်ပြီး မင်းတို့နဲ့အတူ လိုက်သွားပြီလေ။ ဒီတော့ မှ ဖေဖေလည်း တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေကို သတင်းပို့ပြီး အခုလို လိုက်လာဖို့ စီစဉ်ရတာပေါ့”

ဦးထင်ကျော်က ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်ဆုံဖြည့်၍ မီးညှိကာ ဖွာလိုက်လေသည်။

“ဒီပဟာ တစ်ချိန်က ငါ့ဆီမှာ ငါ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးနဲ့ လက်ထောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ငါ့စာကြည့်ခန်းမှာရှိတဲ့ စာအုပ်

တွေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းအတော်များများကို သူ့သိနေတယ် သူက အလုပ်ကို တစ်ဖက်ကလုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ ပေစာတွေကို အမြဲလေ့လာခဲ့တယ်”

ဦးအောင်ထင်ကျော်က ဆေးတံကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီး မှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“အဲဒီလို လေ့လာရင်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဖင်းဘုရင်ရဲ့ နောက်လိုက်တစ်ယောက် ရေးမှတ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်း တစ်ခုကို သူတွေ့သွားတယ် အဲဒီအထဲမှာ ဖင်းဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားတဲ့အကြောင်းပါတယ် ပြီးတော့ ရတနာတွေရဲ့ အညွှန်းသံလွန်စဟာ ဖင်းဘုရင်ခေတ်တုန်းက ရာဇဝင်လက်ရေး စာပုထဲမှာပါတယ် ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ်”

“ဒါကြောင့် ပေစာတွေကို မရရအောင် ယူဖို့ ကြိုးစားတာကိုး”

“နောက်တစ်ချက်က ရတနာတွေဟာ မူလနေရာမှာမရှိဘဲ အခြား တစ်နေရာရွေ့ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ် ဒါကြောင့် ရတနာတွေ မြှုပ်နှံထားတဲ့ဂူနေရာအမှန်လည်းသိရော မိုင်းတွေနဲ့ခွဲပြီး သူ့နည်းသူဟန်နဲ့ရှာဖို့ ကြိုးစားတာပဲ”

“အတော် အကြံကြီးတဲ့လူပဲ”

“သူက ငါ့ဆီက ပေစာတွေရဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာဘူး အမည်ခံတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုပဲ လွှတ်တယ် အဲဒီလူကလည်း မကြာခင်အသတ်ခံလိုက်ရတယ် သူညွှန်ကြားသမျှ

တွေကို ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးတာကတော့ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်ဆိုတဲ့ လူပဲ”
“ဒါဖြင့်ဦးကျော်ဇေယျဆိုတဲ့လူက ကြားထဲက သက်သက်စား စာခံဖြစ်ရတာပေါ့ ဦးကျော်ဇေယျက သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဒီပက သိထားတော့ အစိုးရဆီမှာ ဖော်ကောင်လုပ်မှာစိုးလို့ သူ့ခိုင်းသမျှ အားလုံးလိုက်လုပ်ပေးနေရတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆရာကျိုးဇက်က ဝင်ပြောသည်။ အမှန်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အဖြစ်က ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ရန်သူတစ်ယောက်ကို လူယုံအဖြစ် သဘောထားကာ အနားထားပြီး လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်များကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သောအဖြစ်မျိုးပင်။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ မြေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားမိသောအဖြစ်ထက်ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းလေသည်။

“ဟင်း ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်တဲ့ထဲမှာ အက်စ်ထွန်းအောင်ခိုင်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပြီး မင်းတို့ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ တိုင်ပင်နေတာသိတော့ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာကိုး နောက်မှ ဟန်မပျက်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့လူတွေကို ရှေ့ကကြိုစောင့်နေခိုင်းလိုက်တယ် အမှန်တော့ တို့သွားမယ့်လမ်းတွေကို သူ့ကို ကြိုပြောထားတော့ သူက အားလုံးကို ကြိုသိနေတာကိုး”

“ဒါကြောင့် ဦးကျော်ဇေယျကို အရင်သတ်လိုက်တာကိုး နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း ရန်သူလက်ချက်နဲ့ သေသွားဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တယ်”

“ဒါမှ သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ရမှာကိုးကွယ်”
“တကယ်တော့ ဒီပဆိုတဲ့လူဟာ အကြံဉာဏ်ကောင်းသလောက် လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တာကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်နေတာတွေက လမ်းမှားတွေဖြစ်နေတော့ မကောင်းမှုဒဏ်တွေကို သူခံလိုက်ရမှာပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါက်တာဒိဗ္ဗအမည်ခံ ဒီပကိုလမ်းပြအဖြစ် ခေါ်ခဲ့စဉ်က မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်များကို စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တွေးမိရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကိစ္စများအားလုံးပြီးသောအခါ သူတို့တစ်တွေကို ဘန်ကောက်ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ကာ ကုသပေးကြလေသည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် ဆေးရုံမှာနေကြရပြီး အကောင်းဆုံး ကုသမှုများကို ခံကြရသည်။

သတင်းထောက်များက သူတို့နှင့် တွေ့ရန်ကြိုးစားကြသော်လည်း တာဝန်ရှိသူများက တွေ့ခွင့်မပေးကြချေ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသောနေ့တွင် ဦးအောင်ထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် ကားများဖြင့် လာခေါ်လေသည်။

သူတို့ကို ချူလာလောင်ကောင်ပြတိုက်နှင့် အစိုးရဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက တွေ့ဆုံ၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းများကို ပြောပြစေလိုသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ စည်သည်များနှင့် တွေ့သော

အခါ အားလုံးကိုယ်စား ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အကြောင်းစုံ ပြန်လည်ပြောပြလေရာ မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။

သတင်းထောက်များကလည်း သတင်းမှတ်တမ်းများယူကြ သည်။ နောက်တွင် သူတို့အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျင်းပပေးပြန်၏။ ရက် အတန်ကြာသောအခါ အစိုးရက သူတို့ကို 'ဖင်းရတနာများကို ရှာဖွေ ပေးသူများ' ဟု ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းဆုကြေးငွေ မြောက်များစွာကို ချီး မြှင့်ပေးလေသည်။ စည်ခံပွဲ၌ စည်သည်များက....

“ဖင်းရတနာ ရှာဖွေတဲ့ သူရဲကောင်းများ”

“ဖင်းရတနာ ရှာဖွေတဲ့ သူရဲကောင်းများ”

“ဖင်းရတနာ ရှာဖွေတဲ့ သူရဲကောင်းများ”

ဟု သံပြိုင်ရေရွတ်ကာ ကောင်းချီးပေးကြလေသည်။ ကိစ္စများ ပြီးသောအခါ ဦးဖန်ကောင်း၊ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့အား ဆုကြေး ငွေများပေးကာ ဘန်ကောက်မြို့ အနံ့ လိုက်လံပို့ပေးလေသည်။ တစ် နေ့တွင် ဆရာဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

“မင်းထင်ကျော် ငါကတော့ ကျောင်းမှာတင်ထားတဲ့ ခွင့်ရက် က စေ့တော့မှာမို့ ပြန်ရတော့မယ် မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမှာစည်သည်တွေကလည်းရှိ အခြားကိစ္စ လေးတွေကလည်း ရှိသေးတော့ ဆရာနဲ့တပါတည်း ပြန်လိုက်နိုင် မယ် မထင်ဘူး ဆရာ”

“ရပါတယ် ငါပြန်နှင့်မှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် အဖော်တစ်

ယောက်တော့ ထားခဲ့ရမယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ထားခဲ့မှာလဲ ဆရာ”

“ငါ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဇင်မာဝေကို ထားခဲ့ရမှာပေါ့ကွာ သူက မင်းမပါတဲ့အခါ အင်္ဂလန်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လိုက်ချင်မယ် မထင် ဘူး”

“ဟာ ဆရာကလည်း”

“မင်းကလည်းကွာ ဒီကိစ္စများ ရှက်စရာကျနေတာပဲ သူက မင်းကို သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ မင်းမရိပ်မိဘူးလား ဝုထံမှာ ပိတ် မိနေတုန်းက မင်းဝဲကတော့ထဲ ခုန်ဆင်းသွားတော့ မျက်ရည်နဲ့ မျက် ခွက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ မင်းမှ မသိဘဲကို”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဝုပေါက်ဝမှ ထွက်လာစဉ် သူ့ကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ့နောက်မှ ရုတ်တရက် ပြေးဖက်သော ဇင်မာဝေ၏ အဇ္ဈတ္တစိတ် သဏ္ဍာန်ကို ယခုပြန်တွေးကြည့်သောအခါ ရင်ထဲမှာနွေးလာသ ယောင် ခံစားရသည်။

“ဘာတွေမှ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ကွာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆို ရင် သင့်မြတ်ပါတယ် ငါ့အနေနဲ့ကလည်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကိုမေးကြည့် ပေတော့”

ဟုပြောဆိုလေသည်။ နောက်တစ်ပတ်တွင် ဆရာဂျိုးဇက်

အင်္ဂလန်ပြန်ရန် ဘန်ဂေ့ကလေးဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ရာတွင် ဇင်မာဝေလည်း လိုက်လာလေသည်။

“ကဲ ဇင်မာဝေ နင်ကတော့ မင်းထင်ကျော်နဲ့ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ခဲ့ပေတော့ ငါက သူ့ကို စိတ်မချလို့ နင်ကို တမင်ထားခဲ့တာ”

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီး ပြောသွားသော ဆရာဂျိုးဇက်စကားကြောင့် ဇင်မာဝေမျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်သမ်းသွားလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်တက်သွားပြီးနောက် ပြန်လာသောအခါ ကားပေါ်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသည်။

“ဇင်မာက ကိုယ်နဲ့မှ အင်္ဂလန်ကို အတူတူပြန်မယ်ဆိုတော့ တကယ်လို့ ကိုမပြန်တော့ဘဲ နေရင်ကော တစ်သက်လုံးနေမှာလားဟင်”

“အစ်ကိုကရော ခေါ်ထားမှာမို့လား”

“ကိုးခဲကတော့ ဇင်မာသဘောတူရင် အမြဲတမ်း ခေါ်ထားချင်တာ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်မဘက်က စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့”

“စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ အခုတောင်မှ အစီအစဉ်က ရှိနေတယ်”

“ဘယ်လို အစီအစဉ်လဲဟင်”

“အခုရောက်နေတဲ့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ မြန်မာပြည်ပြန်ရင်ကိုယ်ပါ အသည်လိုက်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်မ

ရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီဆိုတော့ အောက်မေ့လှပြီ အဲဒါကိုယ် သွားရင် ဇင်မာကိုပါ အလည်ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ကျွန်မက အစ်ကိုခေါ်ရာနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ရအောင် အစ်ကိုနဲ့ဘာတော်သလဲလို့ မေးလာကြရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

“အေး၊ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူပါလို့ ဖြေလိုက်ရင် အားလုံးပြီးသွားမှာပါ”

“အစ်ကိုနော် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ ဘယ်မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသေးလို့လဲ”

“အော် ဟုတ်သားပဲ အဆင့်ကျော်သလို ဖြစ်နေတာကိုး ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဒီတော့ ပြောလက်စနဲ့ပဲ တစ်လက်စတည်း ပြောလိုက်တော့မယ် ကိုယ် ဇင်မာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိပြီမို့ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဇင်မာဝေက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီ...

“အစ်ကိုက ဒီလိုဖွင့်ပြောလာတော့လည်း ကျွန်မကလည်း အစ်ကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“အသိအမှတ်ပြုပေးရုံပဲလား ဒီထက်မပိုတော့ဘူးလား”

“အစ်ကိုနော် ရိုးမလိုလို့နဲ့ အတော်လည်တယ် ကျွန်မကလည်း”

အစ်ကိုအပေါ်မှာ ချစ်ပါသတဲ့ရှင် ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဒီလိုမှပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်တစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို ကိုင်ရင်း ကျန်တစ်ဖက်က ဇင်မာဝေပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ရှေ့ခရီးလမ်းသည် သာယာဖြောင့်ဖြူး လျက်ရှိနေတော့သည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (ဝက်နွဲ့ ဝက်ပါ) အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရ ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း ဤနေရာတွင် နိဂုံးကမ္မက် အဆုံးသတ် ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနီယောဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိ ဟရန္တု

တြိစက္ခ